

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

A ROGUE *of* MY OWN

*Can her heart trust his
seductive touch?*

*"First-rate
romance."
—Daily News
(New York)*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

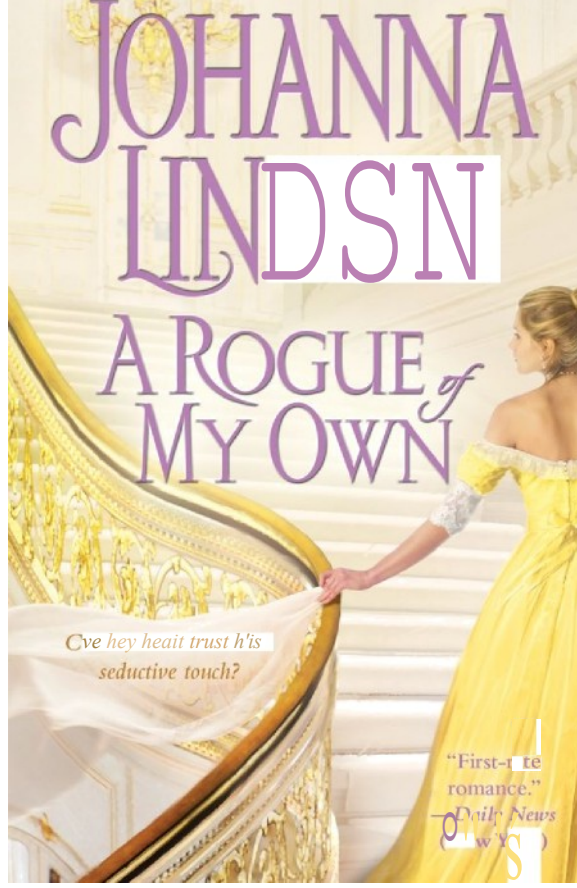
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kendime Ait Bir Haydut

JOHANNA LINDSEY TARAFINDAN DA

Baştan Çıkarmaktan Başka

Seçenek Yok Onu

Evcilleştiren Şeytan

Arzularımın Esiri

En Skandal Evlilik Sevgi

Dolu Bir Alçak

Benim Diyebileceğim Bir Adam

JOHANNA LINDSIY

Bir haydut
Kendime Ait

80c/'/Boeb

Cep Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2009 yazan Johanna Lindsey

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Schuster Konuşmacılar Bürosu veya www.-simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.Simon & ile iletişime geçin

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Lindsey, Johanna.

Kendime ait bir haydut / yazan Johanna Lindsey.-1. Pocket Books ciltli ed.

s. cm.

I. Başlık.

PS3562.I5123R64 2009 813'.54-
dc22

2009003558

ISBN-13: 978-1-4391-6362-7

ISBN-10: 1-4391-6362-6

Bizi Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonandSchuster.com>

Annem için

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm Yirminci

BölümOn Sekizinci On

Dokuzuncu .

Bölüm Yirmi Bir Yirmi

İki Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Bölüm Dört

Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Yirmi Dokuzuncu
Otuzbirinci Bölüm
Otuzikinci Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Otuzaltıncı
Bölüm Otuzüçüncü
Otuzdördüncü
Otuzbeşinci
Bölüm Otuz Yedi Bölüm
Sekiz Otuz Bölüm Otuz
Dokuz Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Bölüm İki Bölüm Üç
Bölüm Bölüm
Bölüm Altı
Bölüm Dört Beş
Kırk Yedi Bölüm Kırk
Sekiz Bölüm Kırk
Dokuz Bölüm Elli
Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki Elli
Bölüm Üç

Bölüm Elli Dört Bölüm
Elli Beş

Kendime Ait Bir Haydut

Birinci Bölüm

BUCKINGHAM SARAYI. REBECCA MARSHALL orada yaşayacağına hâlâ inanamıyordu. Bir haftadır biliyordu ama gerçekliği bir türlü kafasına dank etmemişti. Ama şimdi buradaydı.

Kraliçe Victoria'nın nedime olmak, on sekiz yaşı boyunca yaşadığı en büyük sürprizdi. Annesi Lilly

Bu seçkin pozisyonun kızına verilmesini umuyordu ama Lilly bunu elde etmek için Rebecca'ya birkaç iyilik yaptığını söylememişti. Bu gerçekleşmezse Rebecca'nın hayal kırıklığına uğramasını istememişti.

Rebecca hayal kırıklığına uğramazdı. Kraliyet sarayında nedime olmayı hiç düşünmemişti bile. Ama bunun annesinin bir şey olduğunu biliyordu. Lilly sık sık baş nedime, hatta evli bir kadın olduğunda yatak odası olma şansını kaybettiğinden söz ederdi. Ailesi de kocası gibi sadık Muhafazakârlardı. İktidarda Whig'lerin olması ve tüm saray atamalarını kontrol etmeleri nedeniyle Lilly en büyük arzusunu gerçekleştirememiş ve sonunda bundan vazgeçmişti.

Ne de olsa Whig siyasi partisi uzun süre iktidarı elinde tutmuştu.

Ama şimdi Muhafazakârlar, daha yeni adıyla Muhafazakârlar, Sir Robert Peel'in yeni başbakan olmasıyla nihayet yeniden işbaşındaydı. Eskiler gitmiş, yeniler gelmişti. Yeni atamaların yapılmasıyla birlikte Lilly, Rebecca'ya bir randevu verilmesi için parti yetkililerine hemen dilekçe verdi. Rebecca'ya bir atama yapılacağının garantisi .

randevuları vardı. Ama mektup geçen hafta gelmişti. Ve heyecanlı bir genç kız gibi, Rebecca'nın annesi mektubu okuduktan sonra sevinç çığlıkları atmıştı, çok heyecanlanmıştı. Ve heyecanı bulaşıcıydı.

Geçen hafta tam bir kasırga gibiydi. Anne ve kız, Rebecca'nın önümüzdeki kış sezonunda Londra'da sahneye çıkmasını planlamaya daha yeni başlamışlardı ki bu daha aylar öncesiydi. Yeni gardırobunu tasarlatmanın henüz ilk aşamalarındaydılar ve henüz hiçbir şey oluşturulmamıştı! Çok fazla Ekstra terzilerin işe alınması ve kararların hızla verilmesi gerekiyordu. Yakındaki Norford kasabasına gidip geliyorlardı, bazen günde iki ya da üç kez. Ve tüm bunların altında yatan heyecan ve Lilly'nin bunun Rebecca'nın hayatının en altın fırsatı olduğuna dair durmaksızın konuşmasıydı.

Bu aynı zamanda babasının vefatından bu yana Rebecca'nın hayatındaki en büyük değişiklik olacaktı. Ryne Kontu o daha sekiz yaşındayken ölmüştü. Lilly yeniden evlenme fikrini hiç düşünmemişti. Kontun bir erkek akrabasına geçmişti ama Rebecca'nın büyüdüğü Norford yakınlarındaki malikâne ona kalmamıştı. Tüm hayatını orada geçirmiş, bazı yakın arkadaşları gibi okula bile . Lilly ondan ayrılmak istemiyordu, bu yüzden Rebecca'nın en iyi şekilde Öğretmenler evde.

Rebecca bu anlaşmayı çok sevmişti. Bu sayede annesiyle birlikte çok zaman geçirebiliyorlardı. İkisi de usta birer at kadınıydı ve hava güzel olduğunda neredeyse her gün ata binerlerdi. Rebecca bunu özleyecekti. Her ikisinin de Norford'da çok sayıda arkadaşı olduğu için Ziyarete gelen biri ya da katılması gereken bir sosyal toplantı. Rebecca bunları özleyecekti. Ama birbirlerinden o kadar da uzak olmayacaklardı. Norford, Londra'nın kuzeyine arabayla sadece birkaç saat uzaklıktaydı. Ancak Lilly, Rebecca'ya yerleşmesi ve konumuna alışması için biraz zaman tanımaya kararlıydı.

ziyaret etti. Aşırı korumacı bir anne gibi görünmek istemiyordu, öyle olsa bile!

Aslında kraliçenin sarayına yapılan bu atama Rebecca için anne ve kızın uzun uzun tartıştığı ikinci altın fırsat olacaktı. İlki beş yıl önce, Rebecca'nın müstakbel kocası için ilk tercihleri konusunda tam bir fikir birliği içinde olduklarında ortaya çıkmıştı. Eğer Rebecca *onun* gözüne girebilirse sezon açılışına gerek kalmayacaktı, üstelik Raphael Locke da komşularıydı, Norford Dükü'nün varisi. Ne kadar da uygun! Ama saygıdeğer adam, Rebecca kendini öne sürecektik yaşa gelmeden önce kalkıp başka biriyle evlenmiş ve bu da her şeyi sona erdirmişti.

Ne kadar yazık. Bu ilginç ailenin bir parçası olmayı dört gözle bekliyordu. Dük Preston Locke'un beş kız kardeşi vardı ve hepsi de evliydi.

Artık başka bir yerde yaşıyorlardı ama sık sık ziyaret için Norford'a dönüyorlardı. Lilly, bu hanımların çoğunun hâlâ Norford'da yaşadığı günlerle ilgili hikâyeler anlatmıştı.

Locke'ların yerel sosyeteye nasıl hâkim olduklarını ve aslında Rebecca'nın çocukken katıldığı en büyük partilerden bazılarının Norford Hall'da olduğunu hatırlıyordu. Neredeyse o aileye daha da yakınlaşmıştı.

evin en küçük kızı Amanda Locke ile arkadaş oldu. Amanda özel okula gönderildikten sonra birbirlerinden olmaları çok kötü oldu.

Dük o günden sonra pek eğlenmemişti çünkü o büyük evde sadece kendisi ve yaşlı annesi vardı. Karısı yıllar önce ölmüştü ve muhtemelen mahalledeki her uygun kadın yıllar boyunca onun dikkatini çekmeye çalışmış olsa da, dul kalmaya devam etmişti. Ama Ophelia Locke Rebecca'dan önce Raphael'in kalbini fethetmiş olan kadın şimdi orada eğleniyordu!

O ünlü ailede iki fırsat kaçırmıştı, en iyi arkadaşı ve kocası. Ama bu yeni fırsat ayağına . Kraliçe Victoria'nın sarayında bir nedime! Rebecca tüm faydalarını biliyordu. Bu pozisyona sahip olmak dünyanın en seçkin okuluna gitmekle kıyaslanabilir. İngiltere'nin en önemli insanlarıyla ve dünyanın dört bir yanından gelen kraliyet ailesiyle tanışacaktı. Kıta'da. Eğlenmeyi seven bir kraliçenin bulunduğu bir sarayın parçasıysanız, bir Mevsimi beklemeniz için hiçbir neden yoktu. Rebecca şanslıysa, kraliçe müstakbel kocasının seçiminde bile söz sahibi olabilirdi. Her şey mümkündü.

Mucizevi bir şekilde, Rebecca'nın gardırobu onun için zamanında tamamlandı.

Londra'ya doğru yola çıktı ve sadece bir sezon için olacağından çok daha görkemliydi. Lilly hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Rebecca ve hizmetçisi Flora'ya Londra'ya kadar eşlik etti.

Rebecca Londra'yı ilk kez görmüyordu. Daha önce de Yıllar boyunca birkaç alışveriş gezisi, Lilly'nin kısırağının efendisi o gün yarıştığı için katılmak zorunda olduğu bir at yarışı, Lilly'nin davet edildiği eski bir arkadaşının düğünü ve tabii ki Rebecca o geziler. Ama Buckingham Sarayı'nı ilk kez görüyordu. Şimdiye kadar hiçbir hükümdarın evi olmamışken burayı ziyaret etmek için bir neden yoktu.

Annesi ve Flora ile birlikte arabadan inen Rebecca ayağa kalktı Orada aylarca, belki de yıllarca yaşayacağı *bu* büyük yapıya hayranlık duyuyordu. Hayal ettiğinden çok daha büyüktü! Hatta

Tören girişinin mermer kemeri kat kat yüksekti! Saray muhafızları parlak renkli üniformalarıyla yakınlarda yürüyordu. Rebecca'nın içinden geçeceği devasa kemerin altından başka insanlar da geçiyordu.

Ayakları hareket etmiyordu. Gerginlik neredeyse onu ele geçiriyordu. Lilly'nin ona içeri kadar eşlik etmeyeceğini zaten biliyordu ama hazır değildi! Daha önce annesine hiç böyle veda etmek zorunda .

Lilly onun elini ve sıktı. Anlamıştı. Bu basit hareketle Rebecca'ya cesaret verdi.

"Baban yaşasaydı da bunu görseydi çok gurur duyardı."

Rebecca annesine baktı. Dokunaklı bir andı. Lilly kızı adına çok mutluydu ama hiç şüphesiz kendi kaçırdığı fırsatları da hatırlıyordu. Gözyaşlarına yakın ama gülümseyen ifadesinden belliydi.

"Siz ikiniz , değil mi?" Flora şikayetçi bir ses tonuyla sordu.

Lilly güldü. Rebecca sırtımayı başardı. Flora açık sözlülüğüyle gerginliği azaltmakta iyiydi.

Ne yazık ki Flora sarayda Rebecca'yla birlikte yaşamayacaktı. Bugün sadece Rebecca'nın yerleşmesine yetecek kadar kalacaktı. İkisi de Rebecca'nın kendine ait bir odası olmayacağını biliyordu. Bırakın hizmetkârları, sarayın tüm üyeleri için bile yeterli oda yoktu. Bu yüzden Lilly, Flora için yakınlarda bir daire kiralamıştı.

Rebecca'nın gardırobunu korumak ve olağan görevlerini yerine getirmek için her gün saraya gidiyor.

Lilly, Rebecca'nın ilk sezonu için Londra'da bir şehir evi satın alma fikrini düşünmekteydi. Ama şimdi Rebecca'nın "Sezonu" tamamen farklı koşullar altında başladığından, Lilly bu fikir konusunda daha tereddütlüydü. Saraydaki bazı hanımların kalabalık sarayda aynı odayı paylaşmak yerine gecelerini geçirdikleri Londra'da evleri olsa da, Lilly Rebecca'nın sarayın her yönünü tecrübe etmesini istiyordu ve bunu yapmanın en kesin yolu da orada yaşamaktı. Marshall'ların bir şehir evi olsaydı, Rebecca her gece eve gitmek isteyebilirdi.

Lilly Rebecca'yı kollarının arasına alarak uzun uzun sarıldı. "Birkaç hafta sonra görüşürüz sevgilim. En azından o kadar uzun süre uzak kalmaya *çalışacağım*."

"zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum," diye araya girdi Lilly. "Bu *senin* zamanın, benim değil. Her zevk alacaksın. Ama bana her gün yazmalısın. Duymak istiyorum

her Şey hakkında."

"Anlatacağım.

"

"Ama en Becky, bak. Senin için harika Şeyler . Bunu biliyorum."

Rebecca annesinin heyecanının kendisinde de olmasını isterdi ama ayrılıkları yaklaştığı için kendi heyecanı da azalmıştı.

Bu annesinin hayaliydi. Onun yerine Lilly'nin sahip olmasını diledi.

Ama Lilly'nin hatırı için parlak bir glmsemi takındı, annesine son bir kez sarıldı ve aceleyle sarayın içine girdi.

İkinci Bölüm

sizCE oraya varabilecek miyiz?" Flora, Rebecca'ya sırtarak fısıldadı, bazı asilzadelerden görkemli giyinmiş bir hizmetliyi inanılmaz derecede uzun bir koridorda takip ediyorlardı.

Hizmetçi şaka yapıyordu ama yolu gösteren uşak onu duydu ve dönüp bakarak cevap verdi: "Leydi Rebecca'nın odası hemen bir sonraki köşede. Aslında ana odalara diğer bazı hanımefendilerin daha yakın. Kraliçe çocukken Ryne Kontuyla tanıştığını hatırladı ve odayı kendisi önerdi. Sizin için iyi bir başlangıç leydim."

Flora'nın yüzü güldü. Rebecca kızardı. Bir uşak böyle şeyleri bilmemeliydi. Ama yine de, burası saraydı! Buradaki hizmetçiler muhtemelen saray mensuplarının özel hayatları hakkında herkesten daha fazla şey . Annesi onu hiçbirini küçümsememesi uyarmamış mıydı?

Rebecca annesine, "Ben hizmetçileri asla küçümsemem," diye hatırlattı. "biliyorum canım, sadece başlamak için iyi bir zaman değil."

Rebecca'yı saraydaki yeni hayatına hazırlarken yaşadığı yorgunluk nedeniyle Lilly'nin son bir hafta içinde söylediği pek çok aptalca şeyden sadece biriydi.

Ancak, iyi bir gece uykusundan sonra annesi konuyu tekrar gündeme getirmişti.

"Hizmetkârlar sizden hoşlanırsa, son derece yardımcı olabilirler. Unutmayın, sarayda çalışmak onların geçim kaynağı. Hatta bazıları sırf üstün olmak için bir tür entrika çevirebilir. Ama önemli olan şu , *sizin* işinize yarayacak bilgilere sahip olacaklardır ve eğer sizden hoşlanıyorlarsa, bunları paylaşmaktan çekinmeyeceklerdir."

Rebecca annesinin tavsiyesini aklında tutarak uşağa gülümsedi ve "Teşekkür ederim..." dedi.

"John Keets, leydim."

"Teşekkür , John. Babamın iyi hatırlandığını bilmek güzel." Başıyla onayladı. Kumral saçlı, uzun boylu, cana yakın bir adamdı, Gençti, yüz ifadesi konuşana kadar tamamen soğuktu, konuştuğundan sonra çok daha dostane bir hal aldı. Flora aslında ona hayranlık dolu bir bakış atıyordu. Ama Flora çoğu erkeğe hayranlık dolu bakışlar atardı. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü genç ve güzel bir kadın olduğu için, genellikle bu bakışlardan payına düşenden fazlasını alırdı.

Hizmetçi son altı yıldır Marshalllar için çalışıyordu. Rebecca'dan sadece birkaç yaş büyüktü ama kendisi de bir kadın hizmetçisi olan annesinden bu meslekte nasıl olunacağını öğrenmişti ve Flora'nın gelişinden önce Marshall hanımlarının saçları hiç bu kadar güzel olmamıştı.

John Flora'nın bakışını fark etti ve kendince bu iltifata kendi bakışıyla karşılık verdi. Sonunda koridorun sonuna ulaşmışlardı, bir T. Sağa döndü ve önlerine çıkan ilk kapıyı açtı.

"Sandıklarınız kısa süre içinde teslim edilecek," dedi John, onları küçük odaya sokarken. "Ve paketleri açılır açılmaz kaldırılacaklar. Siz de Elizabeth Marly ile aynı odayı paylaşıyor. Ne yazık ki kraliçe henüz Leydi Elizabeth'in kışkırtıcı olabileceğinin farkında değil. Onunla fazla samimi olmak istemeyebilirsiniz."

Başka bir şey söylemedi. Çok şey söylemişti! "Kışkırtıcı bir şey" de ne demekti?

Flora da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü kapı John'un arkasından kapanır kapanmaz, "Kulağa uğursuz geliyor," dedi.

Öyleydi ama Rebecca hemen bir sonuca varmayacaktı. "Bir şeylere başladığı anlamına gelebilir, kötü şeyler olmak zorunda değiller, belki sadece saray için uygunsuz mu?" Flora'nın kuşkulu bakışları karşısında, "Onunla tanıştıktan sonra daha iyi karar verebilirim ve bu odayı paylaştığımıza göre bu konuda başka seçeneğim yok," ekledi.

Flora homurdandı. "*Bu* oda hayal ettiğimden çok daha küçükmüş. Evinizdeki soyunma odanız kadar bile değil!"

Rebecca, Flora'nın ses tonuna sinen küçümseme karşısında sırtıttı. Aslında oda soyunma odasından çok daha büyüktü ama evdeki yatak odasından çok küçüktü.

"Burada fazla zaman geçirmemiz gerektiğini sanmıyorum. Burası sadece uyumak ve kıyafet değiştirmek için bir yer," diye yanıtladı Rebecca.

"Ve bunu yaparken dirseklerinizi çarpıştıracaksınız."

Bu yeterince doğruydı. Yerde fazla boş alan yoktu. Daha çok geniş bir karyolaya benzeyen çift kişilik bir yatak ve her iki yanında odadaki tek lambayı tutan iki dar yatak masası, alanın çoğunu kaplıyordu. Şömine yoktu, sadece muhtemelen bir ay daha ihtiyaç duyulmayacak bir mangal vardı. Bir köşedeki paravanın arkasında küçük bir küvet, içinde bir sürahi su ve birkaç havlu bulunan bir komodinin sehпасı yer alıyordu. Bir tepsi yemek alabilecek küçük, yuvarlak bir masa, ancak sadece bir dar sandalye ve tek bir makyaj masası vardı. Ancak odanın en göze çarpan özelliğı, iki ve bir buçuk kat boyunca sıralanan gardıroplardı.

Yarım duvarlar! Hatta o duvardaki gardıropların kenarlarından çok az ışık alan pencereleri bile kapatmışlardı.

Flora dolaplara bakıyordu. "Düşünebiliyor musunuz, hem de iyi bir şey. Paylaşmak zorunda bile ayrı bir giyinme olacağını düşünmüştüm. Buradaki odanın bir giyinme odası olacağını hiç düşünmemiştim. Ve tabii ki iki bayan için bu kadar çok gardırop olması gerekirdi, değil mi? Süslü elbiseleriniz bunların en az bir duvarını kaplayacaktır. Yarısı boş olsa iyi olur..."

Flora en yakın kapıyı açtığında uyarı notu bir görevle sona erdi ve dolu olduğunu gördü. Bir diğerini açmadan önce birkaç metre aşağı indi ve onun da dolu olduğunu gördü. Belli ki Leydi Elizabeth o duvarı sahiplenmişti. Flora pencereleri kapalı olan duvara doğru ilerledi ama orada açtığı ilk dolap da doluydu, bir sonraki de. Sonunda bulduğu

Biri sadece yarısı doluydu ve son ikisi boştu. Üçüncü bir duvarın yarısını dolduran iki dolabı da kontrol etti. Onlardan da sadece biri boştu.

Flora gülmeye başladı. "Leydi Elizabeth'in bu odayı paylaşmayı beklemediğı hissine kapılıyor musun?"

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Rebecca.

"Hanımefendinin çok fazla kıyafeti var, buna hiç şüphe yok. Ama bazılarının kurtulması gerekecek, yoksa buruşuk elbiseler giymek zorunda kalacak,

Çünkü bunların yarısını sen talep ediyorsun Becky kızım ve ben de bunu hemen şimdi göreceğim."

Flora elbiseleri taşımaya başladı. Rebecca ona yardım etti. Odada bürolar da yoktu, zaten onlar için yer de yoktu, ama

En azından her gardırobun altında, gerekmeyen giysileri saklayabileceği büyük bir çekmece vardı.

Elizabeth'in giysilerini onun payına düşen gardıroplara tikiştirmek zorunda kalmamışlardı. Aslında bir gardırobu sadece iki balo elbisesi için, diğerini de çeşitli kostümler için kullanıyordu.

Flora yeni düzenlemeden memnun, "İşte oldu," dedi. "Sadece bu duvarla idare edebiliriz, böylece hanımefendi fazladan iki gardırop alabilir, ama daha değil. Mahkemeye çok fazla kıyafet getirdi diye buruşmayacaksın. Ve biliyorsun," diye ekledi Flora, doldurulmayı bekleyen boş gardırop duvarına bakarak

Rebecca'nın kıyafetleri, "Biraz ışık almamanız için bir neden yok. Bu gardıroplar ideal konumda değil. Gerekli olmadığı halde neden iki pencereyi de kapatalım. Her iki yöne de biraz hareket ettirilebilirler, böylece gerekirse bir pencere açmak için oraya sıkışabilirsiniz. Güçlü bir omuz ödünç alacağım. sandıklar geliyor."

Flora tam da bunu yaptı ve bir pencerenin en azından yarısını açtı. Rebecca'nın dört sandığından ilkinin taşıyan iki adam, Flora onlara gülümsediğinde ve muhtemelen aylardır ya da daha uzun süredir saklı duran kirli, şeffaf, beyaz bir perde ortaya çıktığında yardım etmekte hiç sakınca görmediler. Flora yarın temizleteceğine söz verdi.

Hizmetçi kısa bir süre sonra kendi dairesini düzene sokmak için ayrıldı ve kapıdan çıkarken kıkırdayarak, "Benim odalarım seninkilerden daha büyük," dedi.

Rebecca gülümsüyor.

Yine de şakası uzun sürmedi. Burada, sarayda ne kadar yalnız kalacağı onu bunaltmıştı.

Evde özel ders aldığı için daha önce annesinden hiç ayrılmamıştı. Hayatının tek bir günü bile annesi yanında geçmemişti. Bu nedenle, Flora da bağırma mesafesindeydi. Ancak bu mahkeme randevusu kesinlikle önlük iplerinin kesilmesiydi ve Rebecca'beklediğinden çok daha erken gerçekleşiyordu, üstelik güvenilebileceği bir kocası da yoktu.

Evet, sosyalleşmek ve ilginç insanlarla tanışmak için sonsuz fırsatlar ve evet, muhtemelen gelecekteki kocasıyla burada tanışacaktı. Ama içten içe Rebecca normal bir sezonda, annesinin yanında olduğu normal bir açılışı tercih ederdi. Ama bunu yapamamıştı.

bunu söyleyerek annesinin sevincini bozmak istemezdi. Yine de onlar sadece anne ve kız değillerdi. Onlar aslında arkadaşı. Ona söylemeliydi....

Üçüncü Bölüm

Günün geri kalanı için hiçbir şey planlanmamıştı, bu yüzden Flora açtıktan sonra ayrılmıştı. Rebecca için rahatlama, yerleşme ve yorucu bir haftanın ardından toparlanma zamanıydı. Kraliçe Victoria'nın annesi Kent Düşesi'ne atanmıştı ama düşes bugün burada değildi ve yarına kadar da dönmesi beklenmiyordu.

Rebecca yatağa uzandı. Orada uzanırken kraliçeyi . Kraliçe saraydaydı ama Rebecca onunla hiç tanışmayabilirdi. Ne de olsa sarayda yaşayan herkes kraliçeyle tanıştırılmıyordu. Ya da onunla tanışabilir ve çok iyi arkadaş olabilirlerdi. Her şey olabilir.

Rebecca , sarayda yaşamının mümkün olduğunu düşündü. "Ne yaptın sen?" diye sordu tiz bir ses. "Neden onları hareket ettirdin? Gardiropolar mı? Ben geç yatarım. Sen de geç yatacaksın. Gün ışığının bizi gereğinden erken uyandırmasına yok."

Kısa uykusundan ne kadar kaba bir uyanış! Rebecca gözlerini kırıştırarak açtı ve odaya girmiş olan genç kadını gördü, anlaşılan tiradına başlamadan önce yatağın yanındaki lambalardan birini yakmıştı. Kısa boylu ve dolgundu, turuncu günlük elbisesinin dikişlerini zorluyordu. Koyu altın sarısı saçları, melek yanaklarındaki birkaç lüle dışında sıkıca toplanmıştı. Biri ona turuncunun onun rengi olmadığını söylemeli, diye düşündü Rebecca. Onu solgun gösteriyordu. Böyle hırıltılı bir ifadesi olmasaydı güzel olabilirdi.

Yeşil gözler bir pencerenin yarısının açıkta kaldığı duvara dik dik bakıyordu. Rebecca uyurken güneş batmıştı. Şu anda o yönden hiç ışık gelmiyordu.

Hâlâ yarı uykulu olan Rebecca düşüncesizce, "Perdeler bunun için var," diye cevap verdi.

"Perdeler mi, hayır," diye karşı çıktı kadın aynı keskin tonda. "Kalın perdeler olabilir, ama perdeler için kanlı çekmelere ulaşamayız, değil mi? Eğer olsaydı, ki yok."

Rebecca hızla uyanıyordu. Kadın gerçekten kızgındı ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Bu kadar önemsiz bir şey için mi?

Rebecca doğruldu ve kaşlarını çatarak bu kadar gücenmesine neden olan pencereye baktı. Eğer bu Leydi Elizabeth'se, ki öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu, bu iyi bir başlangıç değildi.

"Emekli olmadan önce pencerenin üzerine bir kombinezon yapıştırabilirim ve sabah uyandıktan sonra kaldırabilirim?" diye teklif etti. "Üzgünüm ama gün ışığı beni hiç uyandırmadı, bu yüzden onu bir sıkıntı olarak görmüyorum. Gün ışığının içeri girebildiği bu odada lamba yakmak oldukça aptalca görünüyor."

Muhtemelen bunu eklememeliydi, çünkü genç kadın dolaplardan uzaklaştı ve ona ters ters baktı. "O zaman hiç pencereleri gün doğumuna bakan bir odada uyumadın, değil mi?"

Rebecca içten içe irkildi. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem ve siz de kesinlikle meramınızı anlattınız. Sorunu düzeltereğimden emin olabilirsiniz."

Rebecca ayağa kalktığı anda, kısa boylu kızın üzerinde yükseliyordu. Annesi gibi o da 180 boyundaydı. Aslında çoğu konuda annesine çekmişti. Her ikisi de inceydi ama olması gereken yerde güzelce kıvrılmışlardı. İkisi de sarışındı, ancak Lilly çok daha açık bir kül sarısı olduğu için saçlarının altın tonunu babasından almış olabilirdi. Rebecca'nın gözleri mavinin daha koyu bir tonu olmasına rağmen Lilly'nin gözleri de annesinkilere benziyordu. Ancak her ikisinin de yüksek elmacık kemikleri, asil bir burnu ve hafifçe kavisli, sıkı bir çenesi vardı; Rebecca bunların hepsi için minnettardı, çünkü Lilly oldukça güzel bir kadın olarak kabul edilirdi.

Rebecca gülümseyerek yeni bir başlangıç yapmak için çaba gösterdi. "Leydi Elizabeth, sanırım?"

"Evet, ve sen-?"

Genç kadının ses tonu hâlâ sert ve biraz da buyurgan. Rebecca, Elizabeth'in yeni oda arkadaşının kim olacağından haberdar edilmemiş olmasına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Leydi Rebecca Anne Victoria Marshall."

Neredeyse kızarıyordu. İnsanlarla tanıştığında göbek adından nadiren bahsederdi. Ailesi ve arkadaşları ona sadece Becky derdi.

Annesinin onu azarlarken Becky Anne diye seslendiği biliniyordu. Rebecca, anne ve babasının ismi konusunda bir türlü karar veremediklerinden emindi, bu yüzden bu kadar çok ismi vardı.

Ama neden hepsini oda arkadaşına verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen zaten arkadaş olmayacaklarından şüphelendiği içindi. Ki bu çok kötüydü. Tanrı aşkına, aynı yatağı paylaşacaklardı. En azından samimi olmaları gerekiyordu.

"Adını kraliçeden , öyle mi? Ne kadar komik," dedi Elizabeth dolaplarından birine doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açtı.

Tersine, Rebecca artık onun gardırobu olduğu için çok mutluydu ve şöyle dedi: "Hayır, aslında o zamanlar kraliçe değildi, hatta ben doğduğumda yakın bir yarış içindeydi. Ancak siz adınızı birçok kraliçeyle paylaşıyorsunuz. Bunu da komik buluyor musunuz?"

Elizabeth omzunun üzerinden baktı. "Eşyalarım dokunmamalıydın. Bunu bir daha yapma."

"Sen burada değildin-"

"Düzenleme olduğu gibi mükemmeldi."

Rebecca bu huysuz cevap karşısında kahkahasını bastırdı. "Hayır, fikirde değilim, eşit bile değildi. Hala değil. Sana fazladan iki dolar bıraktık. gardıroplar."

Görünüşe göre Elizabeth bu nimet için minnettar değildi. Bunu kabul bile etmedi ve bunun yerine, "Biz mi?" diye sordu.

"Hizmetçim ve ben."

"Hizmetçinin burada bir odası mı var?" Elizabeth bir solukla arkasına döndü. "Bunu nasıl başardın?"

"Ben yapmadım ve hayır, o da . Biz-"

"Ah, sizin bir şehir eviniz var," diye araya girdi Elizabeth. "Ailemin bir evi yok, bu yüzden hizmetçim evde kalmak zorunda kaldı. Ama eğer şehirde bir eviniz varsa

London, beni bu küçük odada sıkıştırmak yerine neden onu

kullanmıyorsun?" Eğer Rebecca'nın Elizabeth'in varlığına içerlediğine dair bir şüphesi varsa,

artık gitmişlerdi. Genç kadın bir oda arkadaşı olmasından hoşlanmadığını daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Rebecca bundan utanabilirdi. Daha az cesur bir kız . Ama John Keets'in, sağ olsun, ona verdiği iyi bir nedenden dolayı değildi.

"Bu oda bana tahsis edilmemiş olsa bile, ki bu onu yarı benim yapar, kraliçenin önerisi üzerine benim için seçildi. Başka bir oda isteyerek kraliçeye hakaret etmeyi umursayacağımı sanmıyorum, ama eğer

düzenleme o kadar içler acısı ki, belki de bu talebi kendiniz için yapmalısınız."

Elizabeth'in yanakları utançtan kızardı. Gerçekten de sırf ilk Elizabeth taşındı diye Rebecca'yı korkutarak gidebileceğini ya da durum için özür dileyebileceğini mi düşünmüştü?

"Ama siz sözümü kesmeden önce söyleyeceğim gibi," diye devam etti Rebecca, "hayır, ailemin Londra'da bir evi yok, ama hizmetçim için yakınlarda bir daire bulduk, böylece her gün saraya gelip olağan görevlerini yerine getirebiliyor."

Elizabeth somurtkan bir ses tonuyla, "Senin için ne kadar güzel," dedi. "Herkes böyle anlamsız lüksleri karşılayamaz. Hizmetçin nerede şimdi?"

Rebecca biraz kızarmıştı ve nedenini bilmiyordu. Elbette her soylu aile varlıklı değildi. Onunkinin varlıklı olması kesinlikle utanılacak bir şey değildi.

Neyse ki Elizabeth paylaşacakları tekli makyaj masasına geçmişti, bu yüzden kızardığını fark etmedi. Dantel kenarlı masanın altına yerleştirilmiş olan kadife minderli tabureyi çekti ve saçını kontrol etmek için oturdu.

Rebecca, Elizabeth'in arkasından, "Flora'nın kalması için bir neden yoktu, çünkü bugün gündemimde onun yardımına ihtiyaç duyacağım bir şey yok," dedi.

"Sarayda her şey büyük bir uyarı ile gerçekleşmez. Her türlü duruma karşı hazırlıklı olmak istiyorsanız, zaman zaman buna göre ayarlama yapmanız gerekecektir."

Rebecca bunun aslında kulağa iyi bir tavsiye gibi geldiğini fark etti, sadece küskün kızın neden ona iyi bir tavsiye vermek isteyeceğini hayal edemiyordu.

"Belki odamda yaptığın değişiklikleri telafi edebilirsin. -izin almadan hizmetçinize saçımı yaptırdım. Leydi Jane'in hizmetçisini kullanıyordum ama o sarayın diğer tarafında kalıyor."

Rebecca, Elizabeth'in ona tavsiye vermek için gizli bir nedeni olduğunu bilmeliydi.

Rebecca, "Flora'nın fazladan çalışmayı kabul edeceğinden şüpheliyim," diye cevap verdi.

Ama Elizabeth bunun peşini bırakmadı. "Onun bu konuda söyleyecek neyi var? Sizin için çalışıyor, siz ne dersiniz onu yapıyor."

"Aslında o benim ailem için çalışıyor. Belki bu konuyu annemle görüşmek istersiniz?"

Bu Elizabeth'in yüzüne ekşi bir ifade getirdi. "Boş ver, her zaman yaptığım gibi idare ederim."

Rebecca başını salladı. Eğer Elizabeth ona dostça davranmak için biraz çaba gösterseydi, Rebecca bu işi Flora'ya bırakacaktı. Hatta hizmetçiye zahmeti için fazladan para bile verebilirdi.

Bunu unutmadan ve sabah oda arkadaşından daha sert şikayetler duymadan önce Rebecca en kalın kombinezonunu çıkardı ve eski perdenin üzerine sokmak için dolapların arasına sıkıştı.

"Kostüm getirdin mi?" Elizabeth sordu. "Drina bu gece için bir maskeli balo ilan etti."

"Drina?"

"Kraliçe, tabii ki."

Rebecca yaptığı hata için çünkü Kraliçe Victoria'yı sadece kraliyet ailesinin üyeleri çocukluk lakabıyla çağırırdı. Elbette kraliyet ailesinin bir üyesiyle aynı odaya konmamış ve bilmeden onlardan birine saygısızca davranmamıştı.

Hayatında ilk kez, annesinin kendisini yetiştirmiş olmasını diledi. Onun gibi rahat bir şekilde değil de daha geleneksel bir şekilde. Babası o kadar gençken ölmemiş olsaydı, yetiştirilme tarzı muhtemelen diğer genç kibar kadınlarıyla daha uyumlu olurdu.

Erdemli, masum, evet, gerçekten de henüz on sekiz yaşındaydı ve hiç öpüşmemişti. En az bir enstrüman çalmakta ve şarkı söylemekte ustaydı -evet, şarkı söyleyebiliyordu ama iş müziğe gelince eli ayağı tutmuyordu Lilly hepsini atmadan önce dört farklı enstrüman denemişti. Bir ya da iki yabancı dil biliyor olmalıydı ve gerçekten de akıcı bir Fransızcası vardı. Görevine bağlıydı, evet, görevine bağlı bir kızdı ve muhtemelen görevine bağlı bir eş de olabilirdi. En azından denerdi. Akıllıca bir fikir oluşturamayacak kadar dağınık beyinliydi, hayır, bu konuda tamamen başarısızdı.

Lilly, "Zekamızı, eğer , kendimize saklamamız gerekiyor. Ve sen uyarıldın, tatlım. Eğer aptal gibi davranmanız gerekiyorsa, yapmalısınız. Ne yazık ki, bu Ortalama bir asilzadenin karısından beklediği, ama belki de olmayan bir adamla evlenecek kadar şanslısınızdır. Belki de kocanız sizinle akıllıca bir konuşma yapmaktan keyif alacaktır.

Hizmetçiler ve ev işleri, çoğu kocanın eşlerinden beklediği tek şey bu konularda bilgili olmalarıdır. Ama eğer o kadar şanslı değilseniz, aptal olacak kadar zekisiniz demektir!"

Elbette, Lilly onu tamamen geleneksel bir şekilde yetiştirmiş olsaydı, Elizabeth'in hırçınlığı karşısında muhtemelen gözyaşları içinde kaçardı. Ama annesiyle birlikte yaşamak ona kendi ayakları üzerinde durma azmi vermişti. Annesiyle birlikte yaşamak ona kadın olmanın erkeklerin beklediğinden daha fazlası olduğunu öğretmişti. Lilly'yle yaşadığı hayat onu mahvetmemiş, kraliyet ailesinin bir üyesine hakaret etmek dışında her şeye hazırlamıştı.

Bu düşünceyle yüzündeki tüm renk soldu. "Kraliçe ile akraba mısınız?"

"Sana bu fikri kim verdi?" Elizabeth kendini beğenmiş bir ses tonuyla söyledi. Rebecca şimdi Elizabeth'in sadece şu konuda emin olmaya çalıştığını anlıyordu

Rebecca onun mahkeme hakkında Rebecca'nın bildiğinden çok daha fazla şey bildiğini fark etti. Rebecca'yı telaşlandırması onun için sadece ek bir ikramiye olmuştu.

Kraliyet ailesine hakaret etmediği için rahatlamış ama Elizabeth'e kızmış olan Rebecca sert bir sesle, "Bana herhangi bir maskeden bahsedilmedi," dedi.

"Buraya bilgilendirilmek için , değil mi?"

Bu yeterince doğrudu ama davet edilmeden katılması beklenemezdi. Görünüşe göre Elizabeth aksini düşünüyordu.

"Yanınızda birden fazla kostüm getirmiş olmanız umulabilir. diğerlerini doğaçlamak için öğeler. Kraliçe her türlü eğlenceden hoşlanır ama kostümlü baloları gerçekten çok sever ve böyle bir etkinliği masque olarak adlandırırsa bile, tam katılmanız gerektiğinden emin olabilirsiniz. Ne de olsa o genç, sizden ve benden çok da büyük değil. Neden o da bizimle aynı şeylerden hoşlanmasın ki?"

Rebecca yine kızardığını hissetti. Bir kostüm, annesiyle birlikte gardırobunda göz ardı ettikleri tek şey. Yarı kostüm olarak kullanabileceği bir domino maskesi bile yoktu.

Elizabeth de tahmin etmişti. "Ne yazık. Oldukça kötü bir başlangıç yaptın, değil mi?"

Rebecca, Elizabeth'in ses tonunda bir parça zevk mi sezmişti? Muhtemelen, yine de kız devam etti, "Sana benimkilerden birini ödünç verirdim" -Rebecca'nın uzun, ince çerçevesine uzun bir bakış atmak için durdu- "ama belli ki uymayacaklar."

"Beni mazur görmeniz gerekecek-"

"Hasta değilseniz, ki değilsiniz. Tüm eğlencelere katılmamız, sarayı doldurmamız bekleniyor, özellikle de yabancı Davet edilen ileri gelenlerin dans edecek hanımlara ihtiyacı vardır.

sohbet etmek. Her şey monarşinin iyi bir gösteri sergilemesi için."

Lilly onu bu konuda uyarmıştı. Bu yüzden mahkeme, tüm çıkışların en iyisi olarak kabul edilebilir. En uygun erkeklerden bazılarıyla tanışacaktı. ve karşılığında, aynı ileri gelenleri etkilemek için tasarlanan şatafatın bir parçası olacaktı. Annesine haber vermesi gerekecekti. Lilly, ölçülerini çoktan almış olan evdeki terziler tarafından kendisine birkaç kostüm gönderilmesini sağlayabilirdi ama bu yine de bu geceyi halletmezdi. Ama bu *nasıl* aleyhine sayılabılırdı ki? bilmiyor muydu?

"Sanırım kendimi kötü hissediyorum-"

"Sessiz ol ve düşünmeme izin ver," dedi Elizabeth. "Ödünç alabileceğin fazladan kostümleri olan diğer hanımlar da benim gibi, senin boyuna uymayacak kadar kısa. Ne yaptın, babana mı çekmişsin?"

"Hayır, annem."

Elizabeth onu dinlemiyordu. "Bakalım işe yarayabilecek bir şeyim var mı," dedi ve doğruca gardıroplarından birine gitti. Bir süre karıştırdıktan sonra, elinde birkaç yüzyıl önce tercih edilen türden üç köşeli bir şapkayla döndü. Gülümsüyordu bile. Yüzünde inanılmaz bir fark yaratmıştı. Kenarları yumuşatmış ve onu arkadaş canlısı göstermişti!

"Son oda arkadaşım bunu geride bıraktı. Kostümü tamamlayan ceket ve pantolonu yanında götürmesi çok kötü oldu ama eminim sana bir ceket bulabiliriz, hatta belki bununla uyumlu bir pantolon bile bulabiliriz. Eğer fark etmediysen, buradaki uşaklardan bazıları oldukça gösterişli giyiniyor."

Rebecca şüpheyle kaşlarını çatı. "Peki benim kostümüm ne olacak?"

"Bir silahşör, elbette. Eminim kimse son dokunuşu yapmak için bir mızrağınız olmadığını fark etmeyecektir. Gördüğünüz gibi, onu yapan eski moda bir şapka. Ve bu bir kadın için mükemmel bir kostüm. Bir erkek bunu başaramaz. Şapkayı çıkarırsa kostümün içinde olmaz! Ama bir kadın, pantolon giyebildiğimiz tek zaman bu! Bizim için bu bir kostüm ve iyi bir kostüm."

Elizabeth haklıydı aslında. Ve Rebecca'ya bu çözümü bulduğu için kendinden o kadar memnun görünüyordu ki Rebecca'nın, aptalca görünen yamalı bir kostümle ortaya çıkmaktansa, katılmadığı için maruz kalabileceği onaylanmama riskini göze aldığını söyleyecek yüreği yoktu.

erkek kılığına girmeye çalıştığı için farklı türde onaylamama kazanabilirdi.

Elizabeth şapkayı Rebecca'ya doğru fırlatırken, "Saçlarını şapkanın altına toplamak isteyeceksin," diye ekledi. "Hizmetçini bugünlük göndermiş olman çok kötü, değil mi?"

İşte, bu daha iyiydi. Bu sinsi söz ve ses tonu Rebecca'nın diğer kızdan beklediği şeyle daha uyumluydu. Oda arkadaşının ani yardım teklifine güvenmediği için affedilebilirdi.

Ama Elizabeth bir cevap beklemiyor gibiydi. Gardırobundan kendisi için bir kostüm çıkardı ama yatağın üzerine koymadı. Sadece kolunun üzerine örttü.

"Önce saçımı yaptırmayı tercih ediyorum, bu da genellikle kıyafetlerimi sarayın her yerine taşımam gerektiği anlamına geliyor, böylece daha sonra giyinebiliyorum," dedi iç çekerek.

Kapıdan çıkarken, "Size bir ceket gönderteceğim," diye ekledi.

Rebecca yatağa oturup yine yalnız kalırken, muhtemelen böyle bir şey yapmayacağını düşündü. Elizabeth'in saçını yaptırmak için başka birinin hizmetçisine gitmek zorunda kalmanın rahatsızlığından bahsetmesi bunu garanti ediyordu. Elizabeth'in ona iyilik yapmayacağından emindi. Ama sonra bir ceket teslim edildi ve beş dakika geçmeden başka bir uşak ona ceketle birlikte giymesi için pantolon verdi. Rebecca birden Elizabeth Marly'den şüphe ettiği için kendini kötü hissetti.

Dördüncü Bölüm

REBECCA, doğaçlama kostümüne daha iyi bakabilmek için makyaj aynasından uzaklaşırken oldukça memnundu. Odada daha uzun bir ayna olmasını isterdi ama oval ayna en azından boyunun bir kısmını görmesini sağlıyordu.

Boyu bu işi yardımcı olacaktı. Pantolon gerçekten uyuyor! Bu da ona gösterişli bir şövalye gibi giyinmeye karar verdirdi. Ceket daha az süslü olsaydı, onun yerine bir korsan rolünü üstlenebilirdi, o zaman saçlarını toplamak zorunda kalmazdı. Uzun tüyleri şapka muhtemelen her iki şekilde de işe yarayacaktı.

Her ne kadar ilk kez halk karşısına çıkarken mükemmel görünmeyi tercih etse de sarayda görüldüğünde, kostümün bir kostüm olduğu açıktı. Arkasını dönüp aynada kışına baktı ve biri yüzüne bakana kadar bir erkek gibi görünebileceğinden emin oldu. Hazırlanmayı bitirdiğinde heyecanlanmaya başlamıştı. Bu onun herhangi bir türdeki ilk balosuydu. Elizabeth'in yardımı olmasa bunu tamamen kaçırabilirdi. Ondan şüphe ettiği için kıza bir özür borçluydu.

Odadan aceleyle çıktı, sonra önündeki uzun koridor uzayıp giderken oldukça yavaşladı ve balonun nerede yapıldığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ana odalardan biri olduğu kesindi ve bir kez Koridorun sonunda sorabileceği hizmetkârlar olduğuna şüphe yoktu.

"Günlerini mi , eski ?" diye sordu arkasından bir erkek sesi. onu. "Kostüm balosu yarın akşam." Adam başını çevirdi ve yanından geçerken ona kısa bir süre baktı.

Rebecca olduğu yerde durdu. O mu? *Onun* burada ne işi vardı?

Adam onun cevabını duymak için durmadı, zaten suskun olduğu için cevap da veremezdi. Uzun bacakları onu kadının çok ötesine taşıdı ve

Çok geçmeden gözden kayboldu. Onu bir delikanlı sanmakla hata ettiğini anlayacak kadar yakından bakmamıştı. Ama onu tanıyacak kadar yüzünü görmüştü ve üçüncü kez görüş alanına girdiğinde gözleri kamaşmış ve şaşkına dönmüştü.

Onu Melek olarak görüyordu. Sıradan bir adam olamayacak kadar güzeldi. Çok uzun boylu ve iri yapılıydı, uzun siyah saçları uzun adımlarıyla birlikte omuzlarında dalgalanıyordu. Adamın gözlerinin açık gri olduğunu düşünmüştü ama daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Onun kısa bakışıyla Şimdi onların aslında soluk mavinin hoş bir tonu olduğunu gördü.

Onu ilk kez Norford kasabasında görmüştü ve kadar etkilenmişti ki, onda ruhani bir parıltı hayal etmişti, böylece zihninde Melek olmuştu. Onu ikinci kez gördüğünde, Norford Hall'a giden yol boyunca at sürerken, ağaç dallarının arasından sızan bir güneş ışını cennetin ışığı gibi doğrudan onun üzerinde parladığında bu fikir pekişmişti. O zaman da hayrete düşmüştü. Belki de İkinci kez annesiyle birlikte olmasaydı ve Lilly onun tepkisini fark etseydi, her şeyi hayal ettiğini düşünebilirdi.

"Müstakbel kocanızla akraba," demişti Lilly. "Sanırım Raphael Locke'un kuzenlerinden biri. Yemin ederim, o ailenin tamamı olağanüstü bir görünüşle kutsanmış."

Annesi onun Locke'un varisiyle evleneceğine dair büyük beklentiler içindeydi. Rebecca'da da vardı. Annesinin bahçe partilerinden birine gelen Raphael Locke'la ilk tanıştığı günden beri, yakışıklılığı ve çekici tavırları onu büyülemişti. Bu yüzden Lilly, Raphael'in kocası için uygun olabileceğini söylediğinde tüm kalbiyle aynı fikirdeydi. Ne yazık ki bu beş yıl önceydi ve o zamanlar evlilik için çok gençti, oysa Raphael çoktan evlenecek yaşa gelmişti. evlilik yaşı.

İlk gerçek sezonu için Londra'ya gittiğinde Rebecca ve annesi endişelenmişti. Ama sonra henüz bir eş dair söylentiler yayıldı. Sonra daha fazla dedikodu çıktı.

O sezon sosyeteye yeni giren kadınlar, *onun* kızlarına aşık olmayacağına inanmayı reddediyorlardı. ardına kısa süreli ilişkiler yaşayarak onları *oyalamaya* çalışmış, *seçkin bekar* yerine çapkın unvanını *almayı* ummuştu.

İşe yaramadı. Anneler hâlâ kızlarını öne sürüyordu. Norford Dükü'nün varisi olarak Raphael görmezden gelinemeyecek kadar iyi bir avdı.

O kadar çok peşine düştüler ki onu Londra'dan kovaladılar ve iki yıllık bir Avrupa turu için doğruca Kıtaya gittiler. Bu da Marshall hanımları için bir rahatlama oldu. Bunu bir erteleme olarak gördüler.

Rebecca biraz daha büyüsün.

Ancak Raphael memleketine döndüğünde beklenmedik bir şey oldu. Hiçbir söylentiye kulak asmadan, hatta kur bile yapmadan, Londra'nın en güzel ve en kindar kadını Ophelia Reed'le evlendi. Bu ne büyük bir hayal . Rebecca hedefsiz bir şekilde bocalamaya başlamıştı.

Tabii ki Lilly bu konuyu açtığı için kendini suçlamıştı. Rebecca evlenecek yaşa . Bu hatayı bir daha yapmadı. Evlilik hala tartışılıyordu, ancak belirli isimleri içermeyen genel bir şekilde.

Ama işte Raphael'in kuzeni, onu bulmayı en az umduğu yerdeydi. Düşünecek olursak, onu Buckingham Sarayı'nda görmek o kadar da uzak bir ihtimal değildi. Ne de olsa o bir markiydi. En azından onun bir olabileceğini düşünüyordu. Annesi bir markiyle evlenmemiş miydi, sonra duyduklarına göre dul kalmış ve unvan en büyük oğluna geçmişti? Kesinlikle eğlencelerden biri için saraya davet edilmiş olabilirdi.

Şaşkınlığını üzerinden attığında, kuzeninde gözü olmadığı halde Melek'i ilk kez gördüğünü fark etti. Daha önce, Adam hakkındaki merakını uygunsuz bulduğu için bir kenara bırakmıştı. Üstelik Norford'da pek tanınmıyordu. Dükün birçok kız kardeşinden biri olan annesi, Rebecca doğmadan önce evlenmiş ve Londra'ya taşınmıştı. Bu yüzden tam adını hiç öğrenememişti, insanlar ondan Raphael'in kuzeni ya da Julie'nin oğlu olarak bahsediyordu. Onun için sadece Melek olarak kalmıştı.

Elbette onun bir melek olmadığını biliyordu. Julie Locke'un oğlunun kötü şöhretli bir etek avcısı olduğuna dair bazı belirsiz söylentiler bile duymuştu, ki bu onun en kötü türden bir çapkın olduğunu söylemenin daha nazik bir yoluymdu. Tek kelimesine bile inanmamıştı. *Onunla* nasıl böyle adi bir ilişki kurulabilirdi ki?

Boş koridorda tek başına kalan Rebecca tekrar hareket etmeye başladı ama birkaç adımdan fazla atamadan tekrar durdu. Kendisini uyaran *kişinin kim olduğu* o kadar dikkatini *ki*, bu uyarının ne anlama tam olarak kavrayamamıştı.

Bu gece kostüm balosu yok muydu? Elizabeth gerçekten günleri olabilir miydi, yoksa Rebecca'yı aptal durumuna düşürmek için yalan mı söylemişti? Sosyal bir etkinliğe bu kıyafetle katılması kesinlikle aptalca olurdu.

öyleydi. Bir tür eğlence düzenleniyor olmalıydı, yoksa Elizabeth onu başkalarının önünde utandırmak için böyle bir plan yapmazdı. Eğer bu bir plan olsaydı.

"Hemen sonuca varma," diye mırıldandı Rebecca nefesinin altından.
"Ona şüpheyle yaklaşın. Gerçekten bir şeyler yapmaya çalışıyor olabilir. sadece geri tepmesi için telafi etmek. O zaman suçlamalarda bulunup yanılmak ve sonunda aptal durumuna düşmek utanç verici olur."

Yavaşça odasına doğru yürürken, Melek koridorda yanından geçip gitmeseydi neler olabileceğine dair tüm düşünceler aklından geçiyordu. Annesi ne yapardı? Ondan tavsiye isteyebilmeyi diledi ama Lilly muhtemelen şimdiye kadar Norford'a dönmüştü.

Rebecca odasının kapısını kapattı ve yaslandı. Saraydaki ilk tam gününe zinde girebilmek için dinlenmeye mi çekilse, yoksa kıyafetlerini değiştirip bir açıklama talep etmek için Elizabeth'i mi arasa bilemiyordu. Gözü pencereye takıldı. Saldırgan pencere. Kombinezonuyla örtülü aptal pencere! İçindeki öfke çekirdeğini dışarı atmaya çalışıyordu.
daha fazla görmezden gelinemezdi.

Beşinci Bölüm

Odanı bu sefer tatmin edici buldun mu?"

Rochwood Markisi Rupert St John, bir bacağını bir kolunun üzerine atmış, sırtını diğerine dayamış, küstah bir tavırla doldurulmuş sandalyeye oturdu. Kendisine uzatılan konyağı kokladı ama içmedi ve soruya cevap vermedi. Amirine karşı gösterdiği saygısızlık kasıtlıydı. Ama Nigel Jennings'ten nefret ediyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Rupert'ın avına yakın olabilmek için birkaç günlüğüne sarayda kalması ilk kez istendiğinde, hizmetkârıyla birlikte kutu denebilecek kadar küçük bir odaya tıklmıştı. Bu

yabancı bir kralın yeni boşalttığı bir süit oda verilmişti. Yani soru cevap gerektirmiyordu. Aslında diğer odadan şikâyet etmemişti, sadece Nigel'a bir daha Buckingham'da kalmasını istememesini söylemişti, özellikle de evi beş yıldızlı bir otelden fazla olmadığı için.

saraydan bir dakika uzaklıkta. Ama Nigel bunun ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştı. Bu yüzden Rupert aslında şu anda kaldığı yerin ihtişamı karşısında biraz şaşırılmıştı.

Yaşlı adam kendine de bir bardak ya da yarım bardak konyak doldurup dolapta başka bir şişe aramaya başladığında soluk mavi gözleri Nigel'ın üzerindeydi. Kısa boylu, sıırım ve mütevazı Nigel Jennings her kalabalığa karışabilirdi; bu da onu daha da ölümcül kılıyordu. Rupert aynı şeyi yapamazdı. Kimsenin unutamadığı bir yüzü vardı. Yakışıklı, aşırı yakışıklı, hatta zaman zaman kendisine güzel bile deniyordu.

İçindeki dürtüler, çünkü onu şu anki rolüne getiren şey güzelliğiydi.

Yaptığı şeyi sevmediğinden değil. Tehlikeden zevk alıyordu. Neredeyse bağımlılık yapıyordu. Başarının verdiği heyecandan da hoşlanıyordu. Ve bilinmeyen kahraman olmayı seviyordu. Sadece her şeyin nasıl başladığından nefret ediyordu.

İkinci şişeyi ararken dikkati dağılan Nigel, "Ne buldun hayatım?" diye sordu.

Rupert bu sevecenlik karşısında kaskatı kesildi ve kesin bir ifadeyle, "Bugünlerde muhtemelen seni öldüreceğim," dedi.

Nigel şaşkınlıkla arkasına döndü ve görünüşe göre yanlışlıkla ne söylediğini fark ederek hafifçe soldu. "Bu doğru çıkmadı."

"değil mi?"

"Şaka yapıyordum. Bir daha olmayacak."

Rupert buna inanmadı ve sert, düşünceli bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bir çocuğu, ülkesini kıyametten sadece kendisinin kurtarabileceğini düşünmesi için etkiledin. Bir çocuğu bu yüzün" -bir parmağını yanağına götürdü- "işe yarayacak tek şey olduğuna inandırdın."

"Bu görev için mükemmeldin," diye ısrar etti Nigel. "Babanla birlikte George'un sarayını ziyaret ettiğinizde sizi ilk gördüğümde, Tanrım, o güne kadar karşılaştığım en güzel çocuktunuz. Bunu hiç unutmadım. Yıllar sonra belirli bir görev gerekli olduğunda, hemen aklıma sen geldin, bu yüzden, evet, seni aradım ve on dört yaşında tam olarak erkeklik olgunluğuna erişmemiştin, ancak karar verecek kadar büyüktün. kendin-"

Rupert sanki sözü kesilmemiş gibi devam etti: "Bir çocuğu ülkesi uğruna akla hayale gelmeyecek bir şeyi yapması için askere aldın. Ve onu hayatı boyunca lekelemeyecek farklı bir yol bulmak yerine bunu senin yönteminle yapsaydı gerçekten umurunda olmazdı. Ama o çocuk artık yok."

"Tanrı aşkına, Rupert, dil sürçmesiymiş!"

Rupert ayağa kalkarken hırlayarak, "Bu senin duygularının bir kaymasıydı," diye düzeltti. "O sapkın duygularını kendine konusunda uzun zaman önce anlaştığımız."

Çok sert davranıyordu. Nigel'in yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Dört yıl önce Rupert'a aşık olduğunu ağzından kaçırdığı gece sarhoş bir halde ağlamıştı. Bunun yeni olmuş bir şey olduğunu, elinde olmadığını söyledi. Ama bundan asla bahsetmeyeceğine yemin etmişti.

Yine, bunun iş ilişkilerine engel olmasına izin vermeyeceğini söyledi. Anlatılanlara göre Nigel'in cinsel tercihleri bu bile değildi. Bir zamanlar bir karısı vardı ama artık ölmüştü. Birkaç çocuğu vardı. Evinde

metresler. Bunların hepsi bir oyun olabilirdi ya da olmayabilirdi. Rupert bazı erkeklerin her iki tarafa da meyilli olduğunu biliyordu ama Rupert Nigel'a şüpheyle , yoksa onunla çalışmaya devam edemezdi.

Rupert iç çekti. "Aşırı tepki göstermiş olabilirim. Bu konuyu , olur mu?"

Özür dilemeye ancak bu kadar yaklaşabilmişti. Nigel başını sallayarak kabul etti ve yarısı dolu konyak bardağını kaptığı gibi odanın diğer ucundaki bir sandalyeye doğru ilerledi. İyi büyüklükte bir odaydı. Kraliçe Buckingham Sarayı'nı evi yaptığından beri Nigel burayı olarak görüyordu. Burada ya da diğer kraliyet konutlarından birinde üç hükümdara hizmet etmiş olma ayrıcalığına sahipti.

Casus, kraliyet ajanı, kim nasıl adlandırırsa adlandırınsın, Nigel ülkeye yardımcı olabilecek ya da zarar verebilecek bilgileri toplama işini yürütüyordu.

Ne de olsa iyi ya da kötü önceden uyarılmıştı. Bazı insanlar onun merhum Kral George III'ün piçlerinden biri olduğunu bile düşünüyordu, bu da neden her zaman hükümdarlarla birlikte ikamet ettiğini açıklıyordu. Kraliyet casusluğu bu adama yakışmıyordu, ne kadar mütevazı olsa da.

Onun için çalışanlara ücret ödenmiyordu. Soylular ülkenin iyiliği için hizmet etmek üzere askere alınırdı. Ücret, çabaları karşılığında ceplerine para konmadıkça güvenilemeyecek ayak takımı için ayrılmıştı. Vicdansız, ancak bazı kurtarıcı nitelikleri de yok değil, Nigel ülkesi uğruna her yola başvurabilirdi.

dile getirilmemiş bir özür havası eserken, Nigel soruyu tekrar gündeme getirdi. "Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Mucize yaratan biri gibi mi görünüyorum? Buraya daha yeni geldim."

Yaşlı adam Rupert'in alaycı cevabına gülümsedi. "Onlara tam olarak mucize demezdim, yine de inanılmaz şeyler ürettiğin biliniyor. zaman zaman sonuçlar."

"Burada ikamet etmemi gerektiren şeyin ne olduğunu hala anlamış değilim. Başbakan aptal değil. Kendisini kötü gösterecek birini saraya atamayacaktır."

Whig partisi uzun süredir kontrolü elinde tuttuğu için, Nigel'in bu parti içinde uzun bir bağlantı listesi vardı. Hatta zaman zaman saraydaki bazı Whig hanımlarını küçük görevler için kullanmıştı. Ama şimdi Muhafazakârlar

parlamentoyu kontrol etseydi, hayatı biraz daha zor olurdu. Nigel herhangi bir siyasi partiyi desteklediğinden değilYaptığı işte bunu göze . Sadece saray kadınları arasında yeni bağlantılar kurarak sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı.

"Elbette hepsi iyi ailelerden geliyor. Bu konuda henüz bir endişem yok," dedi Nigel. "Ama Prenses Royal doğduktan sonra kraliçeyle barıştığında düşese atanan hanımlardan ikisi kesinlikle benim . Düşesle ilgili olağandışı her şeyi bildirmenin gerekliliğini anladılar. Onları kaybettikten sonra-"

Rupert araya girdi, "Hâlâ Kent Düşesi endişelendiğini söyleme sakın. O eski bir haber, halının altında. O ve kraliçe artık çok iyi anlaşıyorlar, değil mi?"

Bu, kraliçenin kendi annesinin evinde yaşamasına izin vermediği bir yabancılaşma olmuştu. Bunun nedeni düşesin özel sekreteri ve danışmanı olan John Conroy'du. Gerçi bu hiçbir zaman kanıtlanmamıştı ama Conroy'un aynı zamanda kraliçenin sevgilisi olduğu da söyleniyordu. Ama Victoria bile şüpheleniyordu. Conroy, Victoria'yı *kendisini* özel sekreteri yapmaya zorlama cüretini gösterdiğinde, Victoria bu otoriter çiftten bıkmış ve onları evinden kovmuştu.

Kraliçenin kocası ve düşesin yeğeni olan Prens Albert, Victoria'nın geçen yıl ilk çocuğunu dünyaya getirmesinin ardından iki kadının arasını düzeltmişti. Conroy'un o zamana kadar ülkeyi terk etmiş olması da buna yardımcı olmuştu. Rupert, Nigel'in adamın öldürülmesini ayarlamamış olmasına şaşırılmıştı. Ama Rupert, Conroy'un kendi kendini sürgüne Nigel'in da payı olduğundan kuşku duymuyordu, gerçi Nigel hiçbir zaman itiraf etmemişti.

Şimdi Nigel da Rupert'in değerlendirmesine katılıyordu. "Tüm hesaplara göre

Düşes şefkatli bir büyükanne oldu ve Victoria ile yeniden yakınlaştılar. Ancak bu konuyu takip etmeye gerek olmadığını *varsayarsam* işimi doğru yapmamış olurum - özellikle de Sarah Wheeler'ın Whigler tarafından atanan diğer değiştirilmediğini *düşünürsek*. Politikasını açıklamamakla akıllı bir kadın."

"Geçiş sürecinde yeni bir pozisyon elde etti mi?"

"Resmi bir görev değil ama diğer tüm hanımlar yeni olduğu için düşes yeni nedimler üzerinde yetki verdi."

Rupert, Nigel'in Leydi Sarah'dan şüphelendiğini çok iyi biliyordu. saraya ilk geldiğinden beri. Yoksul bir soylu kadındı, soyunun sonuncusuydu, kraliçe saraya taşınmadan önce düşesin ev halkının bir parçasıydı ve aslında hiçbir zaman bir pozisyon verilmemişti. Leydi Sarah sadece Düşes'in hizmetindeydi. Sonra o ve Nigel

Bir nevi rakipler. Evet, *rakipler* bu yılın başlarında aralarında bir şekilde gelişen rekabet için iyi bir isimdi

Sarah Wheeler mahkemedeki insanlar hakkında bilgi toplamayı da severdi. Ama Nigel onun bununla ne yaptığını hiçbir zaman öğrenememişti. Bunu kraliçenin gözüne girmek için kullanmadığından emindi çünkü birkaç tuzak kurmuştu ve bir kez bile yakalayamamıştı.

Hatta kadının niyetini anlamak için Rupert'ın yardımını bile istemişti. Nigel'in önerisi elbette Rupert'ın onun sevgilisi olmasıydı. Ama Rupert, Nigel'in önerilerine nadiren uyardı. Ayrıca, Nigel'la ya da onun isteğiyle hiçbir ilgisi olmayan bu kadından kısa sürede hoşlanmamaya başlamıştı. Kadın bulunduğu alçak mevki için fazla küstah, hatta buyurgan biriydi. Ve ona güzel.... diyordu.

Ancak Rupert'ın o sırada tahmin edebildiği tek şey, kadının monarşiye karşı acil bir tehdit oluşturmadığıydı. Kadın şantaj yapmaya niyetli miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Rupert elindeki konuya dönerek, "Şu ana kadar gelen hanımların yarısını zaten sosyal olarak tanıyorum. Kötü bir şey yok. İyi dolaplarında radikallerin saklanmadığı aileler. Çoğu atamalardan . Birkaçı ise temkinli çünkü kraliçenin Whig'lerden olduğunu biliyorlar."

Nigel iç çekti. "Bunun herkes tarafından bilinmemesini isterdim. Lord Melbourne ile yazışmayı kesmesi için uyarıldı ama yine de ısrar ediyor."

Rupert kraliçeye sempati duyuyordu. "Arkadaşlarımla artık iletişim kuramayacağım söylense ben de çok sinirlenirdim. Melbourne onun en yakın danışmanlarından biri olmakla kalmadı, ona siyaset hakkında bildiklerini öğretti ve tahta geçtiğinden beri arkadaşılar. Sırf şu anki başbakan bir Tory olduğu için bunu kesmek-"

"Monarşinin farklı kurallara uyması gerektiğini çok iyi biliyorsunuz. Melbourne'a bağlıydı, ama şimdi Prens Albert'a ve kendi iyi siyasi içgüdülerine güveniyor - son dört yılda çok şey öğrendi. Ve bir hükümdar olarak, iktidardaki partiye iltimas gösteremeyeceğini çok iyi biliyor."

Rupert sırtıttı. "Majestelerinin gizli mektuplarından birkaçını bana teslim ettirdiğinizi unutmayalım."

"Kraliçeye tavsiyede bulunmaya cüret edemem. Benden bir şey isterse, sorgusuz sualsiz yaparım. En azından artık bunu gizlice yapıyor. Peel'in altını ikinci kez alenen oyamayacağını biliyor."

Rupert neredeyse gülecekti. İlki dört yıl önce yaşanmış ve olay Yatak Odası Krizi olarak bilinmeye başlamıştı. Melbourne istifa etmiş ve yerine Peel geçmişti, ancak Peel kraliçenin ev halkına Muhafazak r eşler atamaya çalıştığında Victoria sadece karşı çıkmakla kalmamış, bunu kesin bir dille reddetmişti. Yatak odasındaki Whig hanımlarından vazgeçmiyordu; onlar onun yakın arkadaşlarıydı, sadece t rens l kuklalar değillerdi. Bu durum Peel'in istifasına ve Melbourne'un göreve dönmesine yol açtı

Ancak dört yıl sonra Melbourne nihayet istifa , Peel seçimleri tekrar kazanmıştı ve Victoria aynı hatayı ikinci kez yapmadı. Ayrıca, Victoria çok sevdiği Albert ile evlendikten sonra, arkadaşlık için artık hanımlarına güvenmiyordu. Böylece Peel'in atadığı kişiler saraya gelmeye başlamıştı ve Rupert hiçbirinin işe uygun olmadığından emin olmak için getirilmişti ki bu Rupert'in hiç de umursamadığı bir görevdi. Sadece bunu başarmak için sarayda yaşaması gerektiğini düşünmüyordu.

Elbette Nigel'in neden ısrar ettiğini çok iyi biliyordu. Eğer Rupert'in bilmesi gerekenleri öğrenmek için kadınlardan birini baştan çıkarması gerekirse, Nigel bunu yapmak için yakınında uygun bir oda olduğundan emin olmak istiyordu.

Altıncı Bölüm

EĞLENCE, sarayın ana salonlarının karşı tarafında, Sarı Salon'da gerçekleşiyordu. Rebecca başlangıçta yanlış yöne gitmişti, bu yüzden odayı bulması beklediğinden çok daha uzun sürdü. Kraliçe ortaya çıktıysa bile çoktan çekilmişti, çünkü Rebecca çoğu kadın yirmi kadar kişinin ayakta sohbet ettiğini gördü. Odanın ortasında küçük bir podyum boş duruyordu. Belki de bu geceki eğlence bir şiir resitaliydi.

Rebecca'nın annesi ona, saraydaki hanımların, katılmalarını gerektiren resmi bir şey olmadığında, genellikle kendi eğlenceleri için küçük eğlenceler düzenlediklerini söylemişti.

Resital bitmiş gibi görüldüğüne göre Rebecca, Elizabeth Marly'yi odanın diğer ucunda kendi yaşlarında iki kızla konuşurken görmese çoktan gitmiş olacaktı. Odadan çıkıyordığı elbisenin aynısını giymiş olan Elizabeth kesinlikle kostümle gelmemişti. Bu da Rebecca'nın zihninde Elizabeth'in onu utanç verici bir sahneye hazırladığını doğruluyordu.

Hiç tereddüt etmeden odayı geçti ve oda arkadaşına yaklaştı. Diğer iki kıza başıyla selam verdikten sonra Elizabeth'e fısıldadı: "Bana neden yalan söyledin?"

Elizabeth bu suçlama karşısında sertleşti. Kendini tanıtmak için hiçbir çaba Rebecca'yı arkadaşlarının yanına çekti, hatta onlara veda etti ve kibirli bir tavırla, "Saçmalama, ben asla yalan söylemem. Peki ne hakkında yalan söylemem gerekiyordu?"

"Bu etkinlikte giymem için büyük çaba harcadığınız kostüm mü? Bu hafızanı tazeledi mi?"

Elizabeth omuz silkti ama ses tonundaki kendini beğenmişliği gizleyemedi. "Sadece günleri , buralarda bunu yapmak çok kolay."

"Eğer bu doğruysa, neden geri gelip bana söylemedin?" Rebecca talep etti.

"Bir uşak gönderdim, ama görünüşe göre görevi yerine getirmek için doğrudan gitmemiş. Bu konuda yalan söylediğimi öne sürerek haddinizi aşıyorsunuz."

Rebecca bunun da başka bir yalan olduğunu biliyordu. Kızın kendini beğenmiş, sinsi tonu gerçekten de her şeyi anlatıyordu. En ufak bir pişmanlık belirtisi de göstermiyordu.

"Gidip şu uşağı , olur mu?"

Elizabeth sabırsızca, "Aman Tanrım," diye tersledi. "Bu konuda gerçekten , değil mi? Kostümü giymiyorsun, belli ki bu gece ona ihtiyacın olmadığını zamanında anlamışsın. Peki bunu nasıl ?"

"Bir melek bana göz kulak oluyordu."

Elizabeth kaşlarını kaldırdı, ama böyle anlamsız bir söze cevap vermemeye karar vermiş olmalı ki, "O zaman bir zarar gelmedi, değil mi? Orada mı?"

Olabilirdi ve ikisi de bunu biliyordu. Ve Rebecca'nın öfkesi yatışmıyordu. Bir özrün yardımı olabilirdi ama belli ki özür alamayacaktı. Ve bu çıkmaz hiç de tatmin edici değildi. Elizabeth'in iddiaları basitçe reddedeceğini düşünmemişti. Başından beri ne kadar saldırgan olursa olsun, Rebecca onun gülmesini ya da Rebecca'nın saflığıyla geçmesini beklemişti.

Böylece söylenecek tek şey kalmıştı: "Beni bir daha utandırmaya çalışma. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Ve iyi bir önlem olarak şunu ekledi: "Ve bu sefer içeri girdiğinde beni uyandırmasan iyi ."

"Yoksa ne olur?" Elizabeth karşılık verdi.

Bu iyi bir soruydu. Rebecca bir an düşündükten sonra, "Ya da sabahın erken saatlerinde odaya giren güneşe karşı bir düşkünlük geliştireceğim," dedi.

Tehditlere bakılırsa Rebecca bunun acınası olduğunu biliyordu ama azından amacına ulaşmıştı. Elizabeth savaş istiyorsa, Rebecca buna hazırды.

Rebecca söyleyeceklerini söyledikten sonra ayrılmak için döndüğünde üç genç kadının kendisine sırtıttığını gördü. Söylediklerinin bir kısmına kulak olmuş olabileceklerini fark ederek kızardı ve kapıya doğru ilerledi. İçlerinden biri onu koridorda takip etti ve yanına geldi.

"Birinin Elizabeth Marly'ye iler acısı maskaralıkları için hesap zamanı gelmişti. Bravo," dedi kız parlak ve içten bir gülümsemeyle. "Ben Evelyn DuPree. Ve umarım siz de Leydi Rebecca Marshall'sınızdır?"

"Evet, ama nereden biliyorsun?"

"Bize sizi yarın beklememiz söylendi. Kent Düşesi'ne atanan dördüncü nedime sizsiniz. Ne yazık ki Elizabeth Marly de bizden biri, bu da ondan istediğimiz kadar uzak duramayacağımız anlamına geliyor."

Evelyn kumral saçları ve ela gözleriyle oldukça güzeldi ve Rebecca onun kendisinden bir ya da iki yaş küçük olduğunu tahmin ediyordu. Bütün nedimelerin evlilik çağında olması gerekmiyordu. Görevleri en az dört yıl ya da bir sonraki genel seçime kadar sürerdi.

"Yani arkadaş için çaba göstermediği tek kişi ben değilim?" Koridorda ilerlerken Rebecca sordu.

"Tanrım, hayır, eminim herkesten eşit derecede hoşlanmıyordur. Kesinlikle yle görünüyor. Buraya erken geldi ve sanki bu ona kıdem kazandırıyor muş gibi bize efendilik taslıyor, tabii ki öyle değil." Ama sonra Evelyn kaşlarını çattı. "Aslında, geçen hafta ilk oda arkadaşına kötü davranmak için aşırıya kaçtı ve az önce Sarı Salon'da duyduklarıma göre, şu anda aynı konumda olma gibi şanssız bir ayrıcalığa sahipmişsiniz gibi görünüyor."

Rebecca yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ve bundan kaçmanın da bir yolu yok." "Elbette ," diye ısrar etti Evelyn. "Sadece başka bir oda iste.

Başka bir oda isteyecektir.

Eğer hayatınızı zindan edebilir. Bunu ayarlamak birkaç gün sürebilir ama her günün en azından bir kısmında ondan uzaklaşmak için harcayacağınız çabaya değecektir."

"Bunu yapmaya cesaret edemem," dedi Rebecca ve uşağın ona söylediklerini açıkladı.

"Bu çok kötü, ama çok haklısın," diye kabul etti Evelyn. "Kraliçe'nin önerilerinden birinde hata yaptığını düşünmesine izin veremem."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye güvence verdi Rebecca kıza. "Artık onun bir yalancı olduğunu bildiğime göre bir daha bu kadar saf olmayacağım. Ama diğer oda arkadaşına ne oldu?"

"Kız geldikten iki gün sonra utanç içinde evine döndü. Elizabeth skandal yaratması için onu kışkırttı. Bağrışmalar, isim takmalar oldu ve zavallı kız sürekli ağlıyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. kimse bu kadar zgn olamaz." Sonra Evelyn fısıltıyla ekledi: "Kız, araya girmeye alışan Leydi Sarah'ya bile hakaret etti ve bu iyi bir fikir *değildi*."

"Bu Sarah Wheeler olabilir mi? Sabah rapor vermem gereken hanımefendi?"

"Evet, bizim üzerimizde yargı yetkisi verildi ve iyi bir şey. En azından o bir İngiliz. Düşesin öyle olmadığını biliyor muydun? Almanca onun ana dili. Çoğu insan konuştuğu azıcık İngilizceyi bile zar zor anlıyor."

Rebecca sırttı. "Evet, bunu biliyordum. Almanca öğrendiğim ikinci dil değil ama burada olduğumuz sürece konuşmayı öğreneceğimizi umuyorum."

"Tanrım, umarım değildir!" Evelyn sahte bir korkuyla konuştu. "Bu atamayla son de kurtulmuş oldum ve istiyorum! Ama zaten günlerimizin çoğunu onun odasında geçirmek dışında düşesle pek bir işimiz olmayacak. Yatak odasındaki onu anlayabilmek için Almanca öğrensinler. Onlar onun kişisel hizmetçileri. Annemin biz sadece vitrin süsüyüz. Halkın karşısına çıkması gereken gerçek bir tören varsa, o zaman elbette maiyetinin bir parçası olacağız, ancak bunun dışında, gerçekten bizden eşlik etmemizi istemediği sürece ona eşlik etmemiz beklenmiyor. Ayrıca, Zamanının çoğunu kraliçeyle ya da çocuk odasında geçiriyor." Evelyn kıkırdadı. "Torununu çok seviyor."

Yürümeye devam ederlerken Rebecca'nın düşünceleri oda arkadaşına döndü. Uşak John Keets'in ince uyarısıyla ne demek istediğini şimdi anlamıştı.

"Elizabeth'in eski oda arkadaşı, Elizabeth'in kışkırttığı bir olay yüzünden kovulduysa, nasıl oluyor da Elizabeth de kovulmuyor?"

Rebecca sordu.

"İşten çıkarılma falan yoktu," dedi Evelyn. "Muhtemelen görevden alınmayı bekliyordu, bu yüzden kümesten kaçtı ve istifa ederek o gün ayrıldı. Leydi Sarah tüm olayı halının altına tercih etti." Sonra Evelyn fısıldadı, "Bize bundan bir daha asla bahsetmememiz söylendi ama Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm, çünkü görünüşe göre Elizabeth sizi de skandal yaratmanız için kışkırtmaya çalışacak. Bu gece bir an için başarılı olacağını düşündüm."

Rebecca da bu gece bir an için aynı şeyi düşünmüştü. "Elizabeth'in neden bu kadar kışkırtıcı olduğunu biliyor musun? Sebebini bilmek bunu hafifletmeye yardımcı olabilir."

Evelyn bunu bir an düşündü. "Kıskançlık ya da sözde bir kin gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet."

Evelyn omuz silkti. "Suçlamadığı sürece buna kin demezdim. ki bu aptalca , değil ? Şimdi kıskançlık, hmmm, eğer öyleyse, tahminimce bu onun

Para. Ailesinin hali vakti yerinde değil, bu yüzden buradaki ihtişamın arasında olduğu için bunun sıkıntısını hissediyor olabilir. Tüm hesaplara göre, onun Atalarımız aile servetini kumarla çarçur etti. Belki de bu yüzden Leydi Sarah ile bu kadar iyi anlaşıyor. Sarah da yoksul bir soylu aileden geliyor. Ama gerçekten bilmiyorum. Elizabeth odasını paylaşmaktan üzüntü duyduğu için kıskırtıcı davranıyor olabilir. Geçen hafta odanın kendisine ait olduğuna inandığında tavrı düzelmiş gibi görünüyordu. kendisi."

Evelyn'in onları yönlendirdiği yere varmışlardı... mutfığa, hem de her yere! Evelyn, Rebecca'nın yüzündeki şaşkın ifadeye gülerek, "Aç mısın? Açlıktan ölüyorum. Buraya giriş iznimiz var elbette. Geldiğimde yaptığım ilk şeylerden biri buraya gelip baş aşçıyla arkadaş olmaktı, sizin de bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim. Her sabah taze hamur işlerinin odanıza teslim edilmesi harika bir şey. Yemeklerimizin çoğunu yediğimiz Düşes'in odasına vardıklarında bayatlamış oluyorlar."

Gecenin o saatinde bile devasa alanda hareketlilik devam ediyordu; mutfak hizmetçileri bulaşıkları yıkıyor, yerleri siliyor ve aşçılar yardımcıları ertesi günün yemekleri için hazırlık yapıyordu. Rebecca, Evelyn'in hamur işleriyle ilgili önerisinin mükemmel olduğunu düşündü, her ne kadar bu taze hamur işlerini huysuz bir oda arkadaşıyla paylaşmak zorunda kalsa da.

"Şimdi sen söyleyince, sanırım bu yemek yemeyi kaçırdım." Rebecca sırtıttı. "Aşçı buralarda mı? Onunla tanışmak isterim."

"Hayır, ama bu tanışma için sizi yarın geri getirmekten memnuniyet duyacağım."

Rebecca yeni arkadaşına, "Teşekkür , bunu içtenlikle söylüyorum," dedi. "Çok yardımcı oldun."

"Benim için bir zevk. Başka bir Elizabeth olmadığına sevindim. Bir tane yeter!"

Yedinci Bölüm

FLORA INANILMAZ DERECEDE ANLAYIŞLIYDI. Rebecca hizmetçisine dün olanları tam olarak anlatabildi çünkü Flora gelmeden önce Elizabeth odadan kaçmıştı. Rebecca'nın kısa bir kızgınlık gösterisinden sonra Flora mantıklı bir eylem planı geliştirdi.

"Saçını ben yaparım."

Şaşırان Rebecca, Flora'nın Rebecca'nın saçıyla uğraştığı makyaj masası taburesinde arkasını döndü. "Kesinlikle yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama annen burada bir engerek yuvasına düşmeni beklemiyordu. Harika vakit geçirmeni, bu büyük gelişin tadını sonuna kadar çıkarmanı bekliyor. Bunu, son oda arkadaşının yaptığı gibi ağlayarak eve dönmeni sağlayacak planlar yapan bir cadıyla yapamazsın."

Rebecca, "Saçını yapma teklifi hiçbir şeyi değiştirmeyebilir, biliyorsun," diye uyardı.

"Olmazsa, o zaman bırakırım. Ama denemekten zarar gelmez, değil mi?" Flora iyimser bir yapıya sahipti. Rebecca da öyle -bu durum hariç.

Elizabeth'in nahoş mizacı doğasının bir parçası gibi görünüyordu, bu da barış teklifinin onu iyileştirmeyeceği anlamına . Ama Rebecca hizmetçisinin haklı olduğunu biliyordu. Denemekten zarar gelmezdi.

John Keets koridorda ona düşesin odasına kadar eşlik etmek için bekliyordu.

o sabah. Rebecca minnettardı ve Flora hakkında birkaç ince soru sorduğunda çok eğlenmiş görünmemeye çalıştı.

Kendisinin ve diğer nedimelerin zamanlarının çoğunu geçirecekleri odalar makul büyüklükte ve güzel döşenmişti. Kent Düşesi Mary Louise Victoria, saraya mali durumu kötü bir halde taşınmış olabilirdi ama kraliçe artık onu destekliyordu.

Rebecca geldiğinde salonda sadece Evelyn ve Leydi Constance olarak tanıtılan başka bir genç kız vardı. Çay masasında nakış işliyordlardı.

Constance Rebecca'dan biraz daha yaşlı görünüyordu, kraliçenin yirmi iki yaşına daha . Baş makamını elde ettiğine göre henüz evlenmiş olamazdı Sade bir görünüşü yoktu, bu yüzden Rebecca kocasının olmamasının nedenini merak etti.

"İkiniz de ne üzerinde çalışıyorsunuz?" Rebecca yanlarına otururken sordu.

Evelyn, üzerine sarmaşıklar ve narin çiçeklerden oluşan bir desen çizilmiş olan saten karesini kaldırdı. "Bu Düşes'in fikriydi ve aslında battaniyenin büyük orta karesi üzerinde çalışıyor. Sonunda bir araya getirildiğinde, Prenses Kraliyet'e sunulacak. Eğer sağlam bir eliniz varsa, lütfen bize katılın. Şuradaki çekmecedeki fazladan kareler ve iplik var."

Evelyn başıyla köşedeki birkaç sandalyenin ve çeşitli büyük müzik aletlerinin yanındaki dolabı işaret etti. Rebecca bunlardan herhangi birini kendisinin çalmasını istenmeyeceğini umuyordu.

Nakış işlemekten hoşlanıyordu ancak yeni görev yerindeki ilk gününde prenses için tasarlanan bir battaniye için ince iğne işi yapmak konusunda biraz fazla gergin hissetti.

"Düşes saraya döndü mü?" diye sordu.

"Henüz değil, ama bu sabah gelmesi bekleniyor. Merak etmeyin, onunla sohbet etmeye çalışmanız beklenmiyor. Odasındayken özel oturma odasına çekilir. Leydi Sarah şu anda orada her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor."

"Hizmetçileri dehşete düşürdüğüne şüphe yok," diye ekledi Constance.

"Saçmalık." Evelyn sırttı. "Gerçekten de sözlü bir kırbacı yok." Rebecca kaşlarını kaldırdı. "gereken bir şey var mı?" "Pek sayılmaz. Sarah

hizmetçilere çok ani davranıyor. Ama sonra

Kraliçe sarayı ilk ikametgahı yaptığında hizmetçilerin ne kadar tembel olduğunu duymuştuk. Sarah da bunu duymuş olmalı. Saray oldukça kirliydi, bilirsiniz, her yer is içindeydi. Ama Prens Albert bütün bunları yaptığı iyileştirmeler. Hizmetçiler de artık bana iyi görünüyor. Sarah sadece mükemmellik konusunda ısrarcı."

Constance onaylamayan bir ses tonuyla, "Bundan fazlası var Eve, bunu sen de biliyorsun," dedi. "Hatta *bize* kendi kişisel hizmetkârları gibi davranıyor. Bazıları

Bana sorarsanız bizi gönderdiği ayak işlerinin çoğu son derece uygunsuz."

"Ne gibi?" Rebecca merakla sordu.

Constance cevap vermeye başladı, sonra kaşlarını çattı ve ağzını kapattı. Evelyn kıkırdarak kızı hafifçe azarladı, "Merak etme, Rebecca Sarah'nın casuslarından biri değil. Muhtemelen Elizabeth'tir ama o ikisinin ne kadar sıkı fıkı olduğunu gördük. Şu anda bile Elizabeth onun emirlerini yerine getiriyor."

"Ne tür ayak işlerinden ?" Rebecca doğrudan Evelyn'e sordu.

"Leydi Sarah'nın saray entrikalarıyla uğraştığı söyleniyor. O gönderdi Constance, elçilerden biri saraydan ayrıldığında onu takip edecek ve nereye gittiğini ve ne yaptığını rapor edecekti. Yeterince zararsızdı. Bu bilgiyi neden istediğini kesinlikle anlayamadık. Fakat Arada sırada ayak işlerini halletmeyi beklese de Constance'tan saraydan ayrılması istenmemeliydi. Hem de refakatsiz!"

"Neden ona sadece hayır demedin?" Rebecca Constance'a sordu.

"*Ona* hayır diyemezsin," diye yanıtladı Constance şaşkınlıkla. "Düşese tek kelime ederse buradaki görevimizi kaybederiz. Üzerimizde böyle bir gücü var."

Rebecca kaşlarını çattı. "Ve bu gücü kötüye mi kullanıyor?"

Evelyn iç çekti. "Bunu çok abartıyoruz. Ne de Düşes'in emrinde çalışıyor. Asla bu kadarını söylemedi, ama verdiği bilgiler

Toplananlar Düşes'in emriyle *olmalı*, yani eninde sonunda Kraliçe'nin kulağına gitmeli. Bizi uygunsuz bir şey için kullanmaya cesaret edemez."

Rebecca bu mantığa katılmaya meyilliydi. Ama annesi onu saray entrikalarına karışabileceği konusunda kesinlikle uyarmamıştı. Aslında kulağa oldukça heyecan verici geldiğini düşünüyordu.

Görünüşe göre Evelyn de aynı şeyi düşünüyordu. "Çoğunlukla eğlenceli buluyorum," dedi Evelyn sırtarak. "Bu geceki kostüm balosunda olduğu gibi, belli bir lordun dikkatini dağıtacağım ve sonra ona küstah bir soru soracağım, böylece gardını düşürecek ve beni başından yerine ezbere cevap verecek. Onun dikkatini nasıl dağıtacağım Sarah'nın takdirine kalmış."

Constance homurdandı. "Seni öpmesine izin vermen gerektiğini ima ettiğini çok iyi biliyorsun."

Evelyn kıkırdadı. "Ben de öyle olmasını umuyordum zaten. Ne de olsa oldukça iyi bir av ve olağanüstü yakışıklı."

İlahi kelimesi Rebecca'nın aklına Melek'i getirdi. Evelyn'in bahsettiği kişinin o olmadığını kesinlikle umuyordu. Ama o kaçındı

Evelyn'e dikkatini dağıtması gereken asilzadenin adını sordu çünkü Melek'in adını duysa bile bilmeyecekti.

Tartışmakta oldukları kadın aniden ortaya çıktı. Düşesin oturma odasından enerjik bir şekilde fırlayan Sarah Wheeler, Rebecca'nın varlığını fark ettiğinde bir an bile duraksamadı.

"Ofisime gel," dedi misafir odasından geçip kapıdan çıkarak koridora doğru ilerlerken.

"Acele etmeniz iyi olur," diye önerdi Evelyn. "Yoksa nereye kaybolduğunu merak edeceksin. Ofisi koridorun sadece bir kapı ilerisinde."

Rebecca başıyla onayladı ve hemen peşinden gitti. Sarah gerçekten de ortadan kaybolmuştu kapıyı açık bırakmıştı. Dar bir koridora adım atan Rebecca, buranın düşesin yatak odasına açılan özel girişi olduğunu fark etti.

Rebecca dar koridorda ilerleyip ana yatak odasına girme hatasını yapmadan önce Sarah, "Buradayım," diye seslendi.

Rebecca sol tarafındaki dolap büyüklüğündeki ilk odaya döndü. Sarah duvara yaslanmış küçük, dağınık masada oturuyordu. Masanın arkasındaki iki ahşap sandalyede minder yoktu. Fazla değil O küçük başka bir şey tıktırılabilirdi. Pencere de yoktu, sadece masanın üzerinde yanan ve odada ince bir duman bulutu bırakan bir lamba vardı. Ama loş ışık iyi geldi.

Rebecca, Leydi Sarah'nın çirkin olarak tanımlanabileceğini düşündü, ancak kesinlikle ilginç bir yüzü vardı. Garip bir şekilde birbirine yakın duran gri gözleri ve aşırı uzun saçları olmasaydı sade bir görünümü olurdu, dar bir yüz. Bir noktada kırılmış olduğunu düşündüren çarpık bir burun, görünüşüne yardımcı olmuyordu. Yaşını tahmin etmek oldukça zor olsa da belki de otuzlu yaşlarının başındaydı. Uzun boyluydu, hatta Rebecca'dan biraz daha uzundu, o kadar zayıftı ki neredeyse eğri büğrüydü. Ve kuzguni saçları çok sıkı bir şekilde taranmıştı. Kahküller uzun yüzünü yumuşatabilirdi. Kadın bunun farkında değil miydi? Kendini kolayca daha çekici hale getirebilirdi. Yoksa umurunda değil miydi?

"Sanırım siz Rebecca Marshall'?" dedi kadın ve devam etmeden önce Rebecca'nın başını sallamasını bekledi, "Saraya zamanında gelmeniz ne güzel. Ben Sarah Wheeler. Benim görevim sizin tembelliğe sapmamanızı sağlamak, sizden beklenen tüm görevlere katılmanızı sağlamak ve gerektiğinde hazır olmanızı sağlamaktır.

Düşes sizden bir şey istemiyor. Burada kalmanız kendinize olduğu kadar saraya da fayda sağlayacak. Bu yüzden görevine utanç getirmediğin ve sana söyleneni yaptığın sürece seninle iyi geçineceğiz."

Leydi sıcak bir şekilde gülümsedi. Muhtemelen Rebecca'yı rahatlatmak içindi ama yine de Leydi Sarah'nın gülümsemesinde tuhaf bir şeyler vardı, sanki pek samimi değildi.

"Bu akşam bir kostüm balosu olacağı konusunda bilgilendirilmiş olabilirsiniz. Kraliçe bile katılabilir, gerçi katılmazsa da bu anlaşılabilir bir durum. Ne de olsa ikinci hamileliğinde oldukça ilerlemiş durumda. Ama sizin katılmanız bekleniyor. Kostümünüz var mı?"

"Annem ve ben beni zamanında buraya getirmek için aceleyle yaptığımız hazırlıklarda bu gerekliliği göz ardı ettik. Ama oda arkadaşım bu gece için bir kostüm hazırlamama yardım etti."

"Elizabeth Marly ile aynı odayı , değil mi? O iyi bir kızdır. Eminim onun tavsiyelerinden faydalanabilirsin. Ama bir dahaki sefere daha hazırlıklı ol."

Rebecca oda arkadaşının bu övgü dolu tanımına gülmekten kendini alamadı ama Evelyn onu Elizabeth ve Sarah'nın çok iyi anlaştıkları konusunda uyarmıştı. "Olacağım," diye teminat verdi Rebecca . "Kendime bir mektup gönderdim bile-"

"Bu gece hakkında," diye araya girdi Sarah, kendisinin istemediği hiçbir bilgiyle ilgilenmiyordu. "Balo başladıktan sonra senin için özel bir şey yapabilirim. Çok önemli bir konu ama bu görevi yapabileceğinden emin değilim." Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdükten sonra ekledi: "Olman gerektiği kadar masum olduğuna eminim ama ne kadar safsın?"

Entrika. Diğer kızlar onu uyarmıştı ama Rebecca bu kadar çabuk böyle bir göreve çağrılmayı kesinlikle beklemiyordu. Gerçekten bu işe istiyor muydu? Seçme şansı var mıydı? Belki de, vereceği cevabın ülkesine faydalı mı yoksa kraliçeyle hiç tanışmamış silik bir nedime mi olacağını belirleyeceğinden şüphelendiği için...

Kahraman olma ve bunun sonucunda Kraliçe Victoria'nın kişisel minnettarlığına sahip olma hayalleriyle, "Sadece olmam gerektiği kadar safım" diye cevap verdi.

Sarah Wheeler kıkırdadı. "Bu cevabı sevdim. Sanırım işe yarayacaksın."

Sekizinci Bölüm

REBECCA bir erkeğin odasına gizlice girip arama yapmanın kahramanca bir davranış düşünmüyordu. Aslında, bu ona açıkça suç gibi geliyordu. Yine de orada, pantolonunu, süslü ceketini ve tüylü şapkasını giymiş, çekmeceleri karıştırıyor ve biri aynı şeyi kendi odasında yapsa nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Ne aradığını bile bilmiyordu. Leydi Sarah'nın da ondan ne aramasını istediğini bildiğini sanmıyordu. "Mektuplar," demişti Leydi ona odayı aramasını emrederken. "Ya da sıra dışı görünen herhangi bir şey."

Ancak odada kesinlikle sıra dışı olarak sınıflandırılacak hiçbir şey yoktu. Aksine, o kadar sade döşenmişti ki, ilk bakışta orada birinin yaşadığı bile anlaşılmıyordu.

"Odasını asla kitlemeden bırakmaz," demişti Leydi Sarah. "Biliyorum çünkü sık sık kontrol ettiriyorum. Ama bugün yaptı. Nedenini anlayamıyorum,

Tabii ajanlarından birine bir şey almak ya da teslim etmek için erişim izni vermiyorsa. Yani bu gece hâlâ açıksa, o şeyin ne olduğunu bulacaksınız."

Rebecca odanın kapısının kilitli olmayacağını ummuştu. Kostüm balosuna gitmişti ama görevi yüzünden Leydi Sarah'ya göz kulak olmaktan ve gecenin entrikasına başlama işareti olan başını sallamasını beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar gergindi. Bu noktada aceleyle yola koyulmuş, Buckingham Sarayı'nın uzun koridorlarında dolanarak, ihlal etmesi gereken odaya giden kesin talimatları takip etmişti.

Sadece kimin odası olduğu söylenmemiştir.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi," diye öğütlemişti Leydi Sarah. "Sizinle konuşacak olursa, kimliğinden gerçekten habersiz görünmeniz gerekir.

Ama hata yapma Rebecca. Sen kraliçenin sarayında bir nedimesin, bu yüzden iyi dinle. Bu o kadar önemli ki, araştırmamanın yapılabilmesi için onu yeterince oyalayacak başka birine güvenebilseydim bunu kendim yapardım. Ama onu makul bir süre meşgul edebilecek tek kişi benim, bu yüzden keşfedilmekten korkmanıza gerek yok. Ama oyalanma. On dakika, daha fazla değil."

Rebecca kapının hâlâ kilitli olmadığını fark ettiğinde hemen odaya girmedir. Bunun yerine, kendisine ayrılan dakikalardan birini Leydi Sarah'ya yalan söyleyip söylememeyi ve odanın kilitli olduğunu anlatıp anlatmamayı tartışarak geçirdi. Ama yaşlı kadın görevin önemini vurgulamıştı. Rebecca kraliyete karşı bir komplo keşfedebilir, planlanmış bir saldırı kolonilerden biri ya da en azından odayı işgal edenin bir hain olduğuna ve saraya sahte bahanelerle geldiğine dair bir kanıt.

Hiçbir şey bulamadı. Bütün çekmeceleri karıştırdı ama ne bir mektup ne de bir kâğıt parçası buldu. Daha önce onu harekete geçiren kahramanca coşku kaybolmuş, kendisini kanlı bir hırsız gibi hissetmesine neden olmuştu.

İç çekerek son çekmeceyi kapatıyordu ki kapının aniden açıldığını duydu. Yakalanmaması gerekiyordu! Sarah ona bunun için hiçbir acil durum planı vermemişti!

"Eğer Nigel'in sevgilisi değilsen, açıklaman gereken çok şey olacak," diye mırıldandı derin bir erkek sesi.

Paniğinin bir kısmı yatıştı. Odanın sakini değildi, sadece onu tanıyan biri. Ama sonra silahı sırtında hissetti ve panik tekrar ortaya çıktı.

"Bir hata yaptınız-"

"Bir kadın mı?" Adam güldü ve silahını geri çekti. "Bu paha biçilemez. Erkek gibi giyiniyorsun, değil mi? Sanırım ne işe yararsa."

neden bahsettiğini tam olarak anlamamıştı ama orada olması için ona bir bahane verdiğini anlamıştı. Sadece onu kullanmaya cesaret edemiyordu. Adamın bu sözlerine kızmaya karar verdi.

Varlık yerine. Bu oda meraklılar için bir mıknaş mıydı?

"Açıklaması gereken kişi sensin... ne..."

Konuşurken arkasını döndü ama kelimeler boğazında düğümlendi. O mu? Melek. Raphael Locke'un kuzeni mi? Dördüncü kez onun huzurunda gözleri kamaşmış ve nutku tutulmuştu. Onun gibi o da balo için başka bir yüzyıldan kalma bir kostüm giymişti, ancak onun kostümü daha yakın bir geçmişe aitti. Bir züppe gibi giyinmiş, saten bir ceket ve dizlerine kadar uzanan

Gözleri kadar solgun olmayan toz mavisi bir pantolon. Bir Kol ağzlarında ve boynunda bol miktarda beyaz dantel vardı. Uzun siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Bu durum için muhtemelen daha sıkı bir tıraş olmalıydı. Yanaklarındaki koyu renkli kirli sakallar züppe görüntüsünü tam olarak vermiyordu. Omuzları da biraz fazla genişti. Bunu daha önce hiç fark etmemişti ama daha önce ona hiç bu kadar yakın da olmamıştı. Genellikle tek yapabildiği, tıpkı şu anda yaptığı gibi, onun yakışıklı yüzüne ağzı açık bakmak olurdu.

"Gözlerinizi , değil mi? Oh, ama," diye ekledi belirgin sabırsızlık tonuyla. "Bu tepki genç masumlara özgüdür, sizin gibi sofistike dünya kadınlarına değil. Yoksa yanılıyor muyum?"

Ne hakkında saçmaladığını merak edecek kadar hızlı bir şekilde düşüncelerini toparlayamadı. Halesi gelmişti, bir parıltı - yoksa gözleri ceketinin parlak sateninden mi kör olmuştu?

"Kesinlikle emin olacağım, anladınız mı?" diye açıkladı ve uzanıp her bir göğsünü nazikçe sıktı.

Bu kesinlikle Rebecca'yı şaşkınlığından çıkardı. Dehşete düşmüş bir halde adamı kendisinden uzaklaştırdı, ancak adam kolunu beline doladı ve onu sertçe kendine doğru çekti.

"Bunun seni getirmek için işe yarayabileceğini düşündüm," dedi kıkırdayarak.

"Bırak beni," dedi nefes nefese.

Başını yavaşça salladı. "Kimin buraya ait olmadığını ve üstünlüğün kimde olduğunu aklımızda ." Sözleri tehditkâr gibi görünse de aslında şimdi sırtıyordu. "Ve başlamışken, Nigel gibi tuhaf zevklere sahip bir adamı neyin cezbettiğine daha yakından bakalım."

Eli kızın yanağına dokundu. Sıcaktı, aslında sıcaktı ve bir züppeninki gibi pürüzsüz değil, biraz nasırlı ve genişti. Şehvetli bir okşayışla yavaşça yanağından yukarı doğru hareket etti ve Rebecca'nın başını döndürdü. Bayılması kesin bir olasılıktı. Melek onu kucaklıyor muydu? Bırakın vücuduna bastırıldığını hissetmeyi, yaklaşabileceğini bile hiç düşünmemişti.

Parmakları saç çizgisine ulaşana kadar eli yukarı doğru hareket etmeye devam etti, sonra parmaklarından biriyle fiskeledi. Şapka arkasından yere yuvarlandı. Bir erkek şapkası olan bu şapka ona tam olarak oturmamıştı. Sarı perçemleri alnının üzerine dökülüyordu. Flora saçlarını gizlemek için yardım etmişti ama

Her zamanki gibi saçlarını düzeltmeden önce.

"Vay, vay," dedi Melek.

Artık şapkanın kenarıyla gölgelenmediği için gözleri yavaşça kızın yüzünde geziniyordu. Şu anda hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. Ve eğlence olmadan, o kadar da melek gibi görünmüyordu. Yeryüzüne indiğinde, olduğu gibi, sadece bir adamdı ve muhtemelen -tehlikeli?

Bunu aklına getiren neydi? Soluk mavi gözlerindeki ani sert parıltı mı? Kızın belini daha sıkı tutması mı?

"Nigel için çok güzel ve çok gençsin," dedi, hâlâ onun yüzüne . "Gerçi doğru genç bir çocuk görünümüne bürünebileceğinizi sanıyorum. En azından, Tanrı'ya şükürler olsun ki bana benziyor. Asıl soru şu: Bu maskaralığa gönüllü olarak katılıyor musun aşkım?"

Şu anda onu neyle suçladığına dair hiçbir fikri yoktu ama oraya ait olduğuna dair varsayımı yeterince uzun sürmüştü. Gözleri kamaşmadığında kıvrak zekâsıyla saldırıya geçti.

"Sürekli bahsettiğiniz Nigel'in kim olduğunu bilmiyorum ama siz, efendim, Leydi Sarah'nın odasında ne aradığınızı açıklamalısınız. Beni buraya bir eşarp için gönderdi. *Sizi* de bir şey için gönderdiğinden şüpheliyim. Peki siz kimsiniz ve burada ne işiniz var?"

"Rupert St. John," dedi dalgın bir tavırla, gözleri hâlâ yavaşça onun yüzünü incelerken. Yalan mı arıyordu? Bulamamış olmalıydı ki, "Yanlış odaya girdiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu.

Sonunda Melek için bir isim bulmuştu ama o bir Rupert'a benzemiyordu. Hiç şüphesiz ona sahte bir isim vermişti ve bunu oldukça sinir bozucu buluyordu. "Rupert'a benzemiyorsun."

Adam kara kaşlarını kaldırdı. "Sana neye benzediğimi sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Aç bir kurt."

Bu tanıma gülmedi ama onu aniden serbest bıraktı. "Kurt olabilir," dedi sertçe. "Aç mısın? Şu anda değil."

Az önce hakarete uğradığını tahmin edecek kadar akıllı vardı. Belki de bir sinirine dokunmuştu? İyi, çünkü adam kesinlikle onunkilerin çoğuna dokunuyordu.

Adamın yanından sendeleyerek uzaklaştıktan sonra dengesini yeniden sağlayarak kızgın bir tavırla eteğini düzeltmeye ama etek unuttu. Pantolon giyerken nasıl kırgın görünebilirdi ki?

Şapkayı yerden alıp tekrar kafasına geçirmekle .

Tam da bu fikir! Şu anda aç değil misin? Sanki onun zevkine uygun olmadığını ima ettiğini bilmiyormuş gibi.

Ona bakmaya devam ederken kollarını kavuşturdu. Adamın kendisiyle kapı arasında durduğunu fark etmemişti.

"Bir eşarp , değil mi?" dedi.

Yani onun bahanesini test edecek, kusurlarını mı arayacaktı? "Hayır, ama sen içeri daldığında kusur aramaya daha yeni başlamıştım."

"Sen de bulamayacaksın."

"Saçmalık. Bana tam olarak hangi odaya gireceğimi bilmem için kaç kapı saymam gerektiği söylendi."

"Eğer doğruyu söylüyorsan, sarayın yanlış kanadındasın, canım. Sarah Wheeler, ve evet, seni bu küçük iş için gönderenin o olduğundan hiç şüphem yok, başka bir yerde kalıyor."

Rebecca uygun bir şekilde dehşete düşmüş görüldüğünü umuyordu. "Yani sana bir özür mü borçluyum?"

"Ben değilim. Burası benim odam değil, ama ev sahibinin 'hatanızı' emin olabilirsiniz."

İç çekti. "Bu benim saraydaki ikinci günüm. Sarayın düzenine henüz alışamadım. Dürüst bir karışıklık oldu."

" miydi? O zaman bir zararı yok. Ama şimdi buradan defolup gitmenizi söylemem gerektiğine şaşırmayın."

Kızardı, başını salladı ve aceleyle geçmeye çalıştı. Son bir uyarı için kolundan tuttu. "gereken bir yerde tekrar karşılaşırsak, daha hoşuma gidecek varsayımlarda bulunurum."

"Affedersiniz?"

Onu . "buradan, sürtük. Anlamak için çok gençsin."

Dokuzuncu Bölüm

Böyle bir kostüm giyme cesaretini takdir , " Evelyn Rebecca'nın yanına giderken. "Ama pantolon giyen bir kadının dansa kaldırılmayacağı hiç aklına gelmedi mi?"

Dans pistinin kenarında durdular. Buckingham Sarayı'ndaki balo salonu muazzamdı. Bir sürü avize yanıyor, duvarlar yıldızla kaplanıyor, oda ısıllı ısıllı parlıyordu.

Rebecca yine de girişten fazla uzaklaşmamıştı. Leydi Sarah'nın konuşmasını bitirip yanına beklerken bir yandan da Rupert St John'un gelişi için kapıyı gözlüyordu. Keşfedildiği konusunda uyarmak için doğrudan yanına gitmeye çalışmıştı ama Sarah'nın kaba bir el hareketi onu araya girmemesi konusunda uyarmıştı.

Rebecca gergindi. Entrika henüz bitmemişti. Rupert, Sarah'yı bu konu hakkında sorgulamaya karar verirse, ellerini "Eşarp" bahanesi. Yani ondan önce Sarah ile konuşması .

Rebecca, Evelyn'in sorusuna yanıt olarak, "Bu kostüm benim fikrim değildi," dedi. "Yanımda bir tane getirmeyi ihmal ettim."

"Dur tahmin edeyim. Elizabeth mi?" Rebecca'nın başını sallaması üzerine Evelyn gözlerini devirdi.

"Size kostüm odasından bahsetmedi, değil mi? Pek çok farklı kostüm yaratmak için her türlü malzemeye erişimimiz var. Orada asılı beş tane çoban kız kostümü olmalı," diye ekledi.

elindekini yere bıraktı.

Kostüm odasını öğrenen Rebecca'nın sinirlenmesi gerekirdi ama o anda başka hiçbir duygunun önüne geçemeyecek kadar gergindi.

"Sanırım benimle dans edebilirsin," dedi Evelyn kıkırdarak.

Rebecca sırtıttı. Şimdi düşününce, bir erkeğin onu dansa kaldıracığını hayal bile edemiyordu, ikisi de pantolon giyerken olmazdı. Zavallı adamın çok utanacağından emindi.

Ama dans etmek endişelerinin en küçüğüydü. "Her şey ," dedi. "Başka balolar da olacak."

Aslında kostümünden memnun değildi. En azından benzersizdi, ona göre göz alıcı bir şekilde öyleydi. Diğer konukların çoğu Aynı kostümlerin kopyaları. Rebecca orada durup kendisi gibi çoban kızı kılığındaki Evelyn'le konuşurken iki çoban kızı dans etmişti. Rebecca da korsan gibi giyinmiş en az dört beyefendi görmüş olmalıydı.

Rupert hala . Belki de baloya gelmiyordu. Belki de sadece casusluk yapmak için saraydaydı ve züppe kıyafeti giyiyordu. Bu gece buraya aitmiş gibi görünmek için kostüm. Ne düşünüyordu ki? O Locke ailesinin bir üyesiydi. Casus olamazdı. Onu dün de sarayda görmüştü ve normal giyinmişti.

Onunla ilk kez bu garip koşullar altında karşılaşmış olması üzücüydü, gerçekten öyleydi. Ama o adamın odasında ne yapıyordu? Onun yaptığı şeyin aynısını mı?

Rebecca, yerine için gönderildiği göreve dayanarak Rupert hakkında bazı çılgınca varsayımlarda bulunduğunu fark edince hafifçe soldu. Sarah ona o odayı neden araması gerektiğini hiç söylememişti, sadece önemli olduğunu söylemişti. Ama kimin için önemliydi?

"Yürüyelim mi?" Sarah, Rebecca'ya yaklaşıırken Evelyn'e başıyla işaret ederek onları mazur görmesini söyledi.

Rebecca'ya bu konuda fazla seçenek bırakılmamıştı, çünkü kadın kolunu onunkine doladı ve onu kalabalığın arkasına götürdü. Sarah bu gece için kostüm giymemişti, sadece siyah bir domino maskesi takmıştı.

"Benim için neyin var?" Sarah hevesle sordu.

"Keşfedildiğim bilgisini."

Sarah aniden durdu. "Kim tarafından? Bir hizmetçi mi?"

"Hayır. Ama odada yaşayan adamı iyi tanıyor gibi . Ancak ben zaten araştırmamı yapmıştım ve ilgi çekici bir şey bulamadım. Oda çok temizdi. Büroda düzgünce katlanmış giysiler bulmasaydım, kimsenin oturmadığını düşünebilirdim."

Sarah bu bilgi karşısında biraz heyecanlanmış görünüyordu. "Eğer bir hizmetçi değilse, Nigel'ın beklediği ajan olmalı. Bu

Bu, gardiyanı çağdırmamasını açıklar mı, ki öyle bir şey varsayıyorum?" Rebecca başını sallayınca Sarah salladı. "Onun kim olduğunu bilmem gerek. Sana adını verdiğini sanmıyorum?"

Rebecca bir saniye bile tereddüt etmedi. "Hayır," diye yalan söyledi. Bu konuda kendini suçlu da hissetmiyordu. Rupert'in ona verdiği isim doğru ya da yanlış olsun, Meleği "Nigel'in ajanı" olarak damgalamayacaktı, her ne anlama geliyorsa, onun iyi bir şey yapmadığını kesin olarak bilmediği sürece. O

Ne de Norford Dükü'nün akrabasıydı! Alçakça ya da haince bir şey yapıyor olamazdı.

"Onu tarif etmeniz de yeterli olacaktır. Neye benziyordu?"

Bir Melek, diye düşündü Rebecca sırtıtmamayı başararak. Neden Rupert St. John'u korumaya kararlı olduğundan emin değildi, eğer gerçek adı buysa bile, ama öyleydi.

"Yardımcı olmak isterdim Leydi Sarah, ama bu geceki balo için tamamen kılık değiştirmişti. Tam olarak giydiği kostümü arıyordum. giyiyordu ve ben henüz görmedim. Ama kukuletalı bir keşiş cübbesi ve tam yüz maskesi giydiği için bu kesin olmazdı. Saçları kapüşonun altında gizliydi ve gözleri maskenin altında gölgelenmişti. O hatta ortalama boydaydı. Eğer kostümünü değiştirirse, yanımda durabilir ve ben bunu fark edemem. Ya da başka biri aynı kostümü giyip gelebilirdi. aynı kostüm. Bu gecenin gizli kimliklerin gecesi olduğunu düşünürsek, sanırım saraya gelmesi için mükemmel zamandı."

Sarah nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Tamamen zaman kaybı. Aklını kullanmış olsaydın o maskeyi ondan çıkarırdın, böylece onu tekrar gördüğünde tanıyabilirdin."

İnanamayan Rebecca, "Kullandığım bahaneyle oradan çıkabilecek kadar şanslıydım, bunu nasıl yapmış olabilirim?" diye cevap verdi.

"Kurnazlığını kullanıp maskeyi çıkarmasını sağlayabilirdin. Seni öpmek, işte böyle. Yoksa senin gibi güzel bir kız için bunun ne kadar kolay olduğunu bilmeyecek kadar masum musun?"

Rebecca hemen cevap vermedi. Kendini *onun* tarafından öpölme hayaline kaptırdı, ki onu kollarında bu kadar yakından tuttuğu için bunu hayal etmesi oldukça kolaydı. Sarah'nın bahsettiği kurnazlıklara sahip olmaması gerçekten çok kötüydü...

"Cevap ver bana!" Sarah tersledi.

Rebecca, Sarah'nın ne kadar sinirlendiğini fark ederek görüntüyü uzaklaştırdı. Ne için? Rebecca'nın dünyevi kurnazlıklardan yoksun olması mı? Rebecca'nın

bu konuda eksik olmak!

Kendini kızgın hissediyordu. Sarah diğer nedimelere de böyle mi sözünü dinletiyordu? Onlara gözdağı vererek ve kendilerini tamamen beceriksizler mi? Onun emirlerini yerine getirmezlerse görevlerini kaybedeceklerini düşünmelerini sağlayacak öfke gösterileriyle mi? Görevini kaybetmesi gereken biri varsa o da Sarah Wheeler'dı. Rebecca kadının yetkisini çok aştığını hissediyordu.

"Yabancıları öpmenin saraydaki görevlerimden biri olmadığını bilmeyecek kadar masum değilim, Leydi Sarah. Bu görevin gerektirdikleri konusunda bilgilendirildim ve hırsız rolü oynamak da tanımın bir parçası değildi.

Belki de bu meseleyi kraliçeye götürmeliyiz." Sarah'nın yüzü

kıpkırmızı oldu. "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Tehdit mi?" Rebecca geniş gözlerle bakıyormuş gibi yaptı. "Hizmetçileri bu şekilde kullanmak için Majestelerinin onayını aldığınıza eminim. Öyleyse neden bunu bir tehdit olarak göresiniz ki? Ama belki de aşırı tepki gösterdim. Kraliçeyi böyle iğrenç bir şeyle rahatsız etmeye cüret edemem. Düşesle konuşursam beni anlamayacağının da farkındayım. Ama..."

Annesiyle tanışıklığı olan başbakan gibi güçlü kişilerin isimlerini söylemesine gerek yoktu. Sarah bu fikre kapılmıştı ve konuda hâlâ öfkeliydi. Ama Rebecca muhtemelen çok ileri gitmişti. Kadın hiç şüphesiz sabahleyin onu işten attıracaktı ve bu da Lilly'yi büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktı...

Rebecca içini çekti ve şöyle dedi: "Az önce tanık olduğunuz şey, bu gece kendimi bir suçlu gibi hissetmeme verdiğim tepkiydi. Özür dilerim. Ancak krallık için casus tutmanız gerekiyorsa, bir dahaki sefere daha kahraman birini bulmanız gerekecek."

"Anlıyorum," dedi Sarah ve ince dudaklarını büzdü. "Beceriksiz olduğu kadar işe yaramaz da, ama okuldan yeni çıkmış birinden başka ne beklenebilir ki?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rebecca sertçe. Aman Tanrım, barış yapmak sadece daha fazla hakarete davetiye mi çıkarıyordu? "Bu arada, eğer size bir şey gönderip göndermediğiniz sorulursa bu gece bir eşarptan sonra, evet demenizi öneririm."

Sarah'nın nefesi kesildi. "Tanrım, gerçekten benim adıma , değil mi?"

"Hiç işim olmayan bir odada bulunmamın tek mazereti, beni orada bulan adama kızmak ve odanızda ne işi olduğunu öğrenmek . Onu, beni orada ne işim olduğuna ikna etmeye zorladım.

yanlış odadaymışım. Dolayısıyla orada bulunmamın bir hatadan başka bir şey olmadığı anlaşıldı."

"Sana gerçekten inandı mı?"

"konusunda oldua iyiyimdir."

Sarah neredeyse kahkaha atacaktı, az önce kendisi de bu hakarete maruz kalmıştı. "Pekala, belki de o kadar beceriksiz değilsinizdir. Ama bir dahaki sefere zaman-"

Rebecca aniden araya girdi, "Bana ayak işlerinden birini yapmam için iyi bir neden sunmadığın sürece bir dahaki sefer olmayacak. Belki bana bu geceki ayak işinin ne hakkında olduğunu daha fazla anlatırsan? Kraliçenin hayatı tehlikede mi? Bu olağandışı önlemleri gerektiren bir komplo mu var? Krallığımızda bu tür görevler için eğitilmiş insanlar olmadığına inanamıyorum."

"Elbette böyle insanlar var, ancak bu gibi önemsiz meseleler için kullanılamazlar."

"nemsiz mi?" Rebecca kaşlarını çattı. "Bunun önemli olduğunu söylemiştin, *ciddiyetle*

"Kesin olmak önemli."

"Benim için önemli," diye tersledi Sarah ve yürüdü gitti.

Rebecca şaşkına dönmüştü. Yani bu geceki ana varsayımı da yanlış mıydı? Yaptığı şeyin kahramanlıkla uzaktan yakından ilgisi yok muydu? Sarayda yaşamaktan hoşlanmamaya başlamıştı.

Onuncu Bölüm

REBECCA, Evelyn'i bıraktığı balo salonunun önüne geri dönmek üzereydi ki gözüne parlak pudra mavisi saten bir ceket takıldı. Daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından hızla ilerledi.

Bu gerçekten de züppe kostümlü Rupert St. John'du. O Sarah'yla konuşurken gelmiş olmalıydı. Bir kolunu duvara dayamış, sırtı ona dönük olduğu halde, yakışıklı yüzünün yan tarafını bir an için . Yanında bir kadın vardı. Adam kadının üzerinde dururken dizlerine bastırıldığı geniş eteğini görebiliyordu. Adamın omzu kadının yüzünü görmesini engellese de, kadının sırtını duvara yasladığı ve dikkatle Rupert'a baktığı anlaşılıyordu.

Güldü, sonra eğilip kadına bir şeyler fısıldadı. Rebecca kız gibi bir kıkırdama duyduğunu sandı. Belli ki kadınla flört ediyordu. Adamın ünlü bir etek avcısı olduğuna dair belli belirsiz imalar duymuştu. Ona belirsiz görünmüyordu, oldukça açık görünüyordu. Rebecca, adamın halesinin zihninde biraz lekelenmesinin kendisini ilgilendirmedığını söyledi.

Kadın arkasını dönmeye başladı ama Rupert elini duvardan çekerek . Bu ona flört ettiği kadını engelsiz bir şekilde görme imkânı verdi. Rebecca gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Elizabeth Marly mi? Yüce Tanrım, onun oda arkadaşıyla mı flört ediyordu?

Rebecca bir hışımla arkasını döndü, nasıl hissettiğinden emin değildi. Kızgın mı? Kesinlikle hayır. Kızgın mı? Ne için? Ama Rupert St. John'un böyle bir kızda neyi çekici bulabileceğini bir türlü düşünemiyordu.

kötü, önemsiz bir kız. Muhtemelen onun biri olduğunu bilmiyordu. Elizabeth ise hayranlık dolu ifadesiyle oldukça güzel görünüyordu. Daha da !

Rebecca Evelyn'i bıraktığı yere geri döndü ama yeni arkadaşı orada değildi. Pistte dans ediyordu. Rebecca orkestranın çaldığı müzik parçasının bitip bitmeyeceğini görmek için birkaç dakika bekledi ama bitmedi ve kalması için hiçbir neden olmadığını fark etti. Kostümü yüzünden dansa kaldırılmayacaktı.

Kendini biraz çaresiz hissederek yavaşça kapıya doğru ilerledi. En azından müziği dinlemek için kalabilirdi. Orkestra şimdiye kadar duyduklarının en iyisiydi. Sarayda çalmak için son derece iyi olmaları gerektiğini tahmin etti.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Rebecca ilk kez, Rupert'ani varlığı karşısında nutku tutulmamıştı. O sadece bir adamdı, her ne kadar son derece yakışıklı biriydi. Uzun boylu, yarı, Tanrım, çok güzeldi, her yönden mükemmelliğin zirvesindeydi ama yine de sadece bir erkekti. Lekelenmiş halesi bunu kanıtlıyordu.

"Evet, kesinlikle gidiyorum," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "*Arkadaşınızın* giymem için ayarladığı bu erkeksi kostümün içinde kendimi uygunsuz hissediyorum."

"Nigel?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, sana söyledim, onun kim olduğunu bilmiyorum." "O zaman hangi hoşnut değilsiniz?" "Elizabeth Marly."

"Ah, evet, küçük Beth. Çok hoş bir yapay zeka. İki yüzlülük konusunda hiç becerisi yok. Anlaması oldukça kolay. Öte yandan sen..."

Sözünü bitirmedi. Elini tuttu ve onu balo salonunun ortasına götürdü. Onunla dans mı edecekti? Gerçekten de elini onunkinde tuttu, diğer elini beline koydu ve mevcut vals in coşkulu melodisi eşliğinde onları başladı.

Ne kadar da ! Yoksa pantolon giydiğini unutmuş muydu? Hayır, az önce ona kostümünden , yani görünüşe göre umurunda değildi.

"Çok daha iyi," dedi onları izleyen diğer çiftlere bakarken. "Hakkında dedikodu yapılması benim için bir felaket. Ama dansın konuyla ilgisi yoktur ve seçimle ilgisi olmayan pek çok nedenden ötürü ortaya çıkabilir."

Adamın ne demek istediğini anlaması sadece bir anını aldı. "Yani benimle yürümek *sizin* seçiminize bağlı, çünkü sizi yanımda tutmak için bir zincirle sürüklediğim kesin. Ama dans etmek seni tatmin etmekten başka bir şey olamaz.

uygun görgü kurallarının talepleri."

"Kesinlikle! Bir kırbaç kadar zeki olduğunu biliyordum, canım."

Bu iltifata karşı dikkatli olması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Daha önceki mazeretinin tek kelimesine bile inanmadığı anlamına gelebilirdi ve , Nigel'in odasının kapısından uçup gitmeden önce ona verdiği uyarı da bunu gösteriyordu. Yine de gitmesine izin vermişti. Neden bırakmıştı?

Yine de sormayacaktı. Daha fazlasını atfediyor olabilir sahip olduğundan daha zekiydi. Aslında, ona söylediklerinin çoğu etek kovalayan biri olmasına bağlanabilirdi. Tanrım, kurnazca onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu, değil mi?

"Yani," diye başladı.

Yere baktı ve gözleri şimdi onunkilerle buluştu. Tüm dikkatini bu şekilde ona yöneltmesi oldukça rahatsız ediciydi. Peki belindeki eli onu okşuyor ? Elini ceketinin üstüne değil de altına koymuştu, bu yüzden kimse elinin olması gerektiği gibi hareketsiz durmadığını anlayamazdı -kendisi hariç. Bu onun hayal gücü müydü? Yoksa etek peşinde koşmak onun içine öyle işlemişti ki, bir kadını -herhangi bir kadını- kollarında okşamayı gayet doğal mı buluyordu?

Isı vücuduna yayıldı. Yüzünün kızardığını düşünmese de bunu yüzünde hissedebiliyordu. Bu lekeli Melek onun duyuları için gerçekten de tehlikeliydi!

Devam etti, "Akıl hocanın nefesini enseme mi hissedeceğim? Geri mi? O atkıyı bulmana engel olduğu için mi?" diye ekledi, ikisinin de onun aptal bir atkı almak için gönderilmediğini bildiklerini söyleyen bir tonda.

Baştan çıkarma yolunda olduğunu düşünmek buraya kadarmış. Bu bir sorgulama olacaktı! Pekâlâ, o bu göreve hazırды.

"Hayır, ona yalan söyledim. Senin kısa boylu, şişman ve keşiş cübbesi giymiş olduğunu söyledim."

Bunu söylememesi gerektiğini hemen fark etti. Bu, Sarah'nın onun hakkında bilgi istediğini itiraf etmek anlamına geliyordu. Aynı zamanda ona yalan söylediğinin de itirafıydı.

Ama kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra sıırttı. "Bunu ona gerçekten söyledin mi?"

Çünkü şu anda onun hakkında tehlikeli görünen tek şey onun baştan çıkarıcı cazibesiydi, yalan söylemek için bir neden görmedi. "Sanki sen ve arkadaşın suçluymuşsunuz gibi konuşuyor. Kendi adıma karar vermeyi tercih ederim."

"Sanırım ona benim adımı verdin?" "Bana verdiğin isme inanmadığım zaman mı?"

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum ama ismimde yanlış bulduğunuz şey nedir?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine, "Sebepe olduğunuz sansasyonun farkında mısınız?" diye sordu.

Odadaki her gözün tekrar tekrar ona döndüğünü fark etmişti. Hem erkekler hem de kadınlar ondan büyülenmiş gibiydi. Hatta bazı insanlar gözlerini ondan alamadıkları için dans pistinde takılıp düşüyorlardı.

"Gerçekten kaçırabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye yanıtladı sertçe. "Peki, ne demek istediğimi anladın mı?"

"Hangi nokta? Şimdi de zihin okuyucu mu oldum? Genellikle bir noktadan bahsedilmeden önce o nokta belirtilir."

Şaka yapıyordu. Sadece şaka mı? Bu konuda becerikli değildi. En azından. Annesiyle yıllar boyunca yaptıkları sosyalleşmeler genç erkeklerle olmamıştı, hele de onun lekeli Meleği gibi baştan çıkarıcılarla hiç olmamıştı. Ayrıca, anlamsız sohbetleri değil, gerçek sohbetleri tercih ederdi. Hiçbir yere varmayan ve hiçbir şey ortaya çıkarmayan bir hazırcevaplık.

Ama omuz silkti ve ona hak verdi. "Daha egzotik bir ismin olacağını düşünmüştüm, görünüşünle uyumlu bir isim."

Kıkırdadı. "Şimdi de egzotik mi oldum? Sanırım bu aç bir kurttan daha iyidir."

O da sırtıttı. Belki de her şeye rağmen şakalaşmaya alışabilirdi. Kesinlikle mükemmel bir öğretmen olmuştu.

"Her bir algı meselesi, değil mi?" diye espri yaptı.

"Kahretsin, aynı fikirdeyim. Beni şaşırtmayı bırakmalısın. Oldukça ilgimi çekmeye başladın."

Sonunda kızardı. Sonunda şakacı havasını kaybetti ve ekledi, "Sen Korkunç uyarılarıma geçmeden önce bu geceki fiyasko hakkında söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Ciddiye almadığı "uyarılar" yüzünden değil ama soru yüzünden. Tüm bu şakalar, ona ezbere cevap vermesi için gardını düşürmeye mi yönelikti? Evelyn'in söylediklerini hatırladı

ciddi bir soru sormadan önce birinin dikkatini dağıtmakla ilgili. Ne kadar da ajanca.

Ancak Rebecca bu gece hatalı olanın Sarah Wheeler olduğu sonucuna çoktan . Hatta hanımefendi görevin siyasi olmaktan ziyade kişisel olduğunu bile itiraf etmişti, bu yüzden Rebecca ona izin vermemek için hiçbir neden görmüyordu

Sarah'nın olduğu şeyin peşinden gitme konusunda ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. "Ona söylediğim maskeyi çıkarman için sana kur yapmam gerektiğini düşündü.

giyiyorlardı."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. gözlerinin içine giren kibirli bakış. "Bu kulağa çok ilginç geliyor. Tüm dikkatim sende. Hadi bakalım."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti, başını eğdi ve aniden utandığını hissetti.

"Biraz daha yaklaş, canım. Söz veriyorum mesajı alacağım."

Başı tekrar yukarı kalktı. "Çok cesursun, Rupert St. John." "Biliyorum.

Bu harika, değil mi?"

Gözlerini devirdi. Bu Rupert'in, Nigel'in odasında kısa bir süre karşılaştığı tehlikeli Rupert'e tercih edilebileceğini düşündü. Ama gerçek St. John hangisiydi?

Dansın her an bitebileceğinin farkında olarak, "Şimdi benim sıram. Sen gerçekten casus musun?"

"Aman Tanrım, öyle olsaydım gerçekten böyle söyler miydim sanıyorsun?" diye cevap verdi, belli ki sahte bir hayretle.

"Dürüst olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır, dürüst davranıyorsun. Ben sadece bundan zevk alıyorum."

Rebecca dişlerini sıktı. Kaçamak cevaplarıyla sonunda onun öfkesini kışkırtmayı başarmıştı. Dans etmeyi bıraktı, adamın ellerinden çekildi ve uzaklaştı.

Ama onun arkasından usulca seslendiğini duydu, "Bekle! Korkunç uyarılarımı duymadın!"

"Sende ," diye karşılık verdi. "Zaten onlara inanmazdım." Buna gülmek zorunda mıydı?

On Birinci Bölüm

SENİN İÇİN GEÇ **BİR** GECE MIYDI?" Nigel ertesi gün Rupert'ı dürterek uyandırırken sordu.

Rupert hemen doğruldu, yaşlı adamın gelmesini beklerken Nigel'in odasında uyuyakaldığı için kendine çok kızmıştı. O uyurken Nigel'in orada dikilip kendisine baktığı düşüncesine katlanamıyordu ve Nigel'in bunu yaptığından hiç şüphesi yoktu.

Sorun şu ki, Rupert'sarayın yeni hanımlarını araştırma görevi çok kolaydı ve bu da can sıkıntısına yol açıyordu. İşin içinde tehlike yoktu. Kadınlar konusundaki ünü nedeniyle bu görev için oldukça yetenekli olsa da, biraz risk içeren görevleri tercih ediyordu. Silahlı ve her şeye hazırlanmış gün ortasında asla uyuyakalmazdı.

"Hayır," diye yanıtladı Rupert ve hafifçe gevşedi. "Günün yarısında burada oturup seni beklemek beni uyutuyor. Sanırım sabah rapor verebilirim. Gecenin bir yarısı, burada olduğunuzdan emin olduğumda."

"Yani bana basitçe bir not bırakabilecekken uykusuz mu kalmalıyım?"

"İşte sorun da burada, odanıza not bırakmak artık bir seçenek değil."

Rupert

bir esnemeyi bastıramayarak cevap verdi. Uyanmayı bitirmek için başını sertçe salladı. "Bana erişim sağlamak için odanı açık bırakman da artık tavsiye edilmiyor, içinde sen olmadığın sürece."

"Meşguldüm, yoksa sizin için fazladan bir anahtar yaptırırdım."

"O zaman bunu yapana kadar kapıyı kilitli tutun. Yoksa odanızın aranmasını mı ?"

Nigel'in kapısını tek nedeni, Rupert'ın onu koridorda beklemek zorunda kalmaması ve birinin onu görebilmesiydi. O .

hatta saray hizmetlilerinin onları herhangi bir şekilde birbirine bağlamasını istedi. O

Bu konuda fanatikti. Ve şimdi Rupert, birinin onu gerçekten de orada bulunduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Ama Nigel yanlış bir sonuç çıkararak eğlendi. "Aman Tanrım, gerçekten de odamı mı aradınız?"

"Saçmalama. Önce elimizdeki işi halletsek iyi olur çünkü Marly denen herif öğleden sonra Kraliyet Bahçesi'nde benimle buluşmayı bekliyor."

Nigel başıyla onayladı. "de başka bir randevum var, o yüzden bunu istediğiniz kadar kısa tutabiliriz. kadarıyla yeni sonuçlara vardınız?"

Rupert gözlerini , "Evet, yeni hizmetçilerden ikisi sıkı sıkıya Sarah'nın kampında, bana aşık olduklarını sanan aynı ikisi," diye yakındı.

"Şimdiden mi?"

"Bunun olmasını mı bekliyordun?"

"Kalın kafalılık etme," dedi Nigel. "Kadınların sana her gün aşık olduğunu çok iyi biliyorsun. Elbette bunu bekliyordum."

Rupert güldü. "Biraz abartıyorsun, değil mi ihtiyar?" "Pek sayılmaz.

Sarah Wheeler bile yılın başlarında sana aşıktı.

Cazibeni onun üzerine çevirdiğinde, o inanılmaz yeteneklerden biri." Nigel kıkırdadı. "Onunla sevişmek zorunda olmadığını söylediğinde bunu nasıl başardığını hiç anlamamıştım."

"Onu başka açılardan da büyüleyici bulduğuma ikna ettim. Bu her zaman fiziksel çekimle ilgili olmak zorunda değil, biliyorsunuz. Arkadaşlık için çalıştım. O kadar uzun sürdü ki bunun ötesine bakmaya başladı.

Hepsi bu." Rupert, Nigel'in daha güçlü duyguların insanı beklenmedik bir şekilde nasıl alt edebileceğini herkesten daha iyi bilmesi gerektiğini, Sarah'ya da böyle olduğunu eklemeyi. "Arkadaşlar da tıpkı sevgililer gibi gardlarını indirirler, bilirsin."

"Peki ya üçüncü genç bayan?"

"Constance mı? Sarah'nın 'ayak işlerine' kızıyor ve bu yüzden hanımefendiden hiç hoşlanmıyor. Sizin için başlıca adaylardan biri olduğunu düşünebiliriz."

"Bunun içinde bir ama var mı?"

"Evet, onun kızgınlığından yararlanıp onu kampınıza çekmeye çalışmanızı tavsiye etmem. Bana pek yetenekli gibi gelmedi. Burada pek bir şey yok" - Rupert başını hafifçe vurdu- "ne demek istediğimi anlıyorsanız. Leydi Elizabeth'e gelince, ona yeni bir oda tahsis edilmeden önce odasını aradım.

Oda arkadaşı. İçinde bir sürü kıyafetten başka bir şey yoktu. Sanırım oda arkadaşı geldiğine göre bunu tekrar yapmam gerekecek. Dün gece bana bu konuda şikayette bulundu."

"En yeni nedime mi geldi?"

"Benim tahminim de bu yönde ve onunla tanıştığım bile inanıyorum. Ama Elizabeth hakkında son bir şey daha. Ben gittikten sonra ona göz kulak olman gerekecek. Son oda arkadaşından kurtulmak için bir skandala neden olduğunu itiraf etti, *sırf* istersem onu odasında ziyaret edebileyim diye. Bana olan aşkı yüzünden sert önlemlere başvurmuş olabilir, ama içgüdülerim bana ahlaktan tamamen yoksun. Bu yüzden Sarah için çalışırken de aynı el altından yöntemleri kullanabilir."

"Not edildi. Peki ya son tanıştığınız hizmetçi? Onun Elizabeth'in yeni oda arkadaşı olduğundan neden emin değilsin?"

Rupert, kadının adını teyit etmeyi ihmal edecek kadar dikkatini dağıttığını itiraf edecek değildi. Kim olduğunu hayal bile edemiyordu. dün gece baloya davet edildiğinde ve Sarah ile olan ilişkisini itiraf ettiğinde başka türlü de olabilirdi. Giydiği kostüme rağmen, onun doğuştan bir hanımefendi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Onun dün gelmesi beklenen Rebecca Marshall olduğundan yüzde doksan dokuz eminim. Onunla nasıl tanıştığımı düşünürsek, hakkında öğrenmem gereken çok fazla şey vardı."

Nigel meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu kulağa neden uğursuz geliyor?" "Çünkü onunla tam burada karşılaştım.

Sarah'nın emriyle eşyaları."

Nigel'in kaşları hemen çatıldı. "Yani Sarah, sorumluluğu altındaki hanımları hırsıza mı dönüştürüyor? Bu ne cüret!"

"Dikkatli ol, rekabet kendini gösteriyor." Rupert sırttı.

"Şeytan işte," diye homurdandı Nigel. "Hırsızlıktan bahsediyoruz. Sarah artık gerçekten çok ileri gidiyor."

Rupert casus şefinin ikiyüzlülüğüne gülmek zorunda kaldı. "Beni birçok kez hırsıza dönüştürdünüz, peki aradaki fark ne?"

"Çaldığınız şey kraliyet güvenliği meselesidir ve siz kendi kendinizin adamısınız.

Ayrıca aldığınız şeyi inceledikten sonra değiştirirsiniz. Ayrıca, rahatsız herhangi bir işi reddedebilirsiniz. Ama bunlar daha iyisini bilmeyen masum genç bayanlar."

"Kız herhangi bir hassas bilgi bulmuş olabilir mi?"

"O gelmeden önce bir şey bırakmadıysanız hayır, aksi takdirde oda kilitli *olsa* bile burada asla önemli bir şey bırakmam."

"Az önce size verdiğim brifingi yazılı bırakacaktım, ancak odanızda bu notu bulduktan sonra sözlü bir rapor sunmaya karar verdim. Bu nedime zeki ve becerikli, bu yüzden onun hakkında acele hüküm vermekte tereddüt ediyorum. Bahanesi çok kolay ortaya çıktı ve sunduğu şekilde oldukça inandırıcıydı."

Nigel iç çekti. "Demek seni bana bağladı. Sarah bilgilendirildiğine göre, bu görevde en ufak bir yararın bile olmayacak. Onunla arkadaşlığınızın bilgi toplamak için bir saçmalık olduğunu anladığında muhtemelen şimdi de intikam almak isteyecektir."

Rupert ellerini iki yana açıp parmaklarını çenesine birkaç kez vurduktan sonra düşünceli bir ifadeyle, "Sarah'ya söylendiğinden pek emin değilim," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, Rebecca Marshall ve ben daha sonra baloda alışılmadık bir konuşma yaptık. Sarah'ya beni yanlış tarif ettiğini ve ismimi gönüllü olarak söylemediğini iddia ediyor. Bildiğiniz gibi, başka bir ülkede olmadığım sürece sahte bir isim kullanmaya çalışmayacak kadar iyi tanınıyorum."

"Seni korumak için ne sebep gösterdi?"

Rupert durakladı ve hatta kaşlarını çattı. "Beni korumak mı?"

"Çünkü ona inanırsanız, kimliğinizi Sarah'dan saklayarak tam da bunu yaptı."

"Ah, ama işte sorun da burada, ona inanıp inanmamak. Unutmayın, zeki olduğunu söyledim. Bu genç görmeye alışık olduğumdan daha fazla zekaya sahip olamayacak kadar hızlı cevaplar veriyor. Gerektiğinde duygularını gizlemekte daha da hızlı. Eğer doğruyu söylüyorsa, aslında sizin için şekillendirilecek en iyi malzeme o."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Rupert içini çekerek, "Bu kez hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Ama yalan söyleme ve kurnazlık yapma konusunda yetenekli olabileceğini de göz ardı etmeyeceğim. Beni birkaç kez şaşırttı. Bunun olmasına alışık değilim."

"O zaman seni Sarah'ya bir tepside sunmamasının nedeni neydi?"

"Eğer gerçekten istemediyse. Sarah'nın ikimizi suçluymuşuz gibi gösterdiğini ama kendi kararını kendisinin vermesini tercih ettiğini söyledi."

"Yani sizi kendi başına araştırmaya çalışabilir mi?" Nigel tahmin etti.

Rupert kıkırdadı. "Aslında kulağa eğlenceli geliyor."

Nigel gözlerini devirdi. "Kendin de yaptığın için bu tür hilelere çok . Onun kim olduğunu ve saraya daha yeni geldiğini unutmamalım. Sarah'nın bu genç hanımlarla ilgili başlıca taktiği

Yaptığı her şeyin ülkenin iyiliği için olduğunu düşünmelerini sağlamak. Ona durumun böyle olmadığına dair güvence verdiniz mi?"

"Konuşmamız o ilerlemedi."

"Eğer dün geceki tek buysa, o pislik asil bir şey düşünüyorsa, o zaman zarar görmemiş demektir. Ama bu meselenin peşini bırakmadan önce," diye devam etti Nigel, "kimliğini doğrulayın. İkincisi, Sarah'nın entrikalarını bitirdiğinden emin olun. Üçüncüsü, Rebecca Marshall hakkında bazı lanet sonuçlara varın. Kuralları biliyorsun. Ne gerekiyorsa kabul edilebilir. Eğer söylediğin gibi hilekârlıkta ustaysa, onu sarayda istemiyorum. Kendim kovulmasını sağlayacağım."

Rupert *ne* pahasına *olursa* cümlesini duyunca kaskatı kesilmişti. Bu onun en kötü anısını canlandırmıştı. Nigel, Rupert'ı ülkesine yardım etmesi için görevlendirdiğinde bu cümleyi vurgulamıştı. Rupert seçilmişti çünkü bilgi almaları gereken Fransız yetkili tam bir sapkındı. Adamın kadınlara ya da erkeklere ilgisi yoktu ama genç ve güzel oğlanlara aşırı düşküncü. Ve Fransız kralını öldürmek ve suçu Kral 4. George'un üzerine atmak için kurulan ve sonunda savaşa yol açabilecek bir komplonun kökeninde o vardı.

Rupert, bırakın on dört yaşındaki bir çocuğu, herhangi birinin karşılaşılabileceği en korkunç çatışmalardan biriyle, kendini feda etmek ya da ülkesine sırtını arasında kalmıştı. Kendisinden istenen şeyi yapmayı kabul edemezdi ama reddederse kendi zihninde bir korkak olacaktı.

Ancak annesinin salon hizmetçilerinden birini hatırladığında, fedakârlık yapmadan hedefe nasıl bulmuştu. Daha önce Bir yıl boyunca, bu fahişe onu ayaklarına kapandırmış, şehvetini öylesine tehlikeli bir seviyeye çıkarmıştı ki. Çok fazla sataşma, hep sataşma, ama asla teslim etme. On dört yaşında ve aşkta yeni olan Rupert ona dünyaları vaat etmeye hazırды, o kadar ateşlenmişti ki.

Kadın asla teslim etmedi. Rupert da o görev sırasında yapmadı. İşi halletmek için hizmetçinin taktiklerini kullanmıştı. Söz vermişti ama asla yerine getirmedi.

Bu anının su yüzüne çıkmasına izin verdiği için kendine kızarak gitmek üzere ayağa kalktı. Nigel ona "ne olursa olsun" yapmasını söylerken sert davranmış olabilirdi.

Ama Rupert, Nigel için çalışırken buna nadiren başvurmak zorunda kalıyordu. Asaletini avantaj olarak kullanabildiği gibi, bir etek-

Amcası Norford Dükü'nün kadınlara düşkünlüğüne verdiği isimle, kovalayıcı. Eğer bir kadın ondan kendisini baştan çıkarmasını bekliyorsa, elbette...

Nigel şimdiye kadar Rupert'ın işleri 'ın istediği gibi değil, kendi istediği gibi yapacağını anlamış olmalıydı. Öfkesini belli etmemek için Rupert doğrudan yaşlı adama ve "Ülkenin her şeyden önce geldiğini anlıyorum.

Bunu her zaman anladım. Ancak ülkeye her türlü ahlak anlayışından vazgeçmeden de hizmet edilebilir. Buna hazmedebileceğiniz dengeyi bulmak denir. İlk akla gelen çözüm yerine, birlikte yaşayabileceğin bir çözüm bulmak için aklını kullanmaya denir. Hanımefendinin bana bir sürü yalan söyleyip söylemediğini öğreneceğim ama bunu kendi yöntemimle yapacağım."

"Seni neden kullanmaya devam ettiğimi bilmiyorum," dedi Nigel hışımla. "Asla sana söyleneni yapmıyorsun."

"Ah, ama yine de işimi , değil mi?" Rupert kapıdan çıkarken kıkırdadı.

On İkinci Bölüm

REBECCA bütün gece dönüp durdu çünkü Melek'i düşünmeden edemiyordu. O kadar huzursuzdu ki, ikisi de yattıktan çok sonra Elizabeth ona, "Kıpırdama!" diye bağırıyordu.

Rebecca, Rupert St. John'un Melek'in gerçek adı olup olmadığını öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Nigel'in odasında ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Rupert St.

aynı şeyi mi yapıyordu? Yoksa sadece bir arkadaşını mı ziyaret ediyordu? Ve Leydi Sarah'nın gözetliyor gibi görüldüğü bu Nigel denen adam kimdi?

Böylesine huzursuz bir geceden sonra, Flora'nın da erken geleceği düşünülürse, istediği gibi geç saatlere kadar uyuma şansı yoktu. Ama sonra Elizabeth de Rebecca'nın onu uyandırmak için yaptığından şüphelendiği, alışılmadık miktarda gürültü yaptı. Oda arkadaşının huyu zerre kadar düzelmemişti. Aslında, daha da kötüleşmişti. Elizabeth sürekli mırıldanıyor, gardırop kapaklarını çarpıyor, giysilerini yerde bırakıyor ve hatta Rebecca küçük odalarında manevra yaparken.

Flora geldiğinde yaptığı ilk şey giysileri tekmelemek oldu, bu Rebecca'yı eğlendirdi ama şaşırtıcı bir şekilde Elizabeth'ten hiçbir tepki almadı. Ama Flora dün Elizabeth'e, sırf saçını düzelttiği için onun özel hizmetçisi olmadığını açıkça belirtmişti. Flora'nın çabaları sayesinde Elizabeth'in saçları ona çok daha yakışır olmuştu. Bu yüzden hanımefendi Rebecca'ya söyleyeceği her şeyi hemen hemen terslerken, Flora yanlarına girdiğinde dilini tuttu.

Rebecca bütün gün dayanabilirse sorularına yanıt alabileceğini umuyordu. Sarah'nın görevden alınması için bir nedene ihtiyacı var mıydı? Eğer öyleyse, Rebecca muhtemelen bu konuda endişelenmeyi bırakabilirdi. Sarah'nın onu kovmak istemeyeceğinden emindi.

dün gece olanları gün ışığına çıkarmak için. Rebecca da Sarah'ya bir daha ahlaki açıdan yanlış olduğunu düşündüğü bir şey yapmayacağını .

Bir saat sonra düşesin odasına vardığında Rebecca, Evelyn'i orada yalnız bulmanın büyük bir şans olduğunu düşündü. Evelyn'in bazı sorularına cevap verebileceğinden emindi çünkü genç kız daha uzun süredir saraydaydı. Evelyn'in yanına oturmadan önce nakış karelerinden birini aldı ve birkaç kelime selamlaştıktan sonra ona "Nigel'in kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Nigel Jennings?"

Rebecca adamın soyadını duymamıştı ama "Evet" dedi. Sarayda bu isimde kaç adam olabilirdi ki?

"Gayrimeşru kraliyet üyelerinden biri olduğunu duydum Çoğunun yaptığı gibi Fitz Clarence soyadını kullanıyor. Yaşlı Kral William'aktris metresinden o kadar çok piçi oldu ki, kim sayabilir ki? Onunla tanışmadım, yani onu görsem tanımam." Sonra Evelyn Rebecca'ya yaklaştı ve fısıldadı, "Bir keresinde Leydi Sarah'nın onun adına küfürlü bir kelime eklediğini duymuştum. Anladığım kadarıyla ondan hoşlanmıyor."

Rebecca gözlerini kırıştırdı. "Neden olmasın?"

Evelyn omuz silkti. "Şunu bunu duyup hepsini bir araya getirince, tahminimce kraliçeye en iyi dedikoduyu ulaştırmak için onunla yarışıyor."

Rebecca inanamıyordu. Sarah onu dün gece sırf dedikodu peşinde koştuğu için mi böyle rezil bir duruma sokmuştu? "Ama bana Sarah'nın ayak işlerinin saray entrikalarıyla ilgili olduğunu söylememiş miydin?" Rebecca kıza hatırlattı. "Dedikodunun bununla ne alakası var?"

"Hepsi bir ve aynı şey, değil mi? Sırlar açığa çıkarsa, dedikodu ve skandal için yem haline gelebilir. Ve skandalların önünü kesmekle kraliçeden daha çok kim ilgilenebilir?"

Rebecca, Sarah'nın peşinde olduğu tek şeyin dedikodu olduğuna inanamıyordu. Dikkatini dikiş dikmeye verdi ve birkaç dakika geçtikten sonra kayıtsızca, "Dün gece Elizabeth'i genç bir adamla gördüm, olağanüstü yakışıklı bir adamdı. Görünüşü bana bir meleği hatırlattı."

Evelyn kıkırdadı. "Bunu söylemen komik. Ona Aziz diyorlar, en azından ben diğer hanımların ona böyle dediğini duydum. Tabii ki şaka olarak, çünkü o aziz falan değil. Rupert St. John ismiyle dalga geçiyorlar."

Rebecca orada durması gerektiğini biliyordu. Adını teyit etmişti. Bu konuda yalan söylememişti. Ama onun hakkında binlerce sorusu vardı,

O yüzden birkaç taneye daha dayanamadı.

"davranma," diye hafifçe azarladı Evelyn. "Seni onunla dans ederken gördüm.

Elizabeth de öyle. Tanrım, ne kadar kıskanç görüldüğünü görmeliydin! Ama adam etrafına yayılmaktan zevk alırken onunla bir şansı olduğunu düşünmesi çok aptalca. Bu arada, bunlar onun sözleri."

Ah, etek kovalamasına bir gönderme! "Yani herkesle eşit derecede flört mü ediyor?"

"Aman, evet, ben bile."

"Öpüşerek dikkatini dağıtman gereken adam o mu?" Rebecca tahmin etti.

Evelyn sırıttı. "Çok anlayışlısın Becky! Evet, Sarah onun Elizabeth'e olan ilgisinin ciddi olup olmadığını öğrenmek istedi, çünkü son zamanlarda sık sık onunla birlikte görülüyordu. Ama Sarah neden bunu ona kendisi sormadı bilmiyorum. Sanırım onlar arkadaş."

Tanrım, Sarah ile arkadaş mıydı?! Sarayın hangi kanadında yaşadığını bilmesine şaşmamalı.

"Ve ona Elizabeth'e kur yapıp yapmadığını sorduğunuzda, kendini etrafa yaymayı tercih ettiğinden bahsetti?" Rebecca sorguladı.

"Evet. Şaka yapıyormuş gibi konuştu ama kadınlara tam olarak yapmasıyla tanındığını düşününce, doğruluğundan şüphe etmedim. de umutlarım suya düştü. Anlatılanlara göre, bırakın bir kadını, hiçbir konuda ciddi değilmiş. O yüzden bugünlük iyiliğimi bu uyarı. Onu büyüleyici bulmanızda sorun yok. Hepimizin var. Ondan etkilenmediğinizi iddia ederseniz yalan söylemiş olursunuz. olduğu kadar yakışıklı. Sadece Elizabeth'in yaptığı hatayı yapıp onun flörtlerine prim vermeyin."

"Not edildi." Rebecca sırıttı.

Evelyn onaylamayan bir fısıltıyla, "Çok cüretkâr olabiliyor," diye ekledi. Yüzünün kızarması, kendisinin de bu hınzırlığın hedefi olduğunu gösteriyordu. "Çok şaşırmamaya çalış."

"Olduğun gibi mi?"

Evelyn kederle içini çekti. "Bütün kadınlara aynı şekilde davranıyor, hizmetçi ya da hanımefendi. Sanırım çapkınlar böyledir, ama uygunsuz beyefendilerle nasıl başa çıkılacağı konusunda eğitim almadım."

Rebecca da öyle. Şüphesiz Rupert St. John tüm kadınlara Evelyn'in ima ettiği gibi açık saçık bir cesaretle davranmıyordu. Yine de Rebecca onun

Dün gece ellerini g  slerine koydu unda ona aynı Şekilde davranmıştı.
Hatırlayınca yüzü kızardı.

" z r dilerim," dedi Evelyn, Rebecca'yı utandırdı ını düşünerek.
"Adamın k t l   nden bahsetmek istememiŐtim. Umarım sarayda çok uzun
süre misafir olmaz. Tam bir dikkat dağıtıcı."

On Üçüncü Bölüm

ELIZABETH düşesin odasına soluk yeşil elbisesi ve Flora'nın kendisi için tasarladığı yeni saç stiliyle göz alıcı bir şekilde geldi.

Rebecca soluk yeşil elbiseyi Flora'nın mı önerdiğini merak etti. Hizmetçinin renklerden anlayan gözü vardı ve eve ilk katıldığında Rebecca'nın gardırobundaki tüm gri ve gümüş rengi giysileri, ona yakışmadıklarını iddia ederek çıkarmıştı. Elizabeth görünüşünden memnun kalmış olmalıydı, çünkü odada kimin olduğunu fark edip kaşlarını çatana kadar kendi kendine gülümsüyor, düşüncelerinde kayboluyordu.

Leydi Sarah hemen hemen aynı anda diğer girişten odaya girdi. Elizabeth'e dostça bir sabah selamıyla başını salladı ve ardından Evelyn'i kendisini takip etmesi için odadan dışarı çağırdı. Ama Rebecca'ya şöyle bir bakıp burnunu yukarı kaldırmadan önce değil!

Rebecca bunun cesaret verici olduğunu düşündü. Bir sırıtma, Rebecca'nın işten çıkarılmasını Sarah'nın ayarladığını ima edebilirdi. Bu mırıldanma, Sarah'nın bunu denerse başka olayların da ortaya çıkmasından korktuğunu gösteriyordu. Rebecca, Sarah'nın kendisini başka ayak işlerine göndermekten kaçınacağını umuyordu. Rebecca ülkesine kahramanca hizmet düşündüğünde heyecan verici görünmüş olsa da artık daha iyi biliyordu.

Ne yazık ki Evelyn'in gidişi onu çatık kaşlı oda arkadaşıyla baş başa bırakmıştı. Flora'nın müdahalesinin Elizabeth'in Rebecca'ya karşı neden daha samimi davranmasını sağlamadığını şimdi anlıyordu. Kıskançlık. Rebecca'nın dünden önce konuşmadığı bir adam için. Elizabeth'in onun Rebecca'yla dans etmesini kiskanması, kızın onunla olan sözde ilişkisi hakkındaki güvensizliğini ortaya koyuyordu. Ama Elizabeth onun etek kovaladığını duymamış mıydı? Elbette onun flörtünü ciddiye almıyordu.

Rebecca onun nasıl "etrafa yayıldığına" dair kanıtları görüp duyduktan sonra kendisinin böyle aptalca bir şey yapmayacağını biliyordu.

"Eğer bu nakıştan sıkılırsan," dedi Elizabeth, "bahçedeki gölde yüzmeni tavsiye ederim. Belki bana bir iyilik yapar ve boğulursun."

Rebecca aslında güldü, çünkü Elizabeth bu sözü samimiyetsiz bir gülümsemeyle, ama yine de bir gülümsemeyle söylemişti. "Evimin yakınlarında yüzmeyi öğrenebileceğim bir gölet ya da göl olmadığı için muhtemelen boğulurdum."

"gibi mi görünüyorum?" Elizabeth tersledi, görünüşe göre Rebecca'dan öfkeli bir tepki alamadığı için sinirlenmişti. "Bunu öğleden sonra, parkta bir randevum varken yapma yeter."

Şüphesiz *onunla*, diye düşündü Rebecca, ama sormadı.

"Sana karşı nazik olmaya çalıştım," dedi Rebecca, "ama neden zahmet ettiğimi merak etmeye başladım. Flora'nın saçın konusunda sana yardım etmesini yasaklamadım. Bu onun fikriydi, biliyorsun, ama aramızda bir barış sağlamazsa teklifini geri çekeceğini söylemişti. Bunu aklınızda tutmak isteyebilirsiniz çünkü Flora'nın çabaları sayesinde çok daha güzel görünüyorsunuz."

Rebecca, Elizabeth'in yüzünde bir iltifattan kaynaklanan kızarıklığın nasıl öfkeyle karışabildiğini görerek eğlendi. Ama oda arkadaşı çirkin sözler söylemeyi bıraktı ve köşeye geçip bir masanın üzerindeki enstrümanlar vardı. Görünüşe göre keman çalmak da Elizabeth'in başarılarından biri değildi, diye düşündü Rebecca yüzünü buruşturarak.

Öğle yemeği servis edildiğinde Constance geldi. Rebecca onunla dün geceki balo ve düşesin kendisini ziyaret eden çocukluk arkadaşı onuruna bu akşam düşesle birlikte katılacakları resmi akşam yemeği hakkında canlı bir sohbetin tadını çıkardı.

Elizabeth masada onlara katılmadı. Bir saat boyunca en az yarım düzine kez cep saatini çıkardı. Görünüşe göre, randevusunu beklerken yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Heyecanı neredeyse elle tutulur hale gelmişti ki kiminle buluşacağı düşünülürken bu anlaşılabilir bir durumdu. Rebecca sarayın arkasındaki Kraliyet Bahçesi'nde yapılacak bir yürüyüşün o öğleden sonra güzel bir mola verebileceğine karar verdi. Aşıkları gözetlemek için değil, diye kendini temin etti.

Hava, orada herhangi bir yürüyüşün tadını çıkarmak için çok soğuk olmadan önce böylesine büyük bir bahçedeki güzelliğin tadını çıkarmak için.

Bölüm On Dört

REBECCA yine burnunu soktuğuna İNANAMIYORDU, üstelik bu kez kendi isteğiyle. Nasıl bu kadar ? Uzaktan da olsa Rupert'ı tekrar görme fırsatından uzak kalamazdı. Yapmak zorundaydı.

Elizabeth'e Evelyn'e söylediğinden daha fazla ilgi duyup duymadığına karar vermeliydi. Bu onu ilgilendirmezdi elbette, sadece onunla ilgileniyor olması hayal kırıklığı yaratırdı.

Elizabeth düşesin odasından çıkar çıkmaz Rebecca da onu takip etti ve Constance'a bu gece için gece elbiselerinden birini hazırlaması konusunda hizmetçisiyle konuşmak üzere dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Ama Elizabeth'e ayak uydurmak kolay değildi. Kız neredeyse koşuyordu. Kadın sonunda küçük bir çardakta durup Rebecca'yı gözden kaybolmaya zorladığında, bahçenin derinliklerine girmişlerdi.

Rebecca hızla Elizabeth'ten uzaklaştı ve kimsenin onu fark edemeyeceği bir tarafa gitti. Rupert'ın ortaya çıkıp buluşma yerine giderken arkasından bakıyordu. Rebecca, Elizabeth'in şimdi volta atarken geldikleri yolu gözlediğini görebiliyordu tekrar tekrar cep saatine bakıyordu. Elizabeth erken mi gelmişti, yoksa Rupert St. John geç mi kalmıştı? Her iki durumda da Rebecca'nın yerleşebileceği bir yer bulması ve bahçenin huzurlu güzelliğinin tadını çıkarıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu.

Büyük bir gümüş akçaağacın altında, göle bakan bir bank onun amacı için idealdi. Geniş ağaç gövdesi Elizabeth'in görüşünü tamamen engelliyordu. Bankın kenarında otururken, ağacın etrafına hızlıca göz atmak için çok fazla eğilmesi gerekmiyordu. Ama Elizabeth hâlâ

yalnızdı. Şüphesiz, kızın heyecanı ve Rupert'ı görmek için sabırsızlanması onu buluşma yerine çok erken getirmişti.

Rebecca, Rupert'ın ortaya çıkmasını beklerken, çevresini dikkatle inceledi. Park benzeri bahçe Londra'daki en büyük özel bahçe olarak biliniyordu. Capability Brown tarafından peyzajı yapılan ve akçaağaç, selvi ve kestane ağaçları bakımından zengin olan mevcut bahçe, Prens Regent'in sarayın tadilatına büyük miktarda para harcadığı dönemde ünlü John Nash tarafından yeniden tasarlanmıştı. Büyük göl bile onlarca yıl önce oluşturulmuş ve sarayın su kaynağından beslenmiştir.

Hyde Park yakınlarındaki Serpentine gölü.

Şimdiye kadar sadece birkaç sonbahar rengi ortaya çıkmıştı ama yeşilin arasında çok hoş duruyorlardı. Bahçe sonbahar yapraklarıyla ıslıl ıslıl ve dikkati bu kadar dağılmadığında buraya tekrar gelmek zorunda kalacaktı. Gün her biraz daha soğuktan ama palto almaya vakit bulamamıştı. Rupert acele edip ortaya çıkmazsa üşütebilirdi bile.

Yarım saat geçti. Elizabeth vazgeçmiyordu ama Rebecca vazgeçmek üzereydi. Gitmek için ayağa kalktı ama göz ucuyla bir hareket gördü ve aniden geri oturdu. Bu o idi. Bazı çitler, ağaç gövdeleri ve heykeller yoluna çıkabilirdi ama siyah saçlarını geniş omuzlarının hemen üzerinde dalgalandıran uzun adımlarıyla uzun sürmezdi.

Bugün taba rengi bir palto, beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Çardağa on adım kadar yaklaştığında, Elizabeth çardaktan uçarak onun

Kollarını. Rebecca kızardı ve arkasını dönmeye başladı ama Rupert kucaklamaya karşılık vermedi. Elizabeth'i kendisinden uzaklaştırıyordu.

Rebecca tekrar ağacın gövdesine yaslanırken, bunun pek de aşıklara göre olmadığını düşündü. Rupert'a da pek benzemiyordu, zira onun çapkın tavırlarının Elizabeth'in ateşinden hemen faydalanmasını sağlaması gerekirdi. Ama ortaya çıkmıştı. Elizabeth'in randevusu onunla olmuştu. Ancak, Bir başka hızlı bakış, şu anda sadece konuştuklarını gösterdi. Muhtemelen oturabilecekleri bir bankı olan çardağa bile girmemişlerdi. Ayrıca, aşıklar çardağın sağlayabileceği mahremiyetten faydalanmazlar mıydı?

Bu da ne? Bu büyük romantizm sadece Leydi Elizabeth'in hayal gücünde miydi? Ama sonra Rebecca kendini azarladı. Rupert daha yeni gelmişti. Randevuları henüz bitmemişti.

Bir kez daha baktı. Hâlâ sadece konuşuyorlardı. Hayır, aslında Elizabeth şimdi üzgün görünüyordu. Rebecca neden yakın bir yere saklanmayı düşünmemişti?

Ne dediklerini duyacak kadar mı?! Rupert elini kızın omzuna koydu ama sanki sadece kızı teselli ediyor gibiydi. Ne hakkında?

"Demek burnunu sokmakta , öyle mi?"

Rebecca arkasını döndü. Yanında sıradan bir çuha takım elbise giymiş, oldukça kısa boylu, orta yaşlı bir adam duruyordu. Rebecca duymadan doğru yürümeyi *nasıl* başarmıştı? Belli ki bahçıvan değildi. Belki de ziyarete gelen ileri gelenlerden biriydi.

Bununla birlikte, onun "burnunu sokma becerisi" hakkındaki sözleri, bu tür şeyleri daha önce de yaptığını bildiğini ima ediyordu ve Melek dışında, Leydi Sarah için yaptığı "ayak işlerini" yalnızca bir kişi biliyor olabilirdi.

"Nigel Jennings mi?" diye tahmin etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Tanıştık mı? Hayır, senin gibi güzel bir bayanı hatırlardım.

Demek onun iddia ettiği zekisin, ha?"

Doğru tahmin ettiği için kendini öfkeyle buldu. Rupert' ona odasında bulunduğu söylemiş olması ne kadar utanç verici ve adaletsizdi! Rupert'ın kimliğini Sarah'ya açıklamamıştı, o halde neden aynısını onun için yapmasını?

Ama Nigel ona bu çirkin eylem hakkında ders vermekle ilgilenmiyordu. "ol," dedi ona. "Kim olduğumu bildiğinize göre, en yeni nedime Rebecca Marshall olduğunuzu teyit edelim mi?"

İnkâr etmek isterdi. Bir nedime casusluk yapıyor, yalan söylüyor, hırsızlık yapmaya çalışırken yakalanıyor! Kraliçe bile bunu duyabilirdi.

Devam etmeden önce onun gönülsüzce başını sallamasını bekledi, "Bana bir hizmette bulunduğuna inandırıldım."

Yaptığı kötülüklere bu bakabilmesine inanamayan kadın, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Aziz John'un kimliğini kendinize saklamanızda. Leydi Sarah ilişkimizden haberdar değil ve biz de kalmasını tercih ediyoruz."

"Anlıyorum," diye dikkatle yanıtladı. "Peki bu birliktelik-?"

Kıkırdadı. "Sizi ilgilendirmez, genç bayan. Ama bilgi toplama çabanızı alkışlıyorum. Tek umudum bunun Sarah için değil kendiniz için olması."

Rebecca iç çekti. "Olanlardan bahsetmediğiniz için teşekkür ederim ama gerçekten özür dilemeliyim. Sarah' beni gönderdiği görev hakkında bana neredeyse hiçbir şey söylenmedi, sadece önemli olduğu söylendi. Ben de ne kadar uygunsuz olduğunu göz önünde bulundurarak, bunun kraliyet için büyük önem taşıdığına ve sizin bir tür hain olduğunuzdan şüphelenildiğine kendimi ikna ettim."

"Dur tahmin edeyim," dedi eğlenen bir ses tonuyla. "Kahramanlık mı yapıyordun?"

Başını salladı. "Ama odana girip etrafına baktığım için kendimi kötü hissetmeye başladım. Ve bu kötü his devam etti, bu yüzden odana kimin girdiği konusunda Sarah'ya yalan söyledim ve-"

"Senin üzerinde o kadar etkisi oldu mu?" Nigel merakla araya girdi.

"Etki mi?" Kaşlarını çatı, sonra tahmin ettiği gibi kıkırdadı, "Oh, demek istiyorsun ki

Melek gibi için mi? Hayır, çünkü komşum Norford Dükü' yeğeni olduğunu biliyorum. Dükün herhangi bir akrabasının haince bir şey yapacağını düşünmek gülünçtür."

"Aynen öyle. Lütfen söyleyin, bugün buraya Sarah'nın emriyle mi geldiniz, yoksa sadece kendi merakınızı mı gideriyorsunuz?"

Rebecca bu sefer kızarmamayı başardı ama Rupert'a olan ilgisini de itiraf etmek istemiyordu. Neyse ki hazır bir mazeret bulmuştu: "Evet, oda arkadaşına göz kulak oluyorum. Ben sadece Elizabeth'in bugün neden bu kadar heyecanlı olduğunu öğrenmek istedim. Leydi Sarah için daha fazla casusluk yapacağımdan endişelenmenize gerek yok. Dün gece beni bir daha böyle kullanmaması için onu uyardım.

Gerekirse konuyu daha yüksek bir makama taşıyın." "Bu çok kötü."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Evet, senin gibi zeki bir kızın Sarah'nın senden tekrar isteyebileceği olağandışı şeylerden beni haberdar edebileceğini umuyordum."

Bunu o kadar soğukkanlılıkla söylemişti ki, yine de ciddi olduğundan şüphe etmedi. "Yani senin için casusluk mu?"

"Hayır, canım. Kulak misafiri olmaktan ya da anahtar deliklerinden gözetlemekten ya da ait olmadığınız yerlere gizlice girmekten bahsetmiyorum. Böyle bir şey yok. Ama Sarah senden alışılmışın dışında bir şey yapmanı isterse, önceden bir uyarı yaparsan sevinirim. Hizmetçiniz ya da güvendiğiniz bir hizmetkâr tarafından bana, hatta Rupert'e gönderilecek bir not, çünkü işim gereği bazen saraydan uzaklaştığım oluyor ve o da genellikle nerede bulunabileceğimi biliyor." Nigel durakladı ve başını salladı. "Sarah'nın maskaralıkları genellikle zararsızdır, ama o Kraliyete yardım etmekle hiç ilgilenmiyor, biliyorsun. Onu araştırttım, bundan eminim. Burada, sarayda yaptığı her şey kendi konumunu iyileştirmek için. Ve çok ileri gittiği bir gün gelebilir."

Rupert'tan bahsetmemiş olsaydı, Rebecca muhtemelen bunu kesin bir dille reddeder ve daha fazla tartışmadan oradan uzaklaşırdı. Ama ara sıra Rupert'ı aramak için bir *nedeni* olabileceği fikri ilgisini . Bu

Nigel'da söylediği gibi, Sarah ile köprüleri atmış olması gerçekten çok kötüydü.

"Benden başka bir 'ayak işini' üstlenmemi istemeyecek. Bu sabah beni karşılama şekli, beni artık düşesin maiyetinin işe yaramaz bir üyesi olarak gördüğünü doğruluyor."

Nigel ona düşünceli bir bakış atarak, "Onun için işe yaramaz," diye kabul etti. "Ama yine de işime yarayabilirsin."

Rebecca hafifçe sertleşti, onu kendi amaçları için kullanabileceğini düşünmesine sinirlendi. Bunun Sarah'nın ona davranışından ne farkı vardı?

"Nasıl yani?" diye dikkatle sordu.

"Bu kadar şüpheli bakma canım. Ben sadece neler olup bittiğini duyabilecek, görebilecek ve bu konuda kendi kararınızı verebilecek bir konumda olacağınızı kastetmiştim."

Oldukça haklıydı. Evelyn, Sarah'nın küçük ayak işlerine itiraz etmiyor gibiydi ve onlar hakkında konuşmaktan da çekinmiyordu. Ama Rebecca, özellikle de Nigel Jennings hakkında bu kadar az şey biliyorken, bir daha böyle sıra dışı bir işe kalkışmayacaktı.

"Sarah'nın kraliyetin değil kendi çıkarları için çalıştığı konusunda hemfikir olabiliriz," dedi ve ardından açıkça ekledi, "*Sen* kimin için çalışıyorsun?"

Şaşırmış görünüyordu ama bu kolayca olabilirdi. "Gerçekten sorman gerekiyor mu?"

Başını salladı. "Gizlilik içinde gizleniyorsunuz. Sorguladığım hiç kimse senin hakkında söylentiden başka bir şey söyleyemedi. Bu yüzden ihtiyacım olan-"

Tekrar eğlenmiş göründü ve araya girdi, "Beni mi kontrol ediyordun?"

"Elbette. Burada kraliçenin evinde olduğunu öğrenmeyi umuyordum. emretti. Sarah bu konu yüzünden beni görevden almaya kalkarsa, annemin başbakana götürebileceği daha fazla cephaneye sahip olmak istedim. Bu yüzden

Mareşaller savaşmadan teslim olmazlar. Eğer Sarah bir savaş istiyorsa, muhtemelen görevden alınacak olanın kendisi olduğunu görecektir."

Nigel'in şaşkınlığının gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Beni şaşırttın, gerçekten . Ve eğer bu kulağa umut verici ve daha fazla düşünmeye değer gelmiyorsa lanet olsun bana. Ama bu arada-"

"Bunun bir anlamı yok. Benden her söylediğine inanmamı isteme. Bu tür bir saflık dün gece beni yoldan çıkaran şeydi. İstedığınız şeyi yapmadan önce, ne kadar önemsiz görünse de, yaptığınız şeyin, istihbarat toplamanızın kraliçenin hizmetinde olduğuna dair kanıta ihtiyacım var."

"Onun gayrimeşru amcası olduğumdan başka bir kanıt mı demek istiyorsunuz?"

Rebecca şüpheli bir kaş kaldırdı. "Bir söylentiden faydalanmak mı? size, efendim. Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Güldü. "Tuş. Rupert bana kefil olsa ona inanır mıydın?"

Rebecca, her ne sebeple olursa olsun Rupert'la *herhangi bir* temastan hoşlanacağını biliyordu ama başını iki yana salladı. "Ülkemize zarar verebilecek herhangi bir şeye karışmayacağından emin olsam da, kendi amaçlarınız konusunda onu kandırması olabileceğinizi göz ardı edemem."

Nigel, inatçılığının onu kızdırmaya başladığından şüphelenmesine rağmen gülümsedi. "İyi . Bir daha saf olmama konusundaki kararlılığınızı daha da faydalı buluyorum. Kralıçeden sizinle konuşmak için yoğun programını bölmesini istemeyeceğiz, özellikle de hamileliğinin bu son birkaç ayında daha sık dinlenmeye zorlandığı için. Ama kocasının ara sıra boş vakti oluyor. İnanır mısınız?"

Prens Albert ülkemize sadık bir hizmetkâr olduğumu teyit ederse?"

Aman Tanrım, prens mi? "Gerçekten de," dedi hemen.

"Pekala, bugünkü randevuma gitmeden önce ona bundan bahsedeceğim. Size gereksiz yere çekmeyecek bir şekilde yaklaşmak için bir fırsat bulması için ona bir iki gün verin. Kraliyete olan bağlılığımdan şüphe duymadığınıza kanaat getirdiğinizde, sarayda öğrenebileceğiniz her türlü uygunsuz durumdan beni edebilirsiniz."

Adamın, meşru bir kraliyet destekçisi olduğuna dair kanıt aldığı sürece kendisine yardım *edeceğine* kesin *gözüyle* bakması onu eğlendiriyordu. Aldırdığı da söylenemezdi. Sarah'nın yaptığı gibi ondan ahlaki olarak karşı olduğu bir şeyi yapmasını istemiyordu.

"Ben yokken kapımın altından not atmayın. Sadece elden teslim edin. Son zamanlarda insanlar odama zorla giriyor gibi görünüyor," dedi Nigel sert bir şekilde. "Aslında Rupert bizim için bir aracı olabilir, çünkü hanımlar günün ve gecenin her saatinde onu ziyaret ediyor ve bugün gideceğim bu toplantı ani bir ülke dışı seyahatiyle sonuçlanabilir."

Rebecca onun Rupert hakkındaki sözleri karşısında anında kızardı ama "Kısa bir yolculuk mu?" diye sorarak bunu örtbas etmeye çalıştı.

"Saraydan ne kadar süre uzak kalacağımı bilmek çoğu zaman mümkün olmuyor."

Ayrılmaya hazırlanırken önce ağacın etrafına bir göz attı. "Gitmişler," dedi iç çekerek. "Rupert'ı burada yalnız yakalamayı umuyordum ve onu aramak için gerçekten kalmadı." Cebinden bir zarf çıkardı. "I

bunu ortak arkadaşımıza vermek istedim. Rupert'i benden önce sosyal olarak göreceğiniz için belki benim için teslim edebilirsiniz."

Nigel uzaklaşırken Rebecca kıkırdadı. Gerçekten de bunun bir test olduğunu ve Rupert'a mühürün teslimattan önce kırılıp kırılmadığını soracağını anlamadığını mı sanıyordu? Sanki mektubun içinde ne olduğu onun umurundaydı. Ama Sarah muhtemelen görmek isteyecekti. Test buydu. Ama sonra Bay Nigel

Jennings bir casustu, bundan emindi, bu yüzden elbette ona söylediği her şeye güvenmeyecekti. Hiç şüphesiz Jennings'in dürüstlüğünün kanıtlanmasını istiyordu, tıpkı Jennings'in de onunkinin kanıtlanmasını istediği gibi.

Sonra aklına geldi ve gülümsedi. Nigel ona sadece bir sınav değil, aynı zamanda Rupert'ı için bir neden de vermişti.

On Beşinci Bölüm

REBECCA o akşamki resmi yemeğe hazırlanmak için DÜK'ün odasından erken çıktı. Odanın dışındaki koridorda duvara yaslanmış duran Rupert'i fark etmedi çünkü hızlı adımlarla ters yönde. Ruh hali bozulmuştu. Kendi kendine, Flora'nın hem kendisini hem de oda arkadaşını bu gece için hazırlarken acele etmemesi için odasına erken döndüğünü söyledi, ama aslında sadece oda arkadaşının orada görünüp görünmediğini bilmek istiyordu.

Elizabeth düşesin odasına dönmeyince Rebecca onun Rupert'la gerçekten yalnız kalabilecekleri bir yere, sevişmeye gittiğini tahmin etti. Bu düşünce onu öğleden sonra boyunca kötü bir ruh haline sokmuştu ve Elizabeth'in onun yerine odalarında yalnız vakit geçirdiğini görerek yanıldığının kanıtlanmasını çok istiyordu.

"Bulunması zor bir kadınsınız."

Rupert'in sesini duyduğunda neredeyse eteğine ve döndüğünde yanında yürüdüğünü gördü. Ona karşı bu ani, göz kamaştırıcı tepkiyi vermeyi gerçekten bırakması gerekiyordu. O kadar kötü ya da o kadar uzun değildi.

Ama yine de onu yeterince görmüş ve konuşmuştu, artık böyle bir şeyin başına gelmemesi .

Aniden ortaya çıkmasına gelince, düşesin odasının dışında Elizabeth'in çıkmasını bekleyip beklemediğini merak etti. Belki de bütün öğleden sonrayı onunla geçirmemişti. Rebecca'nın ruh hali bu düşünceyle biraz aydınlandı.

Ama onun kendisini aradığına bir an bile inanmadı.

"Saçmalık," dedi koridorda ilerlemeye devam ederken. "Benimle konuşmak isteseydiniz kapıyı çalabilirdiniz."

"Hayır, bu bir seçenek değildi."

"Neden olmasın?"

"Aynı sebepten dolayı dün gece bir danstan fazlasını yapamadık.

Dillerde ."

Sebebinin bu olduğundan şüpheliydi. Cazibesini etrafa bu kadar yaymışken *kim* takip edebilirdi *ki*? Elizabeth'in bunu bilmesini istememiş olması daha muhtemeldi. Hatta kızın daha önce ona kızgın görünmesinin nedeni de bu olabilirdi. Dün gece Rebecca'yla dans ettiği için onu azarlıyor olabilirdi.

Koridorun sonundaki köşeyi döndü. Adam uzaklaşmamıştı, hâlâ ona ayak uyduruyordu. Bu karşılaşma onu biraz fazla heyecanlandırmaya başlamıştı.

Heyecanını yatıştırmak için, "Bu da başka bir sorgulama mı olacak? Yoksa bahsettiğiniz o korkunç uyarılar mı?"

Rupert cevap vermek yerine aniden onun önüne çıktı. Kadın zamanında duracak kadar hızlı değildi ve Rupert'a çarptı, Rupert olacağını biliyor olmalıydı. Şaşırان kadın yine de ondan . Adam onu durdurmaya çalışmadı, sadece bir kolunu uzatarak kadının koridorun kenarına, sırtı duvara gelecek şekilde ilerlemesini sağladı. Kadının gitmekte olduğu yönü engellemek için elini duvara dayadı.

Bu pozisyon ona dün gece Elizabeth'le birlikte dururken gördüğü adamı o kadar hatırlatmıştı ki, bunun onun bir alışkanlığı olduğunu, flört etmek için kadınları bu şekilde tuzağa düşürdüğünü tahmin etti. Muhtemelen çoğu memnun olmuştu. O memnun değildi.

"Hiçbir şey hakkında söyleyecek çok şeyin var, değil mi?" Bunu boğuk bir sesle ve yüzüne o kadar yakın söylemişti ki, sıcak nefesini yanağında hissedebiliyordu. Ona *bu* kadar yakın durmak nabzını hızlandırıyor! Belki de bu pozisyon hiç de umurunda değildi.

"Kedi dilini mi yuttu Becca?"

Rebecca onun da muhtemelen kadınların onun cüretkârlığı karşısında şaşırmalarına ve buna gerektiği kadar çabuk ve öfkeli tepki vermemelerine alışkın olduğunu fark etti. O da bir istisna değildi. Ona ismini vermediği halde nasıl bulduğunu merak etmek aklına .

Tek söyleyebildiği "Bana öyle deme" oldu. "O zaman sen

Rebecca Marshall değilsin?"

"Evet, ama birbirimizi beni bu kadar yakından tanıyacak kadar uzun süredir tanımıyoruz."

Güldü. "Yine öfkeli havalara mı giriyorsun, aşkım? Hiçbir şeyi düzgün bir şekilde yapmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Bu bir zaman kaybı, biliyorsun."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı hararetle. "Bu işler böyle yapılır!"

"Eğer sıkıcı olmak . Beni gerçekten sıkıcı olarak hayal edebiliyor musun?"

Uygun görgü kuralları onu kesinlikle sıkıcı yapmazdı! Sadece varlığının bile ne kadar heyecan verici farkında değil miydi? Ama adamın ne demek istediğini . Kadınların ondan çirkin olmasını beklediğini düşünüyor olmalıydı. ününü. Ya da belki de kadınları şok etmeyi seviyordu çünkü bu ona avantaj sağlıyordu. Ve belki de onun için bahaneler üretmeyi bırakmalıdır. A Haydut hayduttu ve onun durumunda bu davranış ona doğal gelebilirdi.

Ancak "Denesen bile sıkıcı olmanın mümkün olduğunu sanmıyorum" diye itiraf de kendini alamadı.

Soluk mavi gözlerinin hafifçe genişlemesine bakılırsa, kız onu şaşırtmıştı. Neden? Aman Tanrım, az önce ona iltifat mı etmişti? Kızardı ve uzun boyuyla üzerine gölge düşüren adamın bunu fark etmemesini umdu.

"Bu konuşmayı yapmamızın bir nedeni var mı?" diye sordu, konuyu değiştirmeyi umarak.

Sırıttı. "Sabırsız olan sen değil misin? Tüm dikkatimi üzerime çekmek istemiyor musun? Yaralandım, ben de."

Gözlerini devirdi. Mükemmel! En azından bu iltifattan sonra kendini toparlamıştı.

Biraz daha yaklaşarak ekledi: "Güzel bir kadınla konuşmak için gerçekten bir nedene ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Sizi temin ederim ki yok. Ama aklıma yardımınıza ihtiyacınız olabileceği geldi."

Yardımdan söz edince aklına hemen Nigel Jennings ve onun kendisinden istedikleri geldi. Rupert onu görmüş ve arabuluculuk yapacağını söylemiş miydi? Ve ona vermesi gereken mektup!

"Evet," dedi, "ve ben-"

"Eğer Sarah'nın emirlerini yerine getirmeye devam edeceksen," diye araya girdi, "geçen gece ima ettiğin gibi şanslı bir adamın dikkatini dağıtmak için ona kur yapman gerekebilir. Nasıl yapılacağını bilmediğini itiraf ettiğine göre, bu konuda sana yardım teklif etmeye karar verdim."

Bakışları kesinlikle şehvetli bir hal aldığı anda, onun kendisini öpmek üzere olduğunu fark etmemesi için aptal olması gerekirdi. Beklentiden felç olmuş bir halde, o anda de bir şey söyleyemezdi. Söyleyemezdi de.

Sarah ile olan ilişkisini reddetmek için eline geçen fırsatı kaçırdığını fark etti.

Ve onu öptü, uzaktan görünüp kaybolan habersizdi. Rebecca kesinlikle onları fark etmemişti. Öpücüğü o kadar çoktu ki Dokunuşta, tatta, keşfetmenin mucizesinde hazır daha fazlası. Bunalmış değildi -tabii ki bunalmıştı- ama daha çok, dudakları tüm duyularını okşayıp tahrik ederken ağzının nazik baskısına isteyerek eğmiş gibiydi.

Keşke annesi de öpüşme hakkında bu kadar çok açıklama yapsaydı. Geçen yıl nihayet bu aydınlatıcı konuyu tartıştıklarında sevişme hakkında düşünmüştü. Rupert onu kollarının arasına çekerken tüm vücudunun onun kadar işin içine girmesi gerekiyor muydu? Onu bu kadar çok hissetmesi ve bundan bu kadar heyecan duyması mı gerekiyordu?

"Ne hoş bir sürprizsin sen," dedi yanağını yavaşça onunkine sürterken, öyle samimi bir şekilde ki okşar gibi hissettirdi.

Rebecca o şehvetli çıkmamayı tercih ederdi. Ama söylediklerine konsantre olabilmek için bu gerekliydi. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordu.

Ama sözleri samimiyetsizlik kokuyordu ve düzinelerce kadının aynı şeyi ondan duyduğundan şüphe etmiyordu

"Benim üzerimde tipik cazibeni kullanmana gerek yok, biliyorsun." "Tipik, ha?" Sırıtarak arkasına yaslandı. "Bu doğru, ben çoğu Kadınlar çok hoş, ama inan bana aşkı, onlar beni nadiren şaşırtıyor. Öte yandan sen, sürpriz sürpriz yaptın."

Onu nasıl şaşırttığını hayal bile edemiyordu ama bu söz kulağa daha samimi geliyordu. Yine de onun hâlâ sadece duymak istediğini düşündüğü şeyleri söylediğini hissediyordu. Acaba bunca yıllık ilişkiden sonra bu sözler onun içine mi işlemişti?

etek kovalamak mı? Yoksa baştan çıkarmasının kasıtlı, yapmacık bir parçası mıydı?

rutinler? Yine de ona inanmak istiyordu ve bu *onu* şaşırtmadı

Hem de hiç.

Ona karşı duyduğu çekim, daha önce deneyimlediği her şeyin çok ama çok ötesindeydi. Erkeklerle ilgili çok fazla deneyimi olduğundan değil. Ama Rupert'ın onun hakkında en ufak bir zevk duyması bile onu ölçüsüz bir şekilde heyecanlandıracaktı.

"Şimdi zihnin tekrar berraklaştığına göre derse devam edelim mi?"

Ders mi? Aman Tanrım, her şeyin onun yardım teklifiyle başladığını tamamen unutmuştu. Bundan çok daha fazlasını okuduğu için kızarmaya başladı.

niyetlendiğinden daha dikkat çekici bir öpücüktü. Ama daha bitirmemişti.

"Bunu duygularını yapabilmen gerekiyor," diye onu uyardı. "Bu yüzden bence doğru yapana kadar pratik yapmalıyız ve o kadar sıradanlaşır ki kontrol tamamen sizde olur."

Onun için de böyle miydi? Sadece sıradan bir başlangıçtı. Sevişmek mi? İncinmiş *ve* hakarete uğramıştı, güçlü bir kombinasyondur bu. Tepki gecikmedi. "İkimize de bir iyilik yap ve *bana* bir daha iyilik yapma. Siz, efendim, bir haydutsunuz!" diye tersledi ve yürüdü gitti.

"Bunun beni rahatsız ettiğini , değil mi?" diye kıkırdarak arkasından seslendi.

Cevap vermedi ama Nigel'in zarfını ona fırlatmak için döndü. Ne yazık ki zarf ona isabet etmedi ve sadece ayaklarının dibine düştü.

Nota bakmadan alıp cebine koyarken da güldü. "Bana vurmak isteseydin, aşkım, bir tokat daha uygun olurdu, sence de öyle değil mi? Gerçi buna verdiğim tepki seni şaşırtabilirdi."

Sormayacaktı. da gerek yoktu. Bunu söylerken çok kötü görünüyordu. Ve sesini duyurmak için sesini yükseltmeye başvurmuştu. O kendi sesini yükseltmeyecekti. dönerek ondan uzaklaşmaya karar verdi.

Onun "Korkak" dediğini duyduğunu sanıyordu ama emin değildi.

On Altıncı Bölüm

KENT DÜŞESİ ellili yaşlarının ortalarında hâlâ dinç bir kadın olmasına rağmen, düşesin çok sevdiği eski bir arkadaşının gelişini kutlamak için davet edilen hanımları ve hizmetçilerinden oluşan akşam yemeği partisi sıkıcı geçti. Orada bulunan kadınların çoğu İngiliz doğumlu olmasına rağmen, düşes İngilizce konuşmaya bile çalışmadı. Bu da hanımların ilgilerini çekecek hiçbir konu hakkında sohbet etmemelerine neden oldu. düşes kendini dışlanmış hissetmeyecekti. Rebecca zihninin günün olaylarına daldığını fark etti.

Elizabeth görünüşe göre odalarına çok daha erken dönmüştü. Rebecca ve düşesin yemeği için giyinmişlerdi. Rebecca geldiğinde, kız kapı aralığından onu iterek geçmekten başka bir şey yapmadı ve ayrılırken ona öfkeli bir bakış fırlattı. Rebecca iç geçirdi. Sırtını korumaya mı başlayacaktı yoksa bu kadınla aynı yatakta uyumaktan mı endişe edecekti? Her ne başlattıysa, Elizabeth'in ona olan düşmanlığı Rebecca'nın Rupert'a duyduğu kıskançlık daha da artmıştı.

Elizabeth odadan çıktıktan sonra Rebecca Flora'ya döndü ve "Buraya ne zaman döndü?" diye sordu.

"Beyefendi bir saatten az bir süre sonra." "Birisi buraya bizden birini aramaya mı geldi?"

"Hayır, yanlış odaya geldi, hatta utanç içinde kapıdan çıkarken bunu söylemeyi bile başardı. Yine de şaşkınlığı anlaşılabilirdi. Muhtemelen odada hiçbir şey yapmadan oturan bir hizmetçi bulmayı beklemiyordu."

"Beni azarlıyor musun? Bütün gün odada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun. Öğle yemekleri için kıyafet değiştirmem gerekeceğini . Sabahları ve

Gerekli olan tek şey akşamlar olmalı."

"Görevimi biliyorum ve bana ihtiyaç duyulduğunda hazır olmak, dairemde hiçbir şey yapmadan oturmak değil. Ayrıca, adamın ortaya çıkması kesinlikle günü canlandırdı. Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim. Kapıyı kapattıktan sonra bile ağzım bir karış açık oturdum."

Rebecca şaşkındı. Tanıdığı sadece bir adam bu tanıma uyuyordu. "Uzun siyah saçlar, çok soluk mavi gözler?"

Flora'nın nefesi kesildi. "Onu gerçekten tanıyor musun?"

"Öyle görünüyor. Rupert St. John, en ünlü komşumuz Dük'ün yeğeni. Rupert ve Elizabeth dost canlısıdır."

Flora şüpheyile, "Hayır," diye cevap verdi.

"Evet ve bugün bir toplantıları vardı, yani buraya ilk o geldiğine göre yer konusunda yanılmış olmalı."

Bu, Elizabeth'le buluşmasına neden geç kalmış gibi göründüğünü açıklıyordu. Gerçekten de böyle beklenmedik bir Hata mı? Ama onun muhtemelen her gün birçok randevusu olduğunu unutuyordu!

"İyi gitmemiş olmalı," diye tahmin yürüttü Flora.

"Ne?"

"Bugünkü toplantıları. Bayan odaya geri döndüğünde . Bunu söyleyebilirim. Tek kelime bile etmedi. Sadece cam gibi gözlerle makyaj masasına oturdu."

Bu bir sürprizdi ama Elizabeth Rupert için üzülmemiş olabilirdi. Rebecca daha önce onları çardağın yanında gördüğünde Elizabeth'in onunla kötü bir haber paylaştığını düşündüğünü hatırladı.

"Bu onları ilgilendirir, bizi değil," dedi Rebecca. "Ve o kadar da üzgün değildi ki, çıkarken bana kötü bakışlarından birini daha atamadı. Kapıdan. Can sıkıntınıza gelince, yarın şehre gidip birkaç kitap almayı düşünüyordum. Düşesin evinde çok sıkıcı oluyor. odaları da var, biliyorsunuz. Size de getirebiliriz, belki örgü malzemeleri da zaman geçirmek için ne isterseniz."

Flora bundan sonra şikayet bırakmıştı çünkü alışveriş gezisini dört gözle bekliyordu. Rebecca da öyleydi. Sarayda şu ana kadar yaşanan tek heyecan, kendisinin bile olmadığı bir kostüm balosuydu ve Nigel ve Sarah'nın maskaralıkları. Elbette sadece birkaç gündür buradaydı. Ama "hepsinin en büyük çıkışı" için, yardım edemedi ama

tanişacak genç erkek sıkıntısı var. Sadece Rupert. Ona göre o fazlasıyla yeterliydi ama yine de...

Annesinin saray eğlencelerine davet edilecek erkeklerin çoğunun orta yaşlı memurlar ve hatta daha yaşlı ileri gelenler olacağını fark edip etmediğini merak etti. Krallığın başlıca bekârları muhtemelen sezon dışında Londra'ya bile gelmiyordu. Acaba o zamana kadar beklemek zorunda mıydı?

kış mevsiminde onlarla tanışmak için? Hatta saraya davet edilecekler miydi?

Rebecca, düşüncelerinden ve ruh halinden memnun olmayarak düşesin yemeğinden erken ayrıldı. Bu inişli çıkışlı duygu değişimleri onun için hiç de normal değildi. Rupert'le tanışana kadar bunları hiç yaşamamıştı ve Rupert'in ne kadar çapkın biri olduğu şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulanmıştı. Çok fazla heyecan yaratıyordu. Hayatın ne kadar heyecan verici olabileceğini keşfetmemiş olsaydı

O bu kadar mutsuz olmayacağından emindi.

Rebecca yemekten fark edilmeden kaçmadı. Kaçabilirdi ama koridorda duran Constance'ı görmezden gelemezdi.

Ağlıyor. Aynı gün içinde iki üzgün nedime mi? Rupert etrafına *bu* kadar , değil mi? Ama bu adil olmayan bir düşünceydi. Onu da çetelesine eklemeye çalıştığı ve saçma sapan yardım teklifiyle bunu pervasızca yaptığı için ona hâlâ çok kızgındı.

Evelyn Rebecca'ya, Constance'ın nişanlısının ülkeye dönmesi için üç yıl beklediğini, ancak sonunda eve döndüğünde nişanlılıklarını sona erdirdiğini söylemişti. Constance zaman zaman sert göründüyse, bunun nedeni buydu.

Aynı zamanda bu durum onun

Şimdi oldukça kötümserim.

"Constance?" Rebecca başladı.

Büyük kızı ürküttüğünü gördü ve hemen kolunun tersiyle yanaklarını sildi. "Önemli bir şey değil."

"O zaman hiçbir şey hakkında konuşmak ister misiniz?"

Constance soruda herhangi bir mizah görmedi. "Hayır, evet. Sarah sabah tekrar şehre gitmemi istedi. Annemden de böyle bir şey yapıp yapmamam gerektiği konusunda henüz bir yanıt almadım. I ilk seferinde çok korkmuştum. Daha önce hiç tek başıma bir yere gitmemiştim, biliyorsunuz."

"Bu sefer yanına bir uşak al."

"Bunu düşündüm ve Sarah'ya bunu yapabileceğimi söyledim ama o hayır dedi. Notu Wigmore Sokağı'nda Lord Alberton'a teslim ettiğimi kimsenin görmesini istemiyor."

Rebecca, Constance'ın az önce Sarah'nın sır olarak saklamak istediğı şeyi ona nasıl söylediğine gülmemeyi başardı. Zihninde Sarah'nın "Bunu kendim yapmalıydım!" diye yakındığını duyabiliyordu.

"New Bond'un sadece birkaç blok kuzeyinde değil mi?" Rebecca, annesinin orada yaşayan bir arkadaşı olduğunu hatırlayarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Öyle olduğuna eminim. Ve ne olduysa oldu, şehre gidiyorum. yarın alışveriş yapmak için Bond Caddesi'ne gideceğim. Bana katılmak ister misin?" "Wigmore Sokağı'na uğrayabilir miyiz?"

"Elbette. Tekrar ihtiyaç duyulursa, şehre kadar size eşlik etmemi istemekten çekinmeyin. sırada saraydan çıkmamın bir sakıncası olmaz, hizmetçim de bizimle gelir."

Aman Tanrım, diye düşündü Rebecca, Nigel Jennings'in casusu olmaya *o kadar* kolay mı karar vermişti?

On Yedinci Bölüm

RUPERT, Rebecca Marshall'ın saraydaki yeni kadınlarla ilgili soruşturmasında son görevi olmasından oldukça memnundu. Rebecca Marshall'ın meydan okuma görevi çok daha zevkli hale getirdi. Diğer kızların hepsini çözmek çok kolay olmuştu. Çekici bir kız olan Evelyn, Sarah'nın entrikalarında iç gıcıklayıcı bir heyecan buluyordu. Çekingen bir fare olan Constance, Sarah'dan kısa sürede nefret etmeye başlamış olsa da kendisine söyleneni aynen yapıyordu. Çok fazla zorlanırsa hâlâ bir joker olabilirdi ve Sarah'nın entrikalarını açığa çıkarmanın tek çıkış yolu olacağına karar verdi.

Elizabeth, okuması ve oynaması kolay olduğu için biraz eğlenceli olsa da baş belası haline gelmişti, bu yüzden dün bir cilveleşme olduğunu varsaydığı şeye bir son vermek gerekmişti. Onu yatağına almak konusunda çok ısrarcıydı. Onun bilirdi. Eğer davetini kabul etseydi, bir ay içinde ona evlenmeleri söyleyecekti. Bu tuzağa düşmek istemiyordu.

Rebecca'yı olması için uyarması gerektiğini düşündü. Sırf maskeli baloda Rebecca ile dans ettiği için Elizabeth onunla görüşmelerine son vermesinden Rebecca'nın sorumlu olmadığına inanmayı reddediyordu. Elizabeth'in hırçın bir olduğunu biliyordu; son oda arkadaşını kışkırtarak mahkemeden hızla ayrılmasına neden olan bir skandala yol açtığını ona övünerek anlatmıştı.

Rebecca'ya *ulaşmak* artık tek sorunu gibi görünüyordu. Rebecca bütün sabah kendini düşesin odasına kapatmış gibi görünüyordu. Diğer nedimelerle karşılaşmak çok daha kolay , çünkü onlar mutfaklara iniyor, bahçede yürüyor, sanat galerisinin tadını çıkarıyor ve Sarah'nın sayısız ayak işlerini yapıyorlardı. Kapının dışında beklerken

dün yaptığı gibi düşesin odasına girmek iyi bir fikir değildi. İlk çıkan Rebecca olduğu için şanslıydı ama bu bir daha olmayacaktı. Kendisini beklemesini beklerse tek başına yola çıkma konusunda temkinli davranabilirdi. Yine de onu durdurma girişiminden kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Hatta dün gece karşılaşmalarını hatırlayarak gülümseyerek yatmıştı.

Onun kollarında erimişti. Hiç şaşırmadım. Ama kendini o öpücükten çok fazla zevk alırken bulmuştu. Arzusu aniden tam çiçek açmış halde ortaya çıktığında, inanamamıştı. Onu çalıştırıyordu! Bir hedefe karşı kontrolünü hiç bu kadar kaybetmemişti. Bu yüzden ona öpüşürken duygularının işe karışmasına izin vermemesi konusunda verdiği tavsiye, devam etmesine izin vermek için mükemmel bir bahane olduğu kadar kendisi için de bir hatırlatmaydı. o bunu bir hakaret olarak algılamıştı. Ne kadar komik! Muhtemelen Bond Sokağı'nda yeni bir terziyi pazarlayan bir kâğıt parçası içeren zarf dışında ona atacak daha zarar verici bir şeyi olmasını dilemişti. Peki *o kâğıt* cebindeyken ne yapıyordu?

Kendisini onu tekrar görmek için sabırsızlanırken buldu ve bunun kendisine uyacak kadar erken için de sinirlendi. Ama akşam eğlenceleri onu görmek için sahip olduğu tek fırsat görünüyordu. Ve sabırsızlığı tamamen kişiseldi, çünkü Nigel görevini bitirmesi için onu dürtükleyecek biri değildi yakın bir zamanda. Nigel Hollanda'ya beklenmedik bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Bağlantılarından biri orada savaşın yeniden gizlice tartışılmaya başlandığı konusunda uyarılmıştı.

Hollanda, Belçika'nın bağımsızlığını ilan etmesinden hiçbir zaman memnun olmamıştı ve bu ülke Belçika'yı geri almak için ilk kez işgal etmiyordu. Sonunda imzalanan antlaşma sadece birkaç ! Ve Kraliçe Victoria, sevgili amcası Leopold bağımsızlığını kazandığında Belçika kralı olduğu için bizzat işin içindeydi. Nigel, antlaşma bozulmadan önce suların durulmasını umuyordu. Bu haftalar, hatta aylar sürebilirdi.

Nigel'in saraydan ayrılması ve Rebecca'nın da günün büyük bölümünde ulaşamayacağı bir yerde olması nedeniyle Rupert o sabah ailesini ziyaret etmeye karar vermişti. Onunla birlikte yaşadıkları için yokluğunu fark etmişlerdi ve annesi nerede olduğunu sormaktan geri durmayacaktı. Ama şu anki metresiyle birlikte olduğunu ima etmek yeterince kolay olacaktı. Annesinin asla şüphe duymadığı tek mazeret buydu.

Ama Rupert saraydan çıkarken Rebecca'nın bir arabaya bindiğini görmeyi beklemiyordu. Onu selamlamadı. Daha önce atını getirmesi için bir uşak gönderdiği ahırlara koştu. Şanslıydı. Atına bindiğinde Rebecca'nın kiraladığı at arabasına yetişmekte ve onu belli bir mesafeden takip etmekte hiç zorlanmadı. Old Bond Caddesi'ne döndüğünde sırttı. Ne de olsa Sarah için ayak işi yoktu. Belli ki bir alışveriş gezisi ve bir kadının alışverişi bütün gün sürebilirdi! Günü onunla geçirmek için ne güzel bir fırsattı.

Bu sonuca varır varmaz, varsayımlarda bulunma konusunda Rebecca kadar kötü olduğu için kendini kınadı. Arabası düşündüğü gibi durmadı. Old Bond Sokağı'nı geçip New Bond Sokağı'na girdi ve mağazaların önünden geçmeye devam etti. Birkaç blok sonra Wigmore'a döndü, daha önce hiç gitme fırsatı bulamadığı bir . Caddenin yarısında, araba kaldırımın kenarında durdu.

Rupert atını birkaç adım ötede kaldırıma park etmiş bir arabanın arkasına istediği kadar gizlenemese de Rebecca gerçekten ona doğru bakmadığı sürece onu fark etmeyecekti. Rebecca'nın burada ne aradığını tahmin edemeyecekti. Sarah ile hiçbir ilgisi olmayan nedenler. Önünde durduğu ev ailesine ait bile . Ya da sadece bir arkadaşını ziyaret ediyor olabilirdi.

Ama Rebecca düşündüğü gibi yalnız değildi ve arabadan inip kapıyı çalan da o değildiDün odalarını arayabilmek için Elizabeth'i bahçede bekletirken onun ve Elizabeth'in odasında bulduğu hizmetçiydi. Kapsamlı bir arama yapma şansını kaybettiği için o kadar da hayal kırıklığına uğramamıştı çünkü açıklayıcı bir şey bulmayı gerçekten beklemiyordu.

Yine de hemen sonuca varmıyordu. Hizmetçi sadece bir arkadaşının evde olup olmadığını öğrenmek için kapıya gönderilmiş olabilirdi.

Kapıyı bir hizmetçi açtı. Rebecca'nın hizmetçisi evin içinde beklemeye davet edilmedi. Birkaç dakika sonra, evin sahibi kapıya geldi. Rebecca'nın hizmetçisi ona bir not uzattı, sonra hizmetçi aceleyle arabaya geri döndü ve Rupert kendini direktten dönmüş gibi hissetti.

Adamı şahsen değil ama tanıyordu; Nigel'in geçen yıl genç Edward Oxford'un Kraliçe'ye arabasında giderken suikast girişiminde bulunmasının ardından soruşturduğu Lord Alberton'un ta kendisiydi. Londra'da bir arabada. Çocuk vatana ihanetten yargılanmış, ancak akıl sağlığı yerinde olmadığı gerekçesiyle beraat . Nigel, şüpheli yapıyla,

bunu dengesiz bir işi olarak görmemiş ve bir komplo olduğundan şüphelenerek Oxford'u tanıdığı bilinen herkesi araştırmıştı.

Bu tanıdıklardan biri de çocukla konuşurken görülen Lord Alberton'du. Alberton, çocuk arabasını engellemeye çalıştığı için Oxford'u suçladığını iddia etse de, Nigel şüphelerini saklı tutuyordu, çünkü Alberton kraliçenin o dönemdeki bazı politikalarına katılmayan bir . Nigel altı ay boyunca bu soruşturmayı fanatik bir şekilde yürütmüştü. Rupert'tan yardım , ki bundan memnundu. Hiçbir yere varmayan sıkı çalışmalardan hoşlanmazdı, ki o soruşturma da böyle olmuştu.

Ancak Nigel'in kraliçeye karşı bir komplo kurulduğuna dair kanıt bulamamış olması, böyle bir komplo olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece ortaya çıkarılmamıştı. Görünüşe göre Sarah'nın adamla bir ilişkisi vardı, eğer notları ona teslim . Bu onun güç planlarından birinden başka bir şey olamazdı. Ya da değildir. Ne de olsa Alberton bekârdı, dolayısıyla Sarah'nın ilgisi romantik bir nitelik de taşıyabilirdi. Ama ne olursa olsun Nigel'in saraya döner dönmez uyarılması gerekiyordu.

Kahretsin, Rupert artık Rebecca'nın sadakatinin neredede yattığından şüphe etmiyordu. Ne de olsa kesinlikle Sarah Wheeler'ın kampındaydı. Bu sonucun kendisini hayal kırıklığına uğrattığını görünce şaşırdı. Hem de çok hayal kırıklığına uğramıştı.

On Sekizinci Bölüm

KİTAPÇI KISAYDI ve çok çeşitli ciltlerle doluydu. Yine de Rebecca seçimlerini hızlıca yaptı. Rebecca kadar hızlı okuyamayan Flora'nın hangi kitabı alacağına karar vermesi daha uzun sürüyordu. Ama aceleleri yoktu. Saat henüz on bir olmamıştı. Saat on bir olmamıştı.

öğle yemeği için zamanında saraya. Ya da onun yerine yakınlarda bir restoran bulabilirlerdi. Bu eğlenceli olabilirdi. En azından iştahlarını kaçırarak huysuz Elizabeth'in orada olmayacağını garanti ederdi.

Constance kitaplarla ilgilenmiyordu ve dükkânın sahibinden bir fincan çay kabul etmişti, dost canlısı yaşlı bir adam, çekingen kızı saray hakkında canlı bir tartışmaya ikna etmişti, orada nedime olduklarını söylediğinde.

Çay içmek istemeyen Rebecca, bir sonraki durakları olan Caddenin karşısındaki iplik mağazası. Çok daha büyük olan bu işyerinde her türlü giyim malzemesi ve küçük bir iplik bölümü vardı. Rebecca kapıyı açar açmaz ve üstündeki zilin çınlamasını duyar duymaz içeriye doğru itildi

Böyle bir kabalık karşısında öfkeyle soluyarak, Rupert'ın ilgi çekici sırtışını görmek için arkasını döndü. Onu Bond Sokağı'nda görmeyi kesinlikle beklemiyordu. Onun varlığının yarattığı o kabarcıklı heyecan anında ön plana çıktı. Ama en azından bu kez gözleri tamamen kamaşmamıştı. Ona bakmak ve tüm düşüncelerini kaybetmemek gittikçe kolaylaşıyordu.

Yine de adamın siyah pantolonunun üzerine saten, bordo bir ceket giydiğini fark etmesi bir anını aldı. Beyaz atlet normaldi, pantolon normaldi, süslü bir kravatın olmaması normaldi ve botlar

normaldi, ama bu palto günün bu saatinde göze batıyordu. Yine de bundan bahsedemeyecek kadar telaşlıydı.

"Seni burada bulmak ne güzel," dedi neşeyle.

Bu konuda hiçbir şey hayal ürünü değildi ve onun kendisini takip etmiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Yoksa neden orada olsun ki?

Dükkânın iplik bölümüne doğru yürürken, "Örgü örmeye başladın, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır, seni yalnız bulmayı tercih ettim. Beni ağırlamanız ne güzel." Verdiği cevap onu söyleyebileceğinden çok daha fazla memnun etti ama onu uyardı,

"Yalnız değilim."

"Şu an için öylesin."

Parlak renkli iplik dolu bir masanın önünde durmuştu. Pembe bir ipliği işaret etmek için arkasından yaklaştı. yün iplik demeti. "Bu sana yakışır."

Rebecca onu zar zor duydu. Tek yapabildiği onun sırtına bastırıldığını hissetmek ve bunun neden olduğu yeni heyecanla başa çıkmaya çalışmaktı. Odanın karşısındaki tezgâhtar onlara gülümsedi. Anlaşılan, birlikte geldikleri için çift olduklarına karar veren tezgâhtar, malları incelerken birbirlerine kadar yakın durmalarını normal karşılamıştı.

Rebecca, Rupert'tan uzaklaşmamak için bu bahaneyi kendisi kullandı. Bu onun yaramazlığıydı. Onu hemen itmesi gerektiğini biliyordu. Ama aralarındaki yakın teması kesmek istemiyordu, henüz değil.

"Heyecan verici gözlerin var Becca. Okumak için fazla koyu, bu da seni gizemli kılıyor. Pembe bunu dengeleyecektir, sence de öyle değil mi?"

Nasıl uzun boylu düşünebilirdi ki?! Nabızı kontrolden çıkmıştı. Adamın kendisini kalçalarına doğru ittiğini bile hissedebiliyordu!

"Şu anda gerçekten yalnız olsaydık, sanırım eteğini kaldırmam gerekirdi."

Kulağının dibinde alçak, erkeksi bir sesle fısıldadığı bu çirkin söz, nefesini o kadar keskin bir şekilde çekmesine neden oldu ki neredeyse boğulacaktı. Bu onu tamamen kurtarmış ve aklını başına getirmişti. Adam geri adım atmıştı. öksürdü. Arkasını dönüp ona baktı ve arsız bir sırtışıla karşılaştı.

"Seni tekrar öpersem bana iplik atar mısın?" diye sordu soluk mavi gözlerinde bir pırıltıyla.

Şimdi anlıyordu. Onunla alay ediyordu. Sadece sataşıyordu, ama çok çirkin ve baştan çıkarıcı bir şekilde. Ama en azından onu bir yarıcı dükkânında baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Yine de yaklaşımı son derece uygunsuzdu. Sofistike kadınlara kadar alışmıştı ki, bu tür uygunsuz yaklaşımlar bayılma ihtimali olan genç masumlarla nasıl başa çıkacağını unutmuş muydu? Yoksa sofistike kadınlarla masumlar arasındaki ayrımı yapmak umurunda değil miydi? Büyük ihtimalle ikincisiydi. Ne de olsa etek kovalayan bir hayduttu. Ama tamamen vicdansız mı? Yapmak zorundaydı. Bu konudaki kararımı saklı tutuyorum.

Onun sorusuna yanıt olarak, "Artık öpüşme olmayacak. Sen mükemmel bir öğretmendir. Sınıfınızdan mezun oldum."

Güldü ama hemen ardından, "Ne büyük hayal kırıklığı. Beceriksiz olduğunu iddia etmen ve daha fazla rehberlik istemen gerekiyordu. Kollarımdaki bir pozisyonu herkese teklif etmiyorum, biliyorsun."

Cık cık etti. "Tabii ki . *Bu* bilinen bir gerçek."

İplik masasına geri döndü. Doğrudan ona bakmak net düşünmeye zarar veriyordu. Ve o hâlâ burada ne aradığını söylememişti.

"Demek buradan geçiyordun ve beni fark ettin?" diye sordu kayıtsızca.

Onun yanında durmak için hareket etti. Çok yakın. Kolları artık birbirine değiyordu. Bir an için iplikleri inceliyormuş gibi yaptı.

Sonra az önce kullandığı rahat ses tonuyla, "Hayır, aslında sokağın aşağısından bir paket almam gerekiyordu. Bu günkü ikinci durağım. İlk durağımdan dönerken Wigmore Caddesi'nde arabanızı gördüm ve aynı yöne gittik, bu yüzden buralarda bir yerde olduğunuzu biliyordum. Wigmore'daki arkadaşlarınızı mı ziyaret ediyordunuz?"

Bu sorudaki hiçbir şeyin sıradan olmadığını hemen anladı. Aman Tanrım, yine onu sorguya çekiyordu! Bunun ötesine yemin edebilirdi. Sinirlenerek onun merakını gidermemeye karar verdi, özellikle de Nigel Rupert'a ondan işbirliği istediğini söylemiş olmalı. Nigel belli ki ona bunu yapacak kadar güveniyordu ama Rupert güvenmiyor muydu?

"Benim Londra'da arkadaşım yok ama hizmetçimin " dedi sadece.

Wigmore Sokağı'nda arabasını görmek için öne sürdüğü bahanenin tam olarak yalan olduğundan şüphelenmiyordu. Flora'nın eski aşklarından biri Londra'ya taşınmıştı, bu yüzden şehirde birini ziyaret etmiş *olabilirdi*. Rupert şimdi de uğradıkları evin Flora'nın yakın arkadaşlarından biri olmadığı kesin olan bir lorda ait olduğunu mu iddia edecekti?

O daha cevap vermeden, o kendi sorusunu yöneltti. "Nigel Jennings için ne yapıyorsunuz?"

duraklama olmadı. "Ben onun terzisiyim," diye cevap verdi hemen. "Sen öyle bir şey değilsin."

Rupert ona arsızca sırtıttı. "O benim terzim demek istemiştin."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Bu konuda yalan söylemen ilginç." "Şaka yapmaya yalan söylemek mi diyorsun?"

"Kaçınma bir çeşit aldatmadır."

"Bu şekilde görmeniz ilginç." Ona kendi sözlerini geri verdi. Kadın neredeyse gülecekti.

Adam onun sorusuna, onun kendi sorusuna verdiği yanıtın daha doğru bir yanıt vermemiş olsa da, neden Wigmore Sokağı'nda olduğuna dair sorusunu sürdürmeyerek onu şaşırtmıştı. Elinin altındaki beyaz ipek ipliği parmaklıyordu, "Eğer iğneni batıracak fikirlerin tükenirse ben de bu yeleği giyerim" dedi.

Sırtıtmaktan kendini alamadı. "Gerçekten mi? Ama bu bir hediye anlamına geliyor-"

"Bunu erken bir Noel hediyesi olarak düşünün" diye girdi ve sesi gerçekten de ciddiydi.

"Sıradan tanıdıklar için hediye hazırlamam." "Biz bundan daha fazlasıyız."

"Biz değiliz."

"Elbette öyleyiz, yoksa sadece tanıdıklarınızı öpmek gibi bir alışkanlığınız mı var?"

Öfkelendi. "Öpüşmeyi sen yaptın, ben değil."

Yine sırtıyordu. "Sen de tamamen katıldın Becca. İnkâr etmeye bile kalkma."

Sonunda onu başarmıştı. Yanaklarının onun paltosu kadar parlak bir renkte olup olmadığını merak etti. Alışılmadık kıyafetini hatırlayarak sordu:

"Gerçekten de günün bu erken saatlerinde kostüm baloları düzenliyorlar mı? Londra mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden sordunuz?"

Parlak renkli koluna dikkatle baktı. "Gündüz saten bir palto mu? Bu züppe modasının onlarca yıl önce modasının geçtiğini biliyorsunuzdur herhalde?"

Onun kuru ses tonuna kıkırdadı. "Çoğul kullanma canım. *O kadar* uzun zaman olmadı. Ama bu palto annem için."

"Annen erkek ceketi mi giyiyor?"

"Biliyor musun, bence bunu tonun bitmek bilmeyen yorumlarını kışkırtmadan yapabileceğini düşünseydi yapardı, ama hayır. Annem için giyiyorum çünkü beni saten giyerken görmek onu tahmin edebileceğinizden çok daha fazla rahatsız ediyor."

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ve bu seni memnun ediyor mu?" "Kesinlikle."

Bunu sırtarak söylemişti, bu yüzden yine alay edip etmediğini bilmiyordu. Ama bugün annesini görmeye gidecekse eve dönüyor olması gerektiğini fark etti. Temelli mi? Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Onu göremeyecekti.

Artık sarayda mı? Bunun ne kadar sıkıcı hayal bile edemiyordu. Ve eğer sarayda değilse Nigel'la arasında nasıl aracılık yapacaktı? Elbette onu Londra'daki evinde bulmasını beklemiyorlardı.

Genelde bu kadar cüretkâr olmazdı ama bilmek zorundaydı: "Seni daha sonra sarayda görecek miyim?"

"Hevesin beni şaşırtıyor." Ağzının bir köşesi çapkın bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Adamın çıkardığı sonuçla ilgili kekeledi, "Sadece merak etmiştim, çünkü eve gidiyormuşsunuz gibi geldi. Ama belki de yanlış bir sonuca varmışımdır ve siz aslında sarayda misafir değilsinizdir?"

"Şimdilik öyleyim, ama ziyaret için misafir olmama gerek yok ve beni şimdiden özledin, değil mi? Kabul et bunu." Kız, adamın alay etmeye devam etmesi üzerine gözlerini devirdi ama sonra adam boğuk bir ses tonuyla ona güvence verdi: "Seninle işimizin bitmediğini çok iyi biliyorsun Becca."

Hiç şüphesiz Nigel ile onun arasında arabuluculuk yapmasından bahsediyordu, ama yine de telaşlandı, bu sözlerden onun amaçladığından daha fazlasını okudu.

On Dokuzuncu Bölüm

ST. JOHNS, uzun ve seçkin aile geçmişlerine göre her zaman şehir sakinleri olmuşlardı. John'ların asıl evi Eski Londra kasabasındaydı, ancak yüzyıllar önce bir şehir yangınında yok olmuştu. Çok sonraları, Plymouth'un dışında, yüzyıllar önce kazanılmış olan Rochwood unvanıyla ilişkili bir mülk edinmişlerdi, ancak bu mülk hiçbir zaman geliştirilmemişti. Londra genişledikçe, St. Johns da onunla birlikte hareket etmişti.

Rochwood Markisi unvanı, babası Paul St John öldüğünde Rupert'a geçmişti. Arlington Caddesi'nde Rupert'in büyükbabası tarafından yaptırılmış bir malikane olan şimdiki ev de ona aitti. Dış cephesi diğer Londra şehir evlerinin çoğuna benzese de, içi abartılı bir şekilde döşenmişti.

Sarayın hemen kuzeyinde ve Green Park'ın bir blok doğusunda yer alan Arlington artık gibi sakin bir cadde değildi. Victoria, Buckingham'ı resmi kraliyet ikametgahı haline getirdiğinde, bunu yapan ilk hükümdar olarak, dar olanlar da dahil olmak üzere sarayın yakınındaki tüm sokaklar, şehir trafiği için ikincil güzergahlar haline geldi.

ile tıkanmış ana caddelerden kaçınmak isteyen sakinler saraya teslimatlar. Konut ya da ticari inşaatlar da genellikle devam ediyordu, çünkü tüm bölge saray inşaatlarıyla çok daha değerli hale gelmişti. yakınlardaki kraliyet konutu.

Rupert eve öğlen vakti varmıştı, eğer müsaitlerse annesi ve iki erkek kardeşiyle öğle yemeğini paylaşmak için tam zamanında. Görevlerinden birinde çok uzun süre uzak kaldığında ailesini ve özellikle de annesinin onu forma sokmak için yaptığı eğlenceli girişimleri hep özlerdi.

çok dramatik bir şekilde. Bu sefer sadece birkaç günlüğüne gitmişti ama annesinin yine de şikâyet edeceğinden kuşkusu yoktu.

Rupert'tan iki yaş küçük olan kardeşi Avery artık onlarla birlikte yaşamıyordu. Reşit olur olmaz, Rupert'ı St. Johns'un birçok kiralık evinden birini ona devretmeye ikna .

Eğer bulacak kadar şanslıysa bir metres tutabileceği bir bekâr dairesine dönüştürmesi için şehirdeki mülkler. Rupert onu bu lüksten mahrum bırakmakla ikiyüzlülük etmiş olurdu ama kendisi için böyle yeri hiç istememişti. için çok fazla yatak odası kapısı açıktı, bu yüzden evden uzakta bir eve gerçekten ihtiyacı yoktu.

Elbette anneleri Avery'nin kendi dairesine taşınmasına itiraz etmişti. Rupert'la iki küçük oğluyla başardığını düşünmüştü ve Avery'nin gidişyle Rupert'ın izinden gidiyormuş gibi görünüyordu. Ama delikanlı Rupert'ın sefahat konusundaki becerisine sahip değildi. Kart masalarında ilk elli poundunu kaybettiğinde dehşete düşmüştü, bu yüzden kesinlikle kumar oynamamıştı. Binicilik olmasa da at yarışlarına karşı bir tutkusu vardı ve aygırını sık sık yarışlara sokar ve kazanırdı. Ve Avery aşk maceralarını sosyal kurallar dahilinde. Birkaç metresi olmuştu ama bu ilişkiler hiçbir zaman uzun sürmemişti ve hiçbir kadını dairesine taşımamıştı. Krallığın çoğu genç lordunun yaptığı gibi o da hayatının bu kısmını oldukça gizli tutuyordu.

Avery, Arlington Sokağı'na oldukça yakın bir yerde oturduğu için öğle ve akşam yemeklerini ailesiyle birlikte yemeye çalışıyordu ama bugün bunu yapmadığı anlaşıyordu. Rupert'in en küçük kardeşi Owen ise on altı yaşında olmasına rağmen hâlâ evde özel ders alıyordu, bu yüzden genellikle etrafta oluyordu. Julie St. John'un en küçük ve Beklenmedik son çocuk Owen, Julie'nin dul kaldığı yıl doğmuştu, yüzden Owen'ın babalarını Rupert ve Avery gibi tanıma şansı olmamıştı. Şimdiden iki ağabeyi kadar uzun olan Owen, üç kardeşin en sessiz ve en çalışkan olanıydı.

Rupert yemek odasının kapısında belirir belirmez annesi, "?" diye sordu.

Rupert onun karşısındaki koltuğa oturdu, Owen'a komplocu bir savaşın başlamak üzere olduğunu haber verdi ve "Gerçekten sormana gerek var mı?" diye yanıtladı.

"Kim o?" Julie karşılık verdi.

"Senin tanıyabileceğin biri değil."

"Ne zaman oylanmayı bırakıp bana bir gelin bulacaksın?" diye kamburlaştı.

Güldü. "Bu soruya en son ne cevap vermiştim? Gerçekten değiştiğini mi düşünüyorsun, ben tonlarca içki içerek ve bakire kızları yoldan çıkararak çok eğlenirken?"

"Bakireler!" diye nefes nefese kaldı.

, kendini bile şaşırtmıştı. Bu söz de nereden çıkmıştı? nereden geldi? Sanki bilmiyormuş gibi. Odaya girdiğinde aklında hâlâ Rebecca vardı.

Ama o bu yorumunu geri alamadan Julie, "Eğer şaka yapmıyorsan, öfkeli bir baba seni vurmadan önce ben kendimi vururum," diye uyardı.

Annesi sadece onun iğrenç etek kovalama kariyerinden şikâyet ediyordu - hem de çok-. Onun evlenip St. John soyunu devam ettirmesi o kadar da sabırsızlanmıyordu. Her şeyin bir zamanı vardı. Ne de olsa sadece yirmi altı yaşındaydı ve soyu devam ettirebilecek iki oğlu daha vardı. Bu yüzden, adam haddini aşmadığı ve toplumsal kabahatlerine masumları baştan çıkarmayı da eklemediği sürece, onaylamamasını homurdanan şikâyetlerle sınırladı.

Julie Locke St. John kırklı yaşlarının ortasında hâlâ oldukça dikkat çekici bir kadındı ama zaten tüm Locke'lar bu olağanüstü güzelliğe sahipti. Julie, Locke'ların çoğu gibi sarışın ve mavi gözlü olmasına rağmen, üç oğlu da babalarına çekmişlerdi ve çok daha soluk mavi gözleri ve siyah saçları vardı.

Gururlu ve inatçı bir kadındı. Kocasını öldüğünde, Norford'daki ailesinin yanına koşmamıştı. Çocuklarını yeniden evlenmeden kendi başına büyütme kararıydı. Sık sık Paul St John ile evliliğinde sevdiği adamı bulduğu için şanslı olduğunu ve bu tür bir şansın bir hayatta iki kez karşılaşılacak kadar nadir olduğunu iddia ederdi, bu yüzden karısını kaybeden kardeşi Norford Dükü Preston gibi Julie de başka bir eş aramamıştı.

Ama bu onu bir ikilemle baş başa bırakmıştı; bir, sekiz ve on yaşlarında üç küçük oğlu vardı ve öğretmenlerinden başka hiçbir erkek rol modeli yoktu. Çocuklarını sık sık Preston amcalarını ziyarete götürmesinin bir nedeni de buydu.

Oğullarının hayatında *her iki* ebeveynin de rolünü üstlenmek için Julie kendini dönüştürmüştü. Değişim yavaş yavaş gerçekleşmişti ama Julie etek giymiş bir erkek kabadayıya dönüşmüştü! Babaları hiçbir zaman huysuz ya da otoriter olmamış olsa da, Julie'nin erkeklik yorumu buydu ve bu konuda oldukça ustalaşmıştı. Bir yandan da

Oğullarına sevgi ve duygusal destek sağlarken, ses tonu ve tavırları bir erkeğın oğullarına nasıl davranması gerektiğini düşündüğünü yansıtıyordu. Onun Çocuk yetiştirme tarzı komikti ama kimse bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Rupert bunun herkesten daha çok farkındaydı ve yüzden annesini daha çok seviyordu. Annesi kendisi ve kardeşleri için büyük bir fedakârlık yapmıştı. Bu yüzden annesinin hiçbir zaman bunu boşuna yaptığını sağlamayı kendine görev edinmişti. Asi bir haydut olarak ona hayatta bir amaç verdi ve elinden geldiğince bunu yapmaya devam edecekti, çünkü eğer annesinin gözünü korkutup onu yola getirmeye çalışmasaydı, emindi.

Kardeşleri onun bu çirkin davranışının bir oyun olduğunu biliyorlardı, bu yüzden onu taklit etmeye kalkarlarsa kulaklarını bizzat kendisi tıkardı. Rupert hiçbir zaman annesinin istediğini tam olarak yapmamayı oldukça kolay buldu. Annesi saçlarını kısa yapmasını istiyordu, o da bu yüzden uzun yapıyordu. Dikkat çekmeden giyinmesini istiyordu, bu yüzden sırf onun için oldukça tuhaf kıyafetler giyiyordu. Onun evlenip yuva kurmasını istiyordu ama ikisi de bunu yapması için acelesi olmadığını biliyordu. Onun hayatını eğlenceden başka bir şeye harcamamasını istiyordu. Kraliyet için yaptığı iş hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Ailenin mali durumunu kontrol altında tuttuğunu ve sadece para kazanmak için ayrılmadığını da bilmiyordu. faktörleri varsaydı.

Baba tarafından atalarından biri, daha önceki bir markinin çarçur ettiği aile servetini telafi etmek için ticarete ve diğer finansal girişimlere girmişti. St. Johns'un gelecek nesilleri onun hakkında hiç konuşmamış, ticarete bulaşmasını hoş karşılamamış, bu yüzden bu girişimci büyük büyük büyükbabası hakkında hiçbir hikâye anlatılmamıştı. Hatta Rupert'e onun adı verilmişti, bu adı taşımaktan her zaman gurur duymuştu, bu yüzden Rebecca bu adın kendisine yakışmadığını söylediğinde oldukça sinirlenmişti.

Rupert akrabalarının küçümsemesinin saçma olduğunu düşünüyordu. Bu adam, ailenin diğer yüz karalarıyla birlikte dolaba atılmak yerine kahraman ilan edilmeliydi.

Rupert'in kendisi de o dolaba çok yakışıyordu, fazla kez düşünmüştü. Annesi de öyle düşünüyordu!

"Rahat ol anne. Gerçekten şaka yapıyordum," onu temin etti.

"Zevksizce," dedi kaşlarını çatarak. "Ama gerçeği bilmen gerekiyorsa seni vurmamayı tercih ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim! Ama çok fazla endişeleniyorsun."

"Sanki bana neden vermiyorsun," diye huysuzca cevap verdi.

"Saçmalama, ben sadece kadınların yarısını Londra'da. Ayrıca, el çırpmanın bir tedavisi olduğunu duydum." "Öyle bir şey yok!" diye mırıldandı.

"Hayır mı? Emin misin? Tanrım, haklı olduğunu öğrenince yıkılabilirim. -"Bugünlerde."

Owen kahkahalarla güldü. Julie en küçüğüne sakinleştirici bir bakış attı. Rupert annesi tekrar ona bakana kadar bekledi, sonra ona göz kırptı ve sırıttı.

Öğle yemekleri böyle geçti, bu evde sıra dışı bir şey yoktu.

Rupert yemekten keyif almıştı. Annesini bu şekilde kızdırmayı seviyordu. Rebecca'yla karşılaşmalarından keyif alması dışında, vardığı sonuçlara göre sarayda daha fazla kalmasına gerek olmadığından, annesine birkaç gün içinde tekrar evde olacağına dair güvence verdi. Sonuçları Nigel'a bildirmek için yaşlı adamın yurt dışından dönmesini beklemesi gerekecekti.

Nigel, Rebecca da dahil olmak üzere yeni nedimelerin hiçbirinin kendi kampı için uygun adaylar olmamasından dolayı kuşkusuz hayal kırıklığına uğrayacaktı ama Nigel her zaman yaptığı gibi idare . Rupert, Rebecca'nın kusursuz yalanlarıyla aralarındaki en tehlikeli kişi olduğu sonucuna varmıştı. Ona ne yaptığını sorduğunda itiraf etmesi için bir şans vermişti. Wigmore Sokağı, ama o fırsattan kaçmıştı. Ama Rupert Nigel'ı uyardığı sürece o da işini yapmış olacaktı.

Neredeyse Nigel'ın Rebecca'yı daha fazla araştırmasını istemesini dileyecekti. Aralarındaki en güzel ve en ilgi çekici hizmetçiydi, bu da oynamak için cazip bir kombinasyondur.

Her ne kadar genç kız havalarına bürünse de, Rupert olması gerektiği kadar masum değildi. Bu ilk kez onu koridorda öptükten sonra gelmişti. Öfkelenmiş olsa da -ya da eylemden sonra öfkelenmiş gibi yapmış olsa da- öpüşme sırasında tamamen katılmıştı.

Öpücük, öyle onu, adamın onu tahrik ettiğinden çok daha fazla tahrik etmişti! Ve bugün erken saatlerde iplik dükkanında, adam ona bu kadar yakın durduğunda ve vücudunu onunkine bu kadar müstehcen bir şekilde bastırıldığında itiraz etmemişti. Bu konuda hiç de masum görünmüyordu, hatta adamın cüretkâr yaklaşımlarından hoşlanıyor gibiydi.

Rebecca Marshall biraz fazla cazip gelmeye başlamıştı. Belki de sonuca varması ve onunla ilgili araştırmasını bitirmesi iyi olmuştu.

Yirminci Bölüm

Ne kadar muhteşem bir sese sahip olduğunuzu öğrendiklerinde sizden şarkı söylemenizi isteyenlerden hiç şüphem yok. . Bu sizin sahip olduğunuz bir yetenek. Bunu paylaşmaktan gurur duy."

Rebecca, Constance'la birlikte şehre yaptıkları geziden sonra düşesin odasına döndüklerinde annesinin sözlerini hatırlamamış olmayı gerçekten diledi ve Sarah hemen ikisinden birinin rahatlatıcı bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini sordu. Görünüşe göre düşesin başı ağrıyordu ve yumuşak bir müziğin ona yardımcı olmasını istiyordu. Evelyn zaten keman çalıyordu.

Constance katılmak için arpın gitti. Rebecca şarkıyı tanıdı ve birkaç mısra söyledi.

"Bu iyi olur!" Sarah gerçekten memnun olmuş görünerek haykırdı. "Kendini daha iyi hissedene kadar onunla oturacağım, bu yüzden ne zaman duracağımı ya da uyuyakalırsa size haber vereceğim."

Ancak Sarah odaya dönmedi ve Rebecca günün geri kalanında şarkı söylemeye devam etti, o kadar uzun bir süre ki sesi artık oldukça cızırtılıydı. Sonunda düşesin özel hizmetçilerinden biri hizmetçilere eğlence için teşekkür etmek üzere dışarı çıktı ve düşesin akşam yemeği için kraliçeye katılmak üzere bir saat önce odasından ayrıldığını söyledi. Diğer kızlar Sarah'nın bunu onlara daha önce söyleme zahmetine girmemesine güldüler. Rebecca bunun bir dikkatsizlik olduğunu düşünmüyordu. Sarah sadece kindar bir cadıydı.

O akşam tam kadro bir orkestra çalacaktı ve hizmetçilerle hanımlar da etkinliğin tadını çıkarmaları için davet edilmişlerdi. Rebecca bir gün için yeterince müzik dinlemişti ama yine de katılmamazlık edemezdi, özellikle de kraliyet ailesi ortaya çıkabilecekken ve prens bu fırsatı Nigel Jennings hakkında onunla konuşmak için kullanabilecekken.

Ki durum öyle değildi. Bir dizi beyefendi de davet edilmişti ve akşam yemeği saatlerce süren sekiz tam yemekten oluşan resmi bir yemektir! Ancak kraliyet ailesi o gece müziği duyabilecek kadar yakın ama yine de sadece aile olarak özel bir yemek yedi. Nigel, kraliyet ailesinin yemeğe gelmesinin birkaç gün alabileceğini söylemişti.

Prens onunla konuşmuştu, o sırada bu iyi bir şeydi çünkü Nigel'in ilgisini çekebilecek bir bilgiye bu kadar çabuk ulaşmayı beklemiyordu. Ama şimdi ilgi çekici bir bilgiye sahipti!

Rebecca Nigel'a yardım etmeye karar vermiş olsa da, prens ona kefil olana kadar ona hiçbir şey söylemeyecekti. Ancak, devlet meseleleri konusunda Rupert'a güvenebileceğini düşünüyordu. Ne de olsa amcası Norford Dükü'ydü. Her , Nigel'in arkadaşı gibi görünen Rupert, elindeki bilginin önemli olup olmadığını ve Nigel'a iletilip iletilmemesi gerektiğini bilirdi.

Rebecca bu sabah Bond Sokağı'nda Rupert'a bu bilgiyle ne yapacağını sorma şansına sahip olduğunu biliyordu ama bunun yerine onun pek de incelikli olmayan sorgulamasına alınmıştı. Ayrıca, onun iyi çalışılmış baştan çıkarıcı cazibesi yüzünden dengesinin bozulduğunu da kabul etmek zorundaydı. Ne kadar aptalcaydı

Bu mu!? Şimdi Rupert'ı bulmak zorundaydı.

Büyük yemek odasına tekrar baktı. Adam masada değildi.

akşam yemeği konseri. Ziyaretinden henüz saraya dönmüş müydü? Eve mi? Yoksa geri dönme fikrini tamamen mi değiştirmişti? Söylediği gibi "" misafir olmasının her an sona erebileceğini fark etti.

Şimdi, varken bu işi halletmediği için kendine kızıyordu. Bütün meselenin sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdi. Beklemek zorundaydı. Ama ya bekleyemezse? Ya Sarah, Lord Alberton'la bir tür plan hazırlıyorsa ve bu plan çok yakınsa ve kaybedecek zamanı yoksa? Bu kadar çok olasılık varken, Rebecca akşam yemeği boyunca düşünerek çılgına döndü. Yemekten sonra odasına dönerken uşak John Keets'in koridorda görev başında olduğunu görünce hemen üzerine atladı.

Onu memnun etmekten mutluluk duydu. Hayır, uşak ona markinin henüz sarayı boşaltmadığını söyledi. John böyle şeyleri bildiği için kendisiyle gurur duyardı.

Evet, ona Lord Rupert'in odasının yolunu gösterebilirdi ama bunu yapmakta tereddüt ediyordu, hatta orada bulunmasının skandal olacağından bile bahsetti. Böyle bir istekte bulunduğu için onun hakkında ne düşünüyor olabileceğinden utanan kadın, orada uzun süre kalmayacağına dair ona güvence verdi. Rupert'in akşamın bu erken saatinde odasında bile olmayabileceğini belirtti. Erken mi? Erken mi?

saat 10'du! Yoksa John masum bir nedimeye anlatmak istemediği bir şey mi biliyordu? Rupert bir kadınla mı oynaşıyordu? Özel bir yerde mi? Bu, sarayda hâlâ misafirken neden akşam yemeği konserine katılmadığını açıklıyordu.

John'a şansını deneyeceğini, konunun önemli olduğunu söyledi. John, ona eşlik için kalamayacağı konusunda onu uyardı. Zaten buna gerek de yoktu. Rebecca artık sarayı koridorlardan oluşan bir labirent olarak görmüyordu. Artık odasını hiç zorlanmadan bulabiliyordu.

Rupert'in odasına gitmek için hâlâ uzun bir yol vardı. Kapının altından gelen ışık onun orada olduğunu gösteriyordu, bu yüzden John'a yardımı için teşekkür etti ve o uzaklaşır uzaklaşmaz kapıyı çaldı. Cevap gelmedi. Kapıyı tekrar çaldı ama hâlâ cevap yoktu. Acaba Rupert uyuyakalmış ve lambayı Yanıyor mu? Kapıyı birkaç kez daha çaldı. Daha yüksek sesle. Sabırsızlığı devreye giriyordu. İçeride olmalıydı ve sadece uyuyordu. Ama kapıyı bu kadar yüksek sesle çalmaya devam edemezdi. Yakındaki odalardan birinde oturan başka biri ya da bir hizmetçi onu duyacaktı ve gecenin bu saatinde bir adamın kapısını neden çaldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Lanet olsun! Ama en azından artık onu nerede bulacağını biliyordu.

Bu gece kafasını kurcalayan şeyi çözemediği için hayal kırıklığına uğramış bir halde gitmek üzere döndü. Rupert'i bir göremeyeceği için duyduğu hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı, özellikle de sarayda daha fazla misafir olmayacağını belirttiği için. Ama görevinin önemi de hâlâ onu rahatsız ediyordu. Bu gece daha sonra gelebileceğini düşündü - hayır, bu iyi bir fikir değildi. Odasına girdikten sonra oradan ayrılması, içinde bir oda arkadaşı varken çok zor olacaktı. Rupert'in kapısının altına bir not bırakmak da iyi bir fikir değildi. Nigel onu not bırakmaması konusunda uyarmıştı.

Koridorun yarısına gelmişti ki bir anda geri döndü. Kapısını bile denememişti! En azından bunu yapmalıydı. Eğer kapıyı çalmakla uyanmayacak kadar mışıl uyuyorsa, onu uyandırmak için odasına girmekte haklıydı. Sadece birkaç dakika sürerdi.

Ona Lord Alberton'dan bahsetmek için birkaç dakikası vardı, sonra rahatlamış bir şekilde yatağına gidebilirdi, mesele onun elinden çıkıp onun eline geçmişti.

Rupert'in odasının kapısına geri dönen Rebecca kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıktı! Rupert'in kapıyı çaldığını neden duymadığını hemen anladı. Odası çok genişti! Ayrı bir yatak odası bile vardı ve o kapının altından ışık gelmiyordu. Kapıyı çalmaya başladı

Yatak odasının kapısını dört kez açtıktan sonra mandalı denedi ve kapıyı iterek açtı. İçerisi karanlıktı, bir yatak seçilemeyecek kadar karanlıktı ve oraya girmeye niyeti yoktu. Yanar vaziyette bırakılmış olan tek lambayı alıp açık kapıya götürdüğünde, önceki gibi aynı hayal kırıklığıyla karşılaştı. Yatak ve oda boştu.

"Neden şaşırmadım ki?" alaycı bir ses geldi arkasından. "Dur tahmin edeyim, yine bir eşarp mı arıyorsun?"

Yirmi Birinci Bölüm

REBECCA o kadar hızlı döndü ki, lamba elinde devrildi. Bardağın tabanından düşmesini engellemek için hemen diğer elini kaldırdı, kendini yakabileceğini fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Ama lambayı tutuşu ondan önce dengelendi ve hızla lambayı tabanın üzerine itti.

Kapının yanındaki masa.

Gözleri Rupert'a takıldığında, adam çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı ve en az sesi kadar ürkütücü görünüyordu. "Açıklayabilirim," dedi ona çabucak, o öğleden sonraki uzun performansından dolayı hâlâ cızırtılı olan sesiyle ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünün tamamen farkında olmadan.

Şimdi eğleniyor gibiydi. "Açıklamalar gerekli olmadığında mı? Seni yine ait olmadığın bir yerde bulursam neler olacağı konusunda uyardığımı hatırlıyorsundur. Buna güvendiğinden şüphem yok. O yüzden izin ver Seni temin ederim ki başka bir şey söylemeye gerek yok, sevgili kızım."

Adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. O gece Nigel'in odasında varsayımlarla ilgili bir şey söylemişti - neydi ? "Olmaman gereken bir yerde tekrar karşılaşsak, seni varsayımlar daha çok hoşuma gidiyor."

Nefesini sertçe içine çekti. Artık onun hakkında ne bildiğini bildiğinden, cinsel bir şey kastettiğini anladı. Ciddi miydi? Gerçekten de bu gece buraya gelerek onu cesaretlendirmek istediğini mi düşünüyordu?

Onu düzeltmek zorunda kaldı. "Ne kadar uzakta olduğunu anladığında güleceksin-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. İki eliyle kızın yüzünü kavradı ve dudaklarını dudaklarına doğru çekti. O hızla tekrar oldu, o inanılmaz

İlk dokunuşunda içinde yeni duygular kabardı. Ama, Tanrım, bu onun başını eğdiğinde hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. derinden bir öpücükle karşılamak.

Bu sefer ders değildi. Rupert onu ikna bile çalışmıyordu. Kendini tutamaması onu yakacak kadar tutkuluydu. Uzun bir an boyunca tamamen kendinden geçmişti ve tekrar onun kollarında olmaktan heyecan duyuyordu.

"Baştan çıkarma sırasında asla gülmem," dedi bir kolunu kızın beline dolayıp onu kendine öyle bir çekti , kızın ayakları bile yerden kesildi. "Sonrasında seninle istediğin kadar gülebilirim aşkım, ama öncesinde bunu çok ciddiye alıyorum, biliyorsun."

Ne diyordu? Kalbi böyle çılgınca çarparken nasıl bir şey duyabilirdi ki? Bunu ciddiye mi alıyordu? Ne kadar saçma. Böyle bir şey yapmadı! her eteğin peşinden koşarken bunları ciddiye almayacak kadar kaygısızdı. Ve onları hareket ettiriyordu! Ağzını yine onunkine dayamış, onları yavaşça karanlık yatak odasına doğru götürüyordu.

Çaresizce, onu durdurmak için tüm iradesini kaybetmeden önce, ağzını onunkinden ayırdı. "Yanlış anladın!" diye haykırdı.

"Hayır, bunda yanlış bir şey yok." Ona doğru sırtıttı. "*Bu* daha doğru olamazdı. Ayrıca, feragatnameler çok seksi bir tınıyla söyledi. Sesinin ne kadar tahrik edici olduğu konusunda seni uyarmalı mıyım Becca? Ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Sesinin nefessiz değil, acil çıkmasını istemişti. Bütün öğleden sonra söylediği o lanet şarkının felaketi olacağı kimin aklına gelirdi? Sırtını ve bacaklarını duvara değil, onun yatağına dayamıştı! Adamın aralarındaki mesafeyi tekrar kapatmasını engellemek için iki kolunu birden kaldırdı ama gerçekten çaba gösterecek kadar boşluk yoktu ve kolları onu itmek yerine etrafına dolandı.

"Bekle," diye bağırdı adam dudaklarını tekrar onunkilere değdirmekten önce. Başka bir şey söyleyeceğini sanmıyordu. Bunu isteyeceğini düşünmemişti. Sadece düşünmemişti...

Bir erkeğin vücudunun ilk kez kendi vücuduna bastırması başlı başına eşsiz bir zevkti ama bu herhangi bir erkek vücudu değildi. Belki de olan buydu, o, vücudu, ağırlığı, ağzı Onun üzerindeki tutkulu iddia, direnişinin son izlerini bırakmasına ve zevkin devralmasına izin vermesine neden oldu.

Birdenbire duyuları daha canlı göründü. Yoksa onu yönlendiren sadece kendi arzusu muydu? Vücuduna neler olduğuna dair hiçbir şeyden emin olamayacak kadar masumdu ama tüm bunların ne kadar harika hissettirdiğini göz ardı edemezdi.

"Tehlikeli olacağını biliyordum ama ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiştim," dedi Rupert, elbisesinin arkasındaki bağa ulaşabilmek için onları yana doğru yuvarlarken. "Ama teslim olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım."

Teslim mi oluyordu? Bu da ne demek!? Muhtemelen ne dediğini bilmiyordu. Sadece çenesini kapatmalıydı ve kadın da ona öyle söyledi.

"Neden kapatmıyorsun?"

Kahkahayla ilgili kendi ifadesiyle çelişti. Şimdi bir kahkaha patlattı. "Evet, neden gülmeyeyim?"

Sarı omzu açık elbisesinin kısıtlamaları ortadan kalkmıştı. Şimdi gevşekçe yerinden çıkmış gibi hissediyordu ama uzun sürmeyecekti. Onu tekrar sırtına doğru itti ve aniden elbise tamamen üzerinden sıyrıldı. Adamdan bir sert öpücük daha aldı ve kadının hissetmeye başladığı utanç duygusu kayboldu.

Odadaki soğuğu hâlâ hissediyordu. Henüz ateş yakacak kadar soğuk değildi ama iç çamaşırlarıyla yatacak kadar da sıcak değildi. Ama eli göğüslerinden birinin üzerine yerleştğinde bu bile zar zor fark edilir hale geldi. İç çamaşırının bağcıklarını çözüyordu ama çok yavaş bir şekilde. Buraya bir dokunuş, ince kombinezonun üst kenarı boyunca parmaklarının izi, oradaki kayışı indirmek için bir omzuna bir öpücük, kombinezonunun iplerini açmak için beline uzun bir okşama. Bu sırada ağzı sürekli onunkine dönüyordu. Bu soyunmaya itiraz etmeyi aklından bile, bu düşünce zihninde tam olarak şekillenemeyecek kadar kısa sürdü.

Ama onun da teninin bir kısmını görmek istediğini düşündü. Adil güzeldi. Gözleri alıştığına göre, açık kapıdan onu net bir şekilde görebileceği kadar ışık geliyordu. Ama bu arzusunu yüksek sesle dile getiremiyordu.

Onun yerine, adam fark edip çıkarana kadar ceketinin omzunu karıştırdı. Sonra gömleğinin omzunu karıştırdı. O da bu mesajı aldı. Çok, çok daha iyi. Ama adam orada durmadı ve kadın onun tamamını görmeye hazır değildi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve orada kaldı. Artık onu hiçbir şekilde bir melek olarak düşünemezdi ama haydut muhteşemdi. Hiç şüphe yok ki fetihleri çok fazlaydı. Güzel yüzü ve vücudu, siyah saçları

Omuzları, tek bir şehvetli kelime söylemeden, yetenekli dokunuşunu uygulamadan önce, bakışlarıyla baştan çıkarmanın çok ötesine geçti. Bu adamın bu kadar baştan çıkarıcı olması inanılmazdı. Bir kadının bu kadar görsel uyarıma direnmesi mümkün müydü?

Ellerinin menziline geri çekildi, böylece denemek zorunda kalmadı. Ona dokunmaya doyamıyordu. Uzun kollarının ipeksi çeliği, kalın, kordonlu boynu, sırtındaki güçlü, sert kaslar, sinirli Parmak uçlarının altında göğsünde dalgalanmalar vardı. Adamın kendisini şaşkınlıkla izlediğini fark etmemişti.

Ona dokunduğunda yüzünde beliren sayısız duyguyu ya da hayranlığının onu nasıl tahrik ettiğini hayal bile edemezdi. Bir inilti ile başını eğdi ve ağzı tekrar onunkini buldu, dili uzun bir öpücük için içeri girdi, sonra dili aniden göğsünü yalamaya başladı, sonra ağzıyla çevreledi ve o da kendi iniltilerini çıkardı. Adam bir fırın gibiydi, sıcaklığı onu sarıyordu.

Kombinezonunu , donunu kenara fırlattı ve birdenbire, adamın vücudu kaplayıp içine girdiğinde pazarlık ettiğinden daha fazla sıcaklıkla karşılaştı. Çılgılığı adamın ağzı tarafından yakalandı. Ne olduğunu biliyordu, sadece beklemeyi unutmuştu, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Onu gerginleştirecek herhangi bir beklenti olmadan, rahatsızlık minimaldi ve içindeki diğer tüm hislerin fark edilmesini engelleyemeyecek kadar kısaydı. Acı çektiği anda hareketsiz kalmış ama hâlâ onun ve bulabileceği en hassas noktaya dokunuyordu. Kadının orgazmının aniden etrafında patlaması için hiç kırıldamasına gerek kalmadı ve kadından bir başka yumuşak çılgılık daha yükseldi, bu büyük bir zevkti ve onu da uçurumun kenarına gönderdi.

En yüce andı. Öyle kalmasını ne kadar isterdi.

Bölüm Yirmi İki

Buradaki ilk günümde beni utançtan kurtardın," dedi Rebecca utanarak. "Elizabeth beni ikna ettikten sonra bana o gece kostüm balosu olmadığını söylediğinde. Bunun için sana hiç teşekkür etmedim. uyarı."

Rupert'ın kollarında yatıyordu, birbirine dolanmış bacaklarının üzerine ince bir çarşaf örtülmüştü. Onu oraya çekmişti ve oldukça sıkı tutuyordu, ki bu da sorun değildi, çünkü aynı zamanda onu şefkatle okşuyordu. Bitirmeye hiç niyeti yoktu.

Yakında odasına dönmek zorunda kalacağını bilse de kucaklaşmaya devam etti. "O sen miydin?" diye cevap verdi. "Evet, tabii ki öyleydi. Bunu yapmalıydım.

şapkayı hatırladım."

O kadar kolay oldu ki, hassasiyet kayboldu. Sorun şapkaydı. Bu ona Nigel'in odasında onu şapkayla ikinci kez gördüğü anı hatırlatmış . Bunu aştıklarını düşünmüştü ama görünüşe göre aşmamışlardı.

Onu okşamayı bıraktı. Onu itmedi, ama bunu yapmak istediğine dair bir his vardı içinde. Kendi kendine iç çekti. Çirkince davranmıştı. Bir haydutun baştan çıkarmasına kendini tamamen kaptırmıştı. Yapması gereken Kendini böyle bir duruma sokmaması gerektiğini daha iyi biliyordu ama pişman değildi. Ancak şimdi, onun için hayatının en harika deneyimini mahvetmeden önce buradan ayrılacaktı.

Doğrulup bacaklarını yataktan kaldırmaya başladı ama yapamadı. Yatak tuhaf bir şekilde odanın bir köşesine yerleştirilmişti. Bunu gerçekten fark etmemişti.

Çünkü daha önce yüzü Rupert'a dönüktü. Ancak şimdi çıkışını engelleyen katı bir duvarla karşılaştı ve ona yavaşça ilerleme seçeneği bıraktı.

ya da üzerine tırmanıyordu. Kasıtlı olarak mı

Onları bırakmaya hazır olana kadar fethettiklerinin onu terk etmesini daha da zorlaştırmak için bu şekilde mi yatıyordu?

Tabii ki hayır. Aptalca davranıyordu. Süite taşındığında yatak hiç kuşkusuz bu pozisyondaydı ve onu hareket ettirme zahmetine girmemişti.

Vücudunun sıcaklığını kaybettikten sonra, ani bir ürperti ona yarı çıplak olduğunu hatırlattı. Geceliği beline dolanmıştı. Hissetmek Biraz gecikmiş bir utançla kombinezonunu yukarı çekti. Kombinezonu da aynı pozisyondaydı ve ipleri çözüldüğünde ayağa kalktığı anda kalçalarından kayacaktı, bu yüzden yatağın ayak ucuna doğru kaymaya başlamadan önce onu da düzeltti. En azından saçları hâlâ çoğunlukla yerindeydi, Flora'nın becerisi sayesinde. Hiçbir şeyin yanlış görünmemesi sadece birkaç saç tokasını ayarlaması gerekiyordu.

"Böyle önemli bir avantajdan vazgeçmek mi?" dediğini duydu . "Hayal kırıklığına uğradım."

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi değil, sadece alaycı geliyordu. Az önce paylaştıkları şeyden sonra neden bu kadar tatsız davranıyordu? Onu dinlemek yerine onunla seviştiği için öfkelenmesi gereken . Ama o kadar güzel bir şey için nasıl öfkelenebilirdi ki, hala onun kabarcıklı parıltısını hissediyordu?

Ayağa kalkıp elbisesini yerden alıp başının üzerine atana kadar hiçbir şey söylemedi. "Ne demek istediğini anlamıyorum ama sen de bana anlamsız gelen pek çok şey söylüyorsun."

"Mırıldanıyorsun."

İçini çekti ve elbiseyi yüzünden aşağı indirdi, ardından kollarını çeyrek boy kolların içine sokarken sözlerini "Ne avantajı?" şeklinde özetledi.

"Çıplak göğüslerin tabii ki, sanki bilmiyorsun. Çok güzel bir dikkat dağıtıcı."

Her zamanki yaramazlığını yapıyordu, diye düşündü. Son derece duygusal durumu göz önünde bulundurulduğunda biraz daha nazik olunabilirdi. Hepsi olumlu duygulardı ama yine de insan bekâretini her gün bir hayduta kaptırmıyordu... Tanrım, John Keets onu bu konuda uyarmaya çalışmıştı! Eğer biri öğrenirse, bu sadece saraydaki görevini kaybetmesine değil, mahvolmasına da yol açabilirdi! Ama içinde yükselmeye başlayan korkuyu çabucak bastırdı. Kimse bunu öğrenmeyecekti ve bunun yerine daha da harika bir şeye yol açabilirdi....

Ona utangaç bir gülümseme verdi ama ona tekrar bakmak bir hataydı. Adam orada, onun karşısında, yüce bir huzur içinde yatıyordu. Dirseği, geniş, çıplak göğsü tümüyle görünüyordu, ince çarşaf diğer kolunun kalçayı zar zor örtüyordu. Vücudunun uzun, zayıf sertliği, yüzünün mükemmelliği, seksi bir dağınıklık içindeki ipeksi siyah saçları - Tanrım, gözleri için nasıl bir ziyafet olduğunun farkında mıydı acaba?

"Kes !" diye tersledi. "Ah, şeye rağmen daha iyi bir avantaj, görüyorum."

Gözlerini kırıştırdı. Bir başka muğlak ifade ona fazla gelmişti. "Neden bir avantaja ihtiyacım olsun ki?" diye sordu gerçek bir şaşkınlıkla.

"Öyle değil mi? Hmm, sanırım dava için böylesine aşırı bir fedakarlığın yeterli olduğunu düşünebilirsiniz. Kendini adama duygundan etkilendim. Söylesene, Nigel ülke olduğu için umutsuzluğa mı kapılıyor? Neyin peşinde olduğunu anlayamıyor mu?"

"O mu?"

"Şimdi cahil numarası yapma Becca. Bu sana yakışmıyor. Sarah'dan bahsettiğimizi çok iyi biliyorsun."

Nefesini sertçe içine çekti, anlamaya başlamıştı. "Öyle bir şey yapmıyoruz. Bu gece çok saçma varsayımlarda bulundun. Öyle mi? Bu da başka bir test mi? Yoksa suçluluğunuzu yatıştırmak için bir yol mu arıyorsunuz?"

Homurdandı. "Ne suçu? Teklifini kabul ettim. Sana bolca verdim ama sen . Seni durdurmaya çalışacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sana bilgi verecektim," dedi, sesi öfkeyle yükseliyordu. "Sana vermeden gidemezdim ve sen bunu yapmama izin *vermedin*!"

"Ağzına tıkaç mı bağladım?"

"Sözümü kesip durduğunu çok iyi biliyorsun!"

"Saçmalık. Her ne şekilde olursa olsun benden bilgi sızdırmak için gönderildiniz.

Gerçekten bunu kadar aptal olduğumu mu düşündün?"

Alaycı tonu onu en çok inciten şeydi ve "Hayır, Sen sadece aptalsın! Nigel bana bilgi aktarmak için sana güvenebileceğimi söyledi. Bu yüzden-"

"Nigel böyle bir şey söylemezdi. Hiçbir kadına güvenemeyeceğimi çok iyi biliyor."

Buna inanabilirdi! Ama şüphesi onu o kadar sinirlendirmişti ki oradan çıkmak istiyordu. Öfkeyle, yerde kalan son eşyasını aradı. geride bırakmayı reddettiği bir giysi parçası. "Bunları mı arıyorsun?" diye sıırttı.

Donunu parmağının üzerinde döndürüyordu. Bir solukta elinden ve giymek için arkasını döndü. Çıplak bacaklarını görmesine izin vermediği için arkasından söylenmesini duymak onu daha da çileden çıkardı. Kapıya giden yolu yarılamıştı ki elbisesinin bağlı olmadığını ve bunu kendi başına yapamayacağını fark etti.

Dişlerini sıkarak geri döndü ve adamın yanındaki yatağa oturdu. "Düzeltil şunu!" dedi öfkeyle.

Aptal rolü yapmadı. Kız ona açık elbisesini sunarken nasıl aptal yapabilirdi ki?

Yine de oturduğu yerden iç geçirdi ve "Sanırım yapmalıyım" dedi.

Sonunda elbiseyi , çözmesinin on katı kadar uzun sürdü. Kasıtlı olduğundan şüphelenmedi. Ama işini bitirdiğinde, çıplak omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Ayağa fırladı ve arkasını döndü. "Burayı nasıl savaş alanına ? Nigel'a yardım etmeyi kabul ettiğimi çok iyi biliyorsun. Sana onun notunu verdim, değil mi?"

"Ne notu?"

"Sen beni koridorda öptükten sonra." Adam hâlâ şaşkın şaşkın bakınca, "Sana fırlattığım!" diye bağırıldı.

Şimdi kafası karışmış görünmüyordu, aslında kızgın görünüyordu. "İyi deneme aşkım, ama bu Nigel'ın bana göndereceği bir şey değildi."

"Değil miydi? Her neyse, benden onu sana vermemi istedi." "Bu zorlama. Eminim bir şeyler düşünebilirsiniz. daha inandırıcı bir şey."

"Bana yalancı dediğinin farkında mısın?"

"Emin olman için yeterince açık değil miydim? Bir yalancı, bir hırsız, oh, ve şimdi sanırım eklemem gerekiyor - baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcı. Bu özelliği nasıl geliştirdin ve bu kadar uzun süre nasıl bakire kaldın?"

Rebecca inanamıyordu. Tüm bunları düşünmüş ve yine de onunla sevişmiş miydi? Ne aşağılık bir haydut.

Gözlerini dikerek ona şöyle dedi: "Bunu sadece söylemem gerektiğini düşündüğüm için söyleyeceğim. Nigel bana prensin ona kefil olacağına dair güvence verdi. Bunun bu gece olmasını umuyordum ama olmadı. Ve ben zaten gelmişken

Nigel'ın istediği türden bir bilgi karşısında, önce prensi dinlemeden bunu ona verebileceğimi sanmıyorum. Ama sen, artık anlayamadığım aptalca bir nedenden ötürü, *en azından* ülkemize zarar vermeyeceğin konusunda sana güvenmiştim. Ve Nigel sana her türlü tuhaflığı verebileceğimi söylemişti.

öğrendim. Bu yüzden buraya, bilginin acil bir ilgi gerektirip gerektirmediğine ya da boş bir zamanınızda Nigel'a iletilip iletilemeyeceğine karar vermenizi sağlamak için geldim."

"Ne bilgisi?"

"Leydi Constance bu sabah Sarah'ya bir not iletmek üzere şehre gönderildi. Kız Londra'ya tekrar tek başına gitmek zorunda kaldığı için o kadar üzgündü ki Sarah'nın görevi gizli tutması yönündeki uyarısını dikkate almadı ve bana anlattı. Eğer gizlilik vurgulanmamış olsaydı, bunun bir şey olduğunu düşünmeyebilirdim. Ancak her iki durumda da, bu konuda bu kadar üzgün olduğu açıkken yalnız gitmesine izin veremezdim, bu yüzden ona eşlik etmeyi teklif ettim. Ve bu gece burada yaptığım şey de buydu. Size Lord Alberton'dan ve Sarah'nın ona olan ilgisinden bahsetmeye geldim."

Rupert hiç şaşırılmış ya da endişelenmiş gibi görünmüyordu ve bunun nedeni, "Senin gibi zeki bir genç kadının, koçunu onun evinde gördüğümünden beri bunu zaten bildiğimi tahmin edeceğini düşünürdüm. Yine de sizi tebrik etmeliyim. Bu gerçekten harika bir mazeret olurdu, hepsi de oldukça makul, bir şey hariç. Size Wigmore Sokağı'nda ne yaptığınızı sormuştum ve siz bana oldukça farklı bir cevap vermiştiniz. Yoksa bu sabah bana hizmetçinizin bir arkadaşını ziyaret ettiğini söylediğinizde yalan söylediğinizi mi itiraf ediyorsunuz?"

"Sadece şehirde arkadaşları olduğunu söyledim, o sokakta arkadaşları olduğunu değil."

"Bunu ima ettin."

"Yine beni sorguluyordun!" Rebecca karşılık verdi. "Alınmıştım."

"Şunu doğru anlamama izin verin. Bu sabah bilgi vermek için o mükemmel fırsatı değerlendirmek yerine yalan söylemekle kalmadınız, aynı zamanda küçük bir kızgınlığın, şimdi odama girmenizi gerektirecek kadar önemli gördüğünüz bir şeyin önüne geçmesine izin verdiğiniz mi söylüyorsunuz? Bu her şeyi özetliyor mu, canım?"

"Hayır, ama bunun var. Senin elinden gördüğüm korkunç muameleden sonra, tüm bu olayla işim bitti. Artık kimseye yardım etmeyeceğim, hele ki sana dostum diyen birine. Nigel'a bunu söyleyebilir ve bunun nedenini kendi kapına bırakabilirsin. İyi geceler Sör Rogue," diye sertçe bitirdi. "Unvanını çok iyi hak ettin."

Kapısına doğru yürüdü ama en azından daha önce bir skandalla ilgili endişesini hatırlayacak ve her iki tarafa da bakacak kadar akıllı vardı.

Aceleyle uzaklaşmadan önce boş olduğundan emin olmak için koridoru kontrol etti. Rupert onu durdurmaya çalışmadı. Öfkeli düşüncelerle sersemlemiş bir haldeyken bir anda ve kendini büyük bir merdivenden yukarı ve kraliçenin koridoruna doğru koşarken buldu! İki kraliyet görevlisi onu hemen geri döndürdü ve o da ondan sonra güvenli bir şekilde odasına girene kadar onu yönlendirdi. Elizabeth'in horlaması onu rahatsız bile etmemişti. Bu gece olanlar yüzünden o kadar incinmiş ve öfkeli düşüncelere dalmıştı ki, saray o fark etmeden etrafına .

Yirmi Üçüncü Bölüm

REBECCA, Rupert St. John'la son karşılaşmasından sonra bir daha asla toparlanamadı. Aradan haftalar geçti ama o gece yaşadığı acı ve öfke hâlâ içindeydi. Hiçbir şey onu bundan uzun süre uzaklaştıramazdı.

Düşes ve tüm maiyetiyle birlikte tiyatroya yapılan bir gezi dikkat dağıtıcıların en başarılısı olmuştu. Rebecca bundan gerçekten keyif almıştı. Sonunda genç kraliçeyle tanışmak da heyecan vericiydi ama çok kısa sürmüştü. Victoria'görev süresi yaklaştıkça artık çok az saray eğlencesi düzenleniyordu. Prens Albert'ın onun için ayırdığı birkaç kelime Nigel Jennings'in kraliyetin sadık bir hizmetkârı olduğuna dair güvence çok geç gelmişti.

Nigel'in kraliçesine ve ülkesine olan bağlılığının o kadar uzun ve o kadar üstün olması artık değildi. Kendisini bir daha asla yalancı ya da hırsız olarak damgalanacak bir konuma sokmayacaktı. Bu yüzden Leydi Sarah her neyin peşindeyse gözlerini ve kulaklarını kapattı. Artık umurunda değildi.

Günlerinin sıkıcılığı *ona Rupert'i* düşünecek ve *ona* sövecek çok fazla zaman bırakıyordu. Rebecca akşam eğlencelerinde birkaç kez Rupert'tan uzaklaşmıştı. Neden o gece, her şey bu kadar vahim hale gelmeden önce bunu yapmamıştı?

Gözyaşlarını kendine saklamıştı ama saklamakta o kadar başarılı olamadığı çabuk öfkesi onu birden fazla kez utandırmıştı. Elizabeth'in aşağılık mizacına artık tahammülü kalmamıştı.

Rebecca'nın bir parçası olmaktan gurur duymadığı gerçek bir çılgılık maçı. Ama bunun olumlu bir sonucu oldu. Elizabeth, yüksek

eşyalarını toplamış ve odayı boşaltmıştı. Ne yazık ki sarayı da terk etmemişti.

Rebecca tüm duygusal dalgalanmalarının suçunu Rupert'a atamayacağını biliyordu - aslında atabilirdi ama başka bir durum öncelik kazanmaya başlamıştı ve bunu görmezden gelemezdi.

Annesinin tavsiyesine ihtiyacı vardı ama bunun için eve gitmesi gerekiyordu. Aslında eve gitme konusunda da annesinin tavsiyesine ihtiyacı vardı. Nasıl bir karmaşanın içindeydi, tavsiye almak için tavsiyeye ihtiyaç duyuyordu! Ancak eve gitmesi gerektiğine karar verdikten sonra, sarayda böylesine hassas bir konuyu konuşabilecek kadar yakın olduğu tek kişi olan hizmetçisine bu konuyu açması yine de üç gününü aldı.

Makyaj masasına oturana ve Flora arkasında durup saçlarını tarayana kadar bekledi. Gözlerini aynadan uzak tuttu. Yanakları şimdiden ısınmaya başlamıştı ama utanması beklenen bir şeydi.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var Flora, sakıncası yoksa."

"Bebek mi?"

Rebecca'nın gözleri aynaya kaydı ve kaşları kalkık bir şekilde camdan kendisine bakan hizmetçiye gördü. "Nereden biliyorsun?"

Flora homurdandı ve saçını taramaya geri döndü. "Sana kim , ha? Odadaki tencereyi yiyemediğin yemeklerle doldurduğunu fark etmeyeceğimi mi ? Şahit olmamam için geç saatlerinde gelmemi istemiş olabilirsin ama kanıtlar hâlâ ."

Rebecca'nın sabah bulantıları korkunçtu. Kahvaltısını kusabileceği sakin bir yer bulmak için birkaç kez Düşes'in odasından bile çıkmak zorunda kalmıştı. Ama en azından bu sadece bir sabah rahatsızlığıydı ve onu o erken saatlerden sonra rahatsız etmiyordu.

"Hizmetçilerin bununla ilgilendiğini sanıyordum," dedi yüzünü buruşturarak.

Flora yine homurdandı. "O kibirli saray hizmetçilerinin odanı temizlemesine asla izin vermedim. Bu benim işim."

"Madem tahmin ettiniz, neden bir şey söylemediniz?"

"Bunu tartışmaya hazır değildin." Flora omuz silkti. "Şimdi hazırsın."

Rebecca iç çekti. "Artık başka seçeneğim yok. Beş hafta oldu..."

Gerçekten seviştiğini söylemekte zorlanıyordu ama Flora anlıyordu ve çoktan onun önüne geçmişti. "Ve üç hafta gecikti

aylık dergileriniz," dedi hizmetçi başını sallayarak.

"Evet. Neden daha fazla bekleyemediğimi görüyorsunuz. Aslında bir ay kadar sonra gösterime başlayabilirim."

"Bazı kadınlar hamileliklerinin son dönemlerine kadar hiç göstermezler."

"Ve bazılarında sabah bulantısı da olmaz. Ben o kadar şanslı değilim. Ben Ne yapacağıma karar vermemde bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum. Anneme söyleyeyim ve varsa bir çözüm bulsun mu, yoksa bebeğin babasına mı söyleyeyim?"

"evlenecek kadar hoşlanıyor musun? Boş , ona izin vermiş olmalısın-"

"Lütfen bunu tartışmayalım. Aptalca bir hataydı. Ve hayır, onunla evlenmemeyi tercih ederim. Emin olduğum bir şey varsa o da berbat bir koca. Yine de nasıl bir baba olurdu bilmiyorum."

"Annenizin çözüm seçeneklerinin çok sınırlı farkındasınızdır. Ya size bir koca bulacak, ki bunu kesinlikle karşılayabilir ya da bebeğiniz için iyi bir yuva bulacak."

Rebecca hemen, "Bebeğimi yabancılara teslim etme düşüncesine dayanamıyorum," dedi.

"Sonra-"

"Ama ücretli bir kocaya sahip olma düşüncesine de katlanamıyorum."

Flora gözlerini devirdi. "Madem bu işi babanın halletmesine karar verdin, o zaman neden benden tavsiye istedin?"

"Ben böyle bir şey yapmadım."

Melek artık zihninde oldukça lekelenmişti, telafisi mümkün değildi, tek bir üstün niteliği bile yoktu. Ne de o sadece bir hayduttu. Ve bu onun çocuğunun babası mıydı?

"Aslında," diye devam etti, "onu bir daha hiç görmemeyi tercih ederim. Ama başka bir alternatif düşünebileceğinizi umuyordum."

"Uzaklara gidebilirsin, sadece bebeği doğurmak için değil, temelli olarak. Yurtdışında yaşar ve dul bir kadın gibi davranırsın. Annen bile muhtemelen seninle gelir."

Rebecca bunu düşünmemiştir ve şimdi de düşünmek istemiyordu. Bu bir hayatlarında muazzam bir değişiklik olacaktı. Lilly hayatı boyunca Norford'da yaşamışken bunu annesine nasıl önerebilirdi? Tüm arkadaşları oradaydı ve onu sosyal olarak ne kadar aktif tuttuklarından oldukça memnundu. Ama elbette Rebecca bu planı tercih ederse Lilly de pılsını pırtısını toplayıp onunla birlikte gidecekti. Lilly onu bu kadar çok seviyordu. Ama Rebecca'nın annesinin hayatını altüst etmekten duyacağı suçluluk duygusu çok daha fazla olacaktı.

Seçeneklerinin hiçbiri i açıcı değildi ama yanlış yola böylesine büyük bir adım attıktan sonra bunu beklemek gerekirdi. Akranlarının gözünde kesinlikle affedilemez tek Şeyi yapmıştı, bu yüzden o akranları bunu asla bilemezdi.

"Bunu anneme yapamam," dedi Rebecca. "Gerçekten yapamam."

Flora tarağı Rebecca'nın saçlarında birkaç kez daha gezdirdikten sonra düşünceli bir ifadeyle, "Yine de beyefendinize söylemelisiniz, o bir beyefendi, değil mi?" dedi.

"Doğuştan bir aristokrat, evet."

"Arada bir fark var mı?"

"Onun durumunda, kesinlikle."

Rebecca bunu o kadar söyledi ki, Flora "Kim o?" diye sordu.

Rebecca'nın onun kimliğini saklamak için bir nedeni yoktu, en azından hizmetçisinden. "Elizabeth'in, haftalar önce bu odayı buluşma yeri sanan ve hepinizi Şaşkına eviren *arkadaşı*."

"Aman Tanrım, Becca, *o mu*?" diyen tek kiŐı Leydi Elizabeth değil miydi? Evlen onunla!"

"Hayır."

"Nasıl ?"

"nk o muhtemelen geçmiŐ en kötü etek avcısı. Olağanüstü görünüşü nedeniyle kadınlar ona akın ediyor ve o da bundan sonuna kadar faydalanarak hepsini baştan çıkartıyor!"

"Hepsi mi?"

"Benim kadar aptal olan herkes."

Flora içini çekti ve Rebecca'nın omzunu sempatik bir Şekilde sıvazladı. "Bu Şimdi çok daha anlaŐılabılır. Böyle görünen bir adam tüm savunmaları ortadan , özellikle de bunu *yapmaya çalışırsa*."

"Onun yetenekleri önemli değil. Beni içinde bıraktığı durum önemli."

"Başka bir seçenek daha var, biliyorsun."

"İŞte bu yüzden bu tartıŐmayı yapıyoruz, her seçeneği araŐtırmak için. Hangisinden bahsetmeyi unuttunuz?"

"İdeal bir durum değil ama onunla *gerçekten* evlenmek istemiyorsan-"

"Bu konuda anlaŐmıŐtık."

"Ve bir koca satın almak, uzaklara gitmek ya da bebeğinizi yabancılara vermek istemiyorsunuz..."

"Evet?"

"Bunun yerine ona verin. Sorumluluğunu üstlenip piçini kendi başına yetiştiren ilk lord olmayacağı kesin. Eğer dediğiniz kadar kötüyse, muhtemelen bu alternatifi evliliğe tercih edecektir. Sen ailenin bir 'dostu' olabilirsin, böylece istediğin gibi ziyaret edebilirsin ama..."

"Ne?"

"Bunun iyi bir fikir olacağından pek emin değilim. Eğer fazla bağlanırsan, bu senin için daha da acı verici olabilir ve kendi bebeğin söz konusu olduğunda kalbin nasıl karışmaz ki? Ama her iki durumda da ona söylemelisin ve bunu eve gitmeden önce yapmalısın. Eğer söylemezsen, annen söyleyecek ve eminim bu konuda pek de nazik davranmayacaktır. Tüm suçu ait olduğu yere, ona yükleyecektir. Muhtemelen seninle evlenmesini bile isteyecektir. İşin bu noktaya gelmesini istemiyorsanız, onunla kendiniz anlaşın. Bizim düşünmediğimiz başka bir alternatifi bile olabilir."

Yirmi Dördüncü Bölüm

RUPERT'İ Rebecca'nın düşündüğü kadar basit bir mesele değildi. O meşum gecedен hemen sonra birkaç saray etkinliğinde onu bir an için görmüş olsa , saraydan taşındığını duymuştu. Kasım ayı başında kraliçenin tahtın yeni varisi olan ilk oğlunu dünyaya getirmesinden sonraki kutlamalar için bile geri dönmemişti.

Ama Rupert'in Londra'da yaşadığını biliyordu, sadece nerede olduğunu bilmiyordu ve şehirde sorabileceği herhangi bir tanıdığı da yoktu. Şoförlerden birinin Rochwood Markisi'nin nerede yaşadığını bilebileceğini umarak birkaç yol denedi. Bu işe yaramadı. Başka birinden onu götürmesini istedi. Bir yerlerde bir adres defteri bulabileceğini, ancak şoförün sadece soyluların adreslerini tutan centilmen kulüplerini bildiğini ve ne onun ne de kendisinin bu kuruluşlardan birinin kapısından içeri giremeyeceğini söyledi.

Nigel Jennings'e sorabilirdi ama mektubu Rupert'a götürmesi için ona verdiğiinden beri onu görmemişti ve şimdi onunla konuşmak istemiyordu. Ayrıca, Rupert ona Nigel'a güvenilemeyeceğini söylemiş olmalıydı, bu da Nigel'ın onu neden bir daha aramadığını açıklıyor olabilirdi.

Sonunda Flora'ya yaşadığı zorluğu anlattı ve bir saat sonra hizmetçi adresi getirerek geri döndü. Yine John Keets. Ne becerikli bir adam!

Rebecca ertesi sabaha kadar bekledi, böylece Rupert'ın evine yeterince erken varabilecek ve onun gün boyunca henüz dışarıda olmayacağından emin olabilecekti. Flora'ya saraya erken gelmesini söylemeliydi ki ona eşlik edecekti. Ama doğruca Rupert'ın evine gidip sonra da, umarım sabah bulantıları ortaya çıkmadan önce, doğruca saraya döneceği bir refakatçiye gerçekten gerek yoktu.

Arlington Caddesi saraya düşündüğünden daha yakındı. Rupert'la yapacağı bu korkunç konuşmayı muhtemelen hastalanmadan önce halledebilirdi. Ama arabadan inip Rupert'in evine doğru yürümeye başladığında gerginliği geri geldi. Yine de bunun yerine öfkelenmesi gereken tüm nedenleri kendine üstesinden geldi. Bu işe yaradı. Kapı açıldığında öfkeden deliye dönmüştü ama birkaç dakika içinde dehşetle doldu.

, markinin evde olmadığını söyledi. Aslında ülkede bile değildi. Belki birkaç hafta içinde dönebilirdi. O zamana kadar Fransa'dan dönmüş *olabilirdi* ama bu şüpheliydi, çünkü gemisi

Merhammer, daha bu sabah denize açılmıştı.

İşte o zaman Rebecca paniğin ortasında küçük bir umut kırıntısı hissetti. Gemisi denize açılmış mıydı, yoksa uşağı gittiğini mi varsaymıştı? Her iki durumda da *Merhammer*'in hangi limana gittiğini öğrenmesi gerekiyordu, bu yüzden halükarda rıhtıma gitmesi gerekiyordu. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü ve şoföre yeni varış noktasını bildirdi. Rupert'in Londra'ya dönmesi için birkaç hafta daha beklemek söz konusu olamazdı. Fazla zamanı yoktu. Bu noktada ayıracak zamanı yoktu. Hemen o gün onun peşinden birini göndermesi gerekecekti! Belki John Keets küçük bir tatile çıkmaya ikna edilebilir....

"Burada ne halt ediyorsun?"

Rebecca, kendisini Rupert'ın kamarasına götürdüğü için teşekkür etmek üzere genç güverte görevlisine dönmeden önce, "Sizi görmek de ne güzel," dedi.

Rıhtıma doğru koşarken her türlü endişeyi yaşamıştı. *Merhammer*'in hangi rıhtıma yanaştığını hemen öğrenmeselerdi çok daha kötü olabilirdi. Ama *Merhammer*'in henüz yelken açmadığını görür görmez hepsi geçti. Tam olarak hepsi değil.

Gemiye binmeden önce bağırsaklarını Thames Nehri'ne dökmesine yetecek kadar kalmıştı.

Ne kadar utanç vericiydi ama buna şahit olmuş olabilecek denizcilerden hiçbiri bu konuda yorum yapmamıştı. Nehir ne kadar kötü koksa da Muhtemelen kadın ve erkeklerin aynı şeyi yaptığını görmeye alışmışlardı.

Rebecca şansına inanamıyordu. Gemi gelgit başlar başlamaz denize açılmamıştı çünkü geminin yükünün bir kısmı geç gelmişti.

Ancak gemi gelir yola çıkacaktı, bu yüzden ziyaretini kısa tutması konusunda uyarıldı.

Rebecca bu düşünceyle Rupert'ın yanından geçerek kamarasına girdi ve "Bu geziyi iptal etmek isteyebilirsin," dedi.

Gözlerini onun yüzünden uzak tutuyordu. Onu görmeyeli -artık beş haftadan çok altı haftaya yaklaşmıştı- eskiden hissettiği o eski şaşkınlığı riske atmak istemiyordu.

"Gerçekten sorabilir miyim? Sanırım nedenini sormalıyım, ama söylediğiniz hiçbir şeye inanmayacağım için sanırım bu isteğimi bastıracağım."

Kapıyı kapatmıştı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yaslanmıştı. Devetüyü rengi pantolon, koyu kahverengi ceket ve boynu açık beyaz gömlek giymişti. Gerçekten de onun önerisi karşısında eğlenmiş gibi mi görünüyordu? Kadının öfkesini bu kadar kolay çekebilmesi şaşırtıcıydı ama en azından doğrudan ona bakmasına ve onun göz kamaştırıcı yakışıklılığından - çok fazla- etkilenmemesine izin veriyordu.

"Peki," dedi sert bir sesle. "Eğer kararınızı fazla düşünmeden hızlıca verebilirseniz, ben de yoluma daha çabuk devam edebilirim. Sonuçta siz sadece kısa listemin en altındaki bir seçeneksiniz ve sizi listeye koymak benim fikrim bile değildi. Birisi şunu belirtti-"

"durabilirsin Becca," diye kesti sertçe, artık eğlencesi kalmamıştı. "Kafa karıştırma taktiklerinin tüm hızıyla devam ettiğini anlayacak kadar çok şey duydum, bu yüzden seni uyarayım, artık seninle ilgili herhangi bir sabrım yok. Çıkar ağzındaki baklayı ya da git. Şu anda sahip olduğun tek seçenek *bu*."

Ona ters ters baktı. "Ailene de böyle iğrenç bir şekilde mi davranıyorsun?" Yüz ifadesinden bir an için hazırlıksız yakalandığı anlaşılıyordu. "Benim Aile mi? Bu da nereden çıktı şimdi? Boş . *Bu* seni ilgilendirmez."

"Aslında öyle. Ve eğer bu basit soruyu benim için cevaplayamazsan, sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Güzel," dedi memnun bir ses tonuyla ve kapıyı ardına kadar açmak için döndü

Onu.

Nefesini sertçe içine çekti. Adam ciddiydi! Onun gitmesini istiyordu. Onu buraya neyin getirdiğini bile öğrenemeden. Onunla yatağa girdikten *sonra* olduğu kadar kötü bir şekilde tekrar başa çıkabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

ona? Baştan çıkarıp sonra da bir kenara attığı tüm kadınlara böyle davranıyor olabileceği şimdiye kadar aklına gelmemişti. Tüm tatlılık ve çekicilik

Öncesinde de, sonrasında da. Onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemediklerinden emin olmak için kesinlikle etkili bir yoldu.

Son bir cevabı bile hak etmemişti. Adamın yanından geçerken yüzündeki küçümseme ifadesine engel olamadı. Güverteye çıkan dik merdivenleri yarılarmıştı ki, adam merdivenlerden aşağı çekti ve odasına geri sürükledi. Hatta bu sefer onu bırakmadan önce kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

"Kendini açıklamak için iki dakikan var," diye hırladı ona.

"Yolumdan çekilmek için iki saniyen var," diye karşılık verdi. "Yoksa ne olur?" Ve şimdi gerçekten sırtıttı. "Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

beni geçebilir misin?"

Adamın kendine olan mutlak güveni kadının öfkesini dindirdi. Tırnaklarını açarak ona doğru uçtu. Karşılığında ona verdiği sert öpücük her ikisini de o kadar şaşırttı ki, bunun olmaması gerektiğini fark edip aynı anda birbirlerinden uzaklaşmaları on saniye kadar sürdü. Rebecca nefes nefese kalmış ve yavaş tepkisi karşısında dehşete düşmüştü. Yine de tereddüt etmedi. dudaklarından onun tadını aldı.

Rupert'in soluk mavi gözleri ona hararetle baktı. "Oh, bu acıttı. Gerçekten de öyle."

"Alaycılığınızı bir kenara bırakın ve kenara çekilin. Buraya seninle tartışmaya geldiğim kararı artık sen değil ben vereceğim ve bu kararı vermeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi, birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

Öfkeli bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım bunun en eski biri mi? Zaman zaman kendim bile kullandım. Tanrım, Sarah seni gerçekten kanatları altına mı aldı? Şimdi sana ikiyüzlülüğü bizzat mı öğretiyor? Önceden de iyiydin ama kesinlikle çok daha iyisine terfi etmişsin."

"Sarah'nın canı cehenneme. *Sen* lanetlen. Ama bebeğim artık senin bakımına mahkum olmayacak," diye öfkeyle bağırdı Rebecca, "Bu yüzden buraya geldim, çocuğu yabancılara vermek yerine kendin büyütmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek için. Ama vazgeçmek benim son çarem. Annem bana gayet uygun bir koca bulabilir ve ben de onu büyütmek zorunda kalmam. Vazgeç. Gördüğünüz gibi, her iki durumda da cevabınız gerçekten önemli değildi. Sadece annemi durumumdan haberdar etmeden önce size danışmam tavsiye edildi, çünkü muhtemelen ilk tepkisi benimle evlenmenizi talep etmek olacaktır, ki siz de kabul edersiniz ki bu söz konusu bile olamaz."

İlk tepkisi ellerini yavaşça çırpma oldu. "Bravo. Manipölasyon konusunda gerçekten ustalaştın, değil mi? Tanrım, neredeyse beni kandırıyordun. Neredeyse arkamda durup kendimi iş başında izlemek gibiydi. Büyüleyiciydi, ta ki evlilikten bahsederek işi berbat edene kadar. Nihai hedefini asla masaya koymamalısın, aşkım. Hedefinin bu fikrin kendisine ait olduğunu düşünmesine izin , yoksa bu iş yürümez."

Bu noktada neredeyse gülecekti. Gerçekten de tüm bunları ondan evlenme teklifi almak için uydurduğunu mu düşünüyordu? Daha fazla yanılıyor olamazdı ama bunu söylemek onun nefesini boşa harcamak olurdu.

"Güle güle, St. John," dedi toplayabildiği kadar küçümseyerek ve tekrar kapıya yöneldi.

Ancak gemi suya dramatik bir şekilde dalmak için o korkunç anı seçti ve Rebecca da onunla birlikte iki yana sallandı. Bu onun yaptığı bir hareket değildi.

hassas bir durumla başa çıkmanın yanına bile yaklaşamazdı. Gözleri dehşetle açılarak öğürmeye başladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Rupert, Rebecca'nın gerçekten de yere kusmak üzere olduğunu düşünerek odanın öbür ucuna sıçradı, boş lazımlığı ve Rebecca'nın eline tutuşturdu. Daha gemi yola çıkmadan birini deniz tuttuğuna ilk kez şahit olmuyordu ama bu seferki yola . Küçük kamarasında pencere yoktu ama işaretleri tanıyacak kadar çok deniz yolculuğuna çıkmıştı.

Rebecca'nın buraya geldiğine hâlâ inanamıyordu. Aslında onu gördüğünde ilk düşündüğü şeyin onu Nigel'in göndermiş olabileceği olduğuna da inanamıyordu. Ama sonra Nigel bir "eş "in şu anki görevini kolaylaştıracağını vurgulamıştı ve o da Fransa'da bir iki gün geçirip kendisine eş rolü yapacak uygun bir kadın bulmayı düşünüyordu.

Ama Rebecca'nın bu görev için gönderildiğini düşünmek delilikti. Nigel, Rupert'ın Rebecca'nın ikiyüzlü bir entrikacı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Nigel Londra'ya döndüğünde Nigel'a verdiği kınama raporunda bunu açıkça belirtmişti. Nigel raporu inceleme fırsatı bulduktan sonra Rupert amirini ziyaret etmişti.

Nigel ona, "Evet, eski , Rebecca Marshall'sana terziyle ilgili notumu vermesine sevindim," demişti. "Sanırım birkaç yeni paltoya hazırsın."

Bu, Nigel'in değil, Julie'nin ona söyleyeceği bir şey olabilirdi ve Nigel'in rapora verdiği kayıtsız tepki karşısında şok olmuştu. "Değerlendirmemi okudun mu?"

"Elbette yaptım, sadece bir hiç hakkında çok fazla şey yaptığınızı düşünüyorum. Lord Alberton'u tekrar araştıracağım ama Rebecca'nın ikiyüzlü davrandığından çok şüpheliyim. Sana verdiği notla onu test ediyordum. Ayrıca

Bir süre saraydan uzak şüphelendiğim için seni kendisi ve benim için bir aracı olarak kullanmasını istedim, yani sana yalan söylemiyordu."

"Bunu yaparak ona bizi yoldan çıkarma fırsatı verdiğinin farkında mısın?"

"Sadece hâlâ Sarah'nın ipindeyse, ama gerçekten öyle olduğuna inanmıyorum.

İçgüdülerim bana onun güvenilir olduğunu söylüyor. Aslında kızdan hoşlanıyorum."

Rupert homurdandı. "İşte bu kadar iyi, Nigel. Seni tamamen kandırmış."

"Katılmıyorum. Davranışları sana garip geliyorsa, belki de sadece çünkü senin yanında biraz telaşlanıyor. Kadınlar üzerindeki etkinin farkında değil misin?"

Rupert, "Bu farklı," diye ısrar etti.

Nigel kaşlarını çatarak onu sorguladı. "Daha önce hiç böyle aşırı tepki verdiğini görmemiştim. Nedenini merak ediyorum. Ve bu özel kız için. Ona karşı bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?"

Bu bir yanıtı hak etmemişti. Rupert'ın raporunda atladığı tek şey Rebecca'nın Lord Alberton'la ilgili bilgileri vermek için seçtiği yerdi - gecenin geç bir saatinde onun odası ve neler olduğuydu. Bu yüzden. O toplantıda neredeyse bundan bahsedecekti ama dilini tutmuştu. Bu ayrıntılar paylaşılamayacak kadar kişiseldi. Ama bunu yapmadan yargısının neden bu kadar sert olduğunu açıklayamazdı.

Rupert kandırıldığını biliyordu, asilce. Ama bir daha asla. Nigel'saray entrikalarıyla işinin bittiği konusunda uyarmıştı ve bunda ciddiydi. Bir daha kendisinden bu kadar saçma sapan bir şey yapması istenirse, bunu yapmayacağını eklediğinde Nigel'a ne kadar kızgın olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmamıştı.

Temelli olarak bitmişti. Muhtemelen Nigel'ın son bir aydır, şimdiye kadar onu hiçbir şey için aramamasının nedeni de buydu.

Rupert, Rebecca'yla yaşadığı o olay ve onun bu kadar kolay manipüle etmesi yüzünden hâlâ öfkeliydi. Bu kızla duygusal bir bağ kurmasına izin vermişti ve bu sayede kız onun üzerinde oyun oynayabilmişti. Ve şimdi onunla tekrar oynamaya cüret mi ediyordu? Başından beri planı bu muydu, onu evlenmek için tuzağa düşürmek mi?

Bir an bile bir bebek olduğuna inanmadı. Eğer olsaydı, ona daha önce söylerdi ve gemisi yola çıkmak üzere olana kadar onunla yüzleşmek için beklemezdi. Aslında, ona hiç söylemezdi. *Annesi* Rebecca'yla evlenmesini talep ederdi.

Rupert iç çekti. Gözlerini Rebecca'dan alamıyordu. Direnmek zorundaydı elini omzuna koyma dürtüsü, ona duyduğu tüm sempatiyi bastırmak zorunda kaldı. Numara yapıyordu! Bunu aklının bir köşesinde tutması gerekiyordu.

Kadın tükürükten başka bir şeye benzemeyen şeyi kesip atmaya bitirdiğinde, adam sert bir sesle, "Ne kadar tatsız. Bunun çocuğumu taşıdığınızı kanıtlaması mı gerekiyordu?"

"Hâlâ duyarsız bir sıkıcısın, değil mi?" dedi, sonra ağzını sildi. "Bu geminin sallanmasıydı. Sabah bulantılarım olsa da, Gemiye adım atmadan önce çoğundan kurtulduğuma eminim. Nehrin güçlü kokuları buna neden oldu."

Rebecca hakkında tek bir şey söyleyebilirdi: kulağa inandırıcı *gelme* konusunda tutarlıydı. Daha iyisini bilmeseydi, ona inanmak o kadar kolay olurdu ki, aldatmada bu kadar iyiydi. Onunla uğraşmak Aslında hoşuna giden bir meydan okumaydı, ta ki o kazanana kadar. Bu yüzden kendisine de öfkeliydi. Kontrol edemediği tek şeyi kullanmıştı.

-Ona olan arzusu.

Onu hâlâ istiyordu. Bundan üzüntü duyabilirdi ama bunu inkâr edemezdi.

Kadın

İpleri elinde tutma konusunda kendisinden daha becerikli olan ilk karşılaşmıştı.

"Özür dilemeliyim," dedi, yerine koyarken. "Bunun beklemiyordum. Ama şimdi gideceğim, çünkü gerçekten konuşacak başka bir şeyimiz yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni yine etkiliyorsun. Su üzerinde yürümek de şaşırtıcı yeteneklerinden biri mi?"

Gözleri kısa bir süreliğine büyüdü ama sonra şüpheli bakışları çıktı. "Bu hiç de komik değil."

"Haklısınız, öyle değil, özellikle de bu gemideki tek kamara burası olduğu için. Bu bir yolcu gemisi değil, biliyorsunuz. Kaptan bu tek kamarayı sadece acil durumlar için boş tutuyor ve kullanımı için gülünç derecede fahiş bir fiyat talep ediyor. Korkarım ilk kez hızlı bir yurtdışı seyahatine ihtiyacım olduğunda burayı kiralama fikrini ona ben verdim."

"Söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum," diye cevap verdi hışımla kapıya doğru giderken. "Beni neden oyalamaya çalıştığınızı bilmiyorum, umurumda da değil, ama işe yaramayacak. Güle güle."

Rupert onun dönüşünü beklemek için tekli koltuğa geçti. Bu bir rahat bir koltuk. Kaptan en azından bir kaptanın sahip olabileceği bazı olanaklara yer vermişti.

Asilzade, talep ettiği fahiş fiyat için bunu beklerdi. Yatak iyi bir boyuttaydı ve çarşaf lar al ışk ın kadar yumuşak olmayabilirdi ama temizdi. Kanal'ı geçme yolculuğ unun normalden uzun sürmesi ihtimaline karşı, yemek yemek için yere küçük, yuvarlak bir masa ve bir sandalye bile çak ılmış tı.

Rebecca geri döndüğ ünde, ona yönelttiğ i sert bakış lardan anlaşıld ığı kadarıyla çok sinirliydi. "Bu kabul edilemez! O rıht ımda henüz paras ını almamış bir şoför bırakt ım! Ona bir daha gelmeyeceğ imi söyledim. uzun."

Rupert kay ıtsızca omuz silkti. "Ona ödeme yapmalıyd ım."

"Ve beni ortada bırakıp gitmesine izin mi vereyim? Hala orada olacağ ından emin olmak istedim-"

"Bu senin endişeleneceğ in en son şey Becca, o yüzden konuda konuşmayı kes."

"Bunu biliyorum! Saraya dönmediğ imde hizmetçim endişeden akl ını kaçıracak. Annemi çağ ırmak zorunda kalacak!"

Bu durumdan dolayı bir rahatsızlık hissetti. Daha önce hiç öfkeli bir anneyle uğ raşmak zorunda -kendi annesi d ışı nda. Ama bu rahatsızlık onu Rebecca'n ın performans ına inanmaya başlad ığı konusunda uyardı, bu yüzden şüphecililiğ ini tekrar hoşgörüyle karşıladı.

"Baş ından beri bulunmamanız gereken bir gemide nasıl mahsur kald ığ ınızı açıklarken gayet iyi olacağ ınızdan eminim."

"Biliyor musun, Rupert?" diye sertçe cevap verdi. "*Yoğ un* kelimesine yeni bir anlam kazandır ıyorsun."

"Sanırım bana neden böyle düş ündüğ ünü söyleyeceksin?" dedi iç çekerek.

Onu hayal kırıklığına uğ ratacak şekilde, annem bunu yaptı. "Kaybolmam ın anneme neler konusunda endişeliyim. Ona söylenecek Kayboldum! Bunun ona ne yapacağ ını biliyor musun? Ben onun tek çocuğ uyum, sahip olduğ u tek aile benim. Bu gemiye geri dönmesini söylemelisin!"

Kad ının ciddi olduğ unu hissetmişti, bu yüzden gülmemeyi başardı. Denedi ama başaramadı. "Eminim 'gemi' mant ığ ı dinlemeyecektir. Hayır, gerçekten, dinlemeyeceğ inden eminim."

"Ne demek istediğ imi biliyorsun!" diye bağırd ı ona.

Elbette biliyordu ama cevab ı yine aynıydı. "Kaptan da mantık dinlemez, canım. Eğ er gemisindeki varlığ ınızdan onu haberdar etmek istiyorsanız, bunun için ona ödeme yapmaya hazır olun. Ama geri dönüş yolculuğ u bekleme.

Kargosundan kurtulduktan sonra. Bu gemi bir tüccar. Üzerindeki yük her şeyden önce gelir, yolcular ise çok uzak bir ikinci plandadır."

"Kargoyu ben alacağım!"

"Bankanızı yanınızda getirmediyseniz, . Kaptanın paragöz bir piç olduğundan bahsetmiştim, değil mi? Benden elli dolar alıyor. sadece tek yön yolculuk için. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Ama kamarayı kiralasa da umurunda değil. Ancak kargosu onun can damarıdır."

Omuzları çöktü ve alt dudağı titredi. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ki Rupert sandalyesinden fırladı. "Yapma! harekete geçirdiğin bir şey yüzünden beni suçlu hissettirmeye cüret etme! Eğer sana mahkumsam, öyle olsun, ama daha fazla tiyatroya tahammül etmeyeceğim."

Kaptan Overly'nin kendisiyle konuşmaya kararlı bir şekilde odadan hızla çıktı. Adama silah doğrultmak dışında *Merhammer*'ı geri döndürmenin bir yolu varsa, bunu yapacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Rebecca'nın sakinleşmesi birkaç saat . Lazımlığa doğru üç tatsız hamle daha yapması, en azından Rebecca'nın hiçbir şey gelmediği halde annesinin çektiği ıstırapı düşünmekten vazgeçmesine yardımcı oldu. Sadece Flora'nın Lilly ile temasa geçmekte aceleci davranmayacağını umuyordu. Rebecca gerçekten şanslıysa, Flora bunu yapmadan önce İngiltere'ye dönebilirdi bile.

Rebecca ayrıca Rupert'ın artık o küçümseyici sözlerini sarf etmediğini görünce kendini biraz daha iyi hissetti. Bir noktada ona yüzü için soğuk, ıslak bir bez ve kıvrılıp yattığı yatağa götürmüştü. Bu onun için iyi bir davranıştı, ancak bir nezaket hareketi bu kadar uzun bir aşağılık davranış listesini silemezdi. Aksi takdirde, onu görmezden geliyordu ve kulübeye geri döndüğünde birkaç öfkeli söz söyledikten sonra ona hiçbir şey .

"Fransaya gidiyorsun ve bu tartışma burada bitmiştir!" diye onu bilgilendirdi.

"Sordun mu-?"

"Hatta senin önerini kabul ettim ve lanet kargosunu satın almayı teklif ettim. Bu işte iyi olduğumu biliyor."

"Kaptan reddetti mi? Her halükarda aynı kârı elde edecekken neden?"

"Reddetti çünkü yapabiliyordu. Reddetti çünkü bunu çok yüzüme gülmek daha keyifli. Onun tipine oldukça aşına olduğum için daha iyi bilmeliydim. Aristokratlardan nefret eder. Paramı alır, ama denize açıldıktan sonra kendisinin 'tanrı', benimse onun ayaklarının altındaki bir sidik olduğumu söyleyerek bana efendilik taslamak için her fırsatı değerlendirir."

Rupert bu konuda kadar öfkeliydi ki başka bir söylemedi, ama kendi mutsuzluğu aklının bir köşesindeyken Rupert onu daha fazla düşünmedi. Artık mide bulantısının sabah bulantılarından değil, geminin ziftinden kaynaklandığından oldukça emindi. Yatakta uzanırken birkaç kez gözlerini açıp adamın odanın neresinde olduğuna dikkat etti.

Adam bir süre volta atmıştı ama kadın bunu duymakla yetinmiş, gözlerini açamayacak kadar midesi bulandığı için bakmamıştı. Volta durduğunda, o da onu tek rahat sandalyeye yerleştirdi. Bir bacağı kolun üzerinden sarkacak o kadar yayılmıştı ki, orada kestirmeye çalışıyor olabileceğini düşündü.

Öğle vakti yaklaşıyor olmalıydı. *Merhammer* sadece Manş Denizi'ni geçiyorsa Fransa'ya çoktan varmış olmaları gerekmez miydi? Daha önce hiç denize açılmamıştı ama o bile iki ülkenin ne kadar yakın olduğunu biliyordu. En azından biraz daha iyi hissediyordu, oturup öğrenecek kadar iyi.

"Bu gemiden ne zaman çıkabiliriz?" diye sordu.

Rupert gözlerini açmadan, "Yeterince erken değil," diye mırıldandı. "Fransa çok büyük bir ülke. Bunun Manş Denizi'ni geçmek için kısa bir atlayış olduğunu mu düşünüyordun?"

O da tam olarak böyle düşünmüştü. "Değil mi?" diye sordu korkuyla.

"Yakınından bile geçmez. Geminin kargosu Rouen'a gidiyor, ki burası Kıyıda daha aşağıya ve Seine nehri boyunca yirmi ila otuz mil daha. Benim gideceğim yer iç kesimlerde ve daha güneyde, dolayısıyla hangi limana benim için bir önemi yoktu."

"Kaç gün?"

Şimdi gözlerini açtı ve ona baktı. "*Madem* iddia ettiğin kadar çaresizdin, neden biz hâlâ buradayken gemiden atlamadın?

Thames nehrine mi? Böylece saraya dağınık bir halde dönecektiniz ama en azından bunu gelecek hafta değil bugün yapacaktınız."

"Bu asla bir seçenek değildi," dedi küçük, dehşete düşmüş bir sesle, yüzü tamamen beyazlamıştı. *Gelecek hafta mı?* "Yüzmeyi hiç öğrenmedim."

"Harika. Sahip olmadığın tek beceri bu olmalıydı, değil mi?"

Paniği yeniden yükselirken nasıl bu kadar alaycı olabilirdi? "Limana ne zaman varırız?"

"Eğer hava uygun olursa, muhtemelen yarın bir ara."

Ona öfkeyle baktı. "Gelecek hafta' yerine bunu söyleyemez miydin? Kadınların bayıldığını görmek hoşuna mı gidiyor?" diye ekledi sertçe.

Meraklı bir kaş kaldırdı. "Kendine zarar vermeden bunu da nasıl taklit edeceğini buldun mu?"

"Şeytana git!"

"Bu oda zaten cehenneme döndü, o yüzden yeterince yaklaştığımı söyleyebilirim." "Bir kez olsun aynı fikirdeyiz."

O iğrenç adama tek kelime daha etmeyecekti. Bu karar on dakika kadar sürdü. Başka türlü olmasını dileyebilirdi ama adamın elinde ihtiyacı olan bilgiler vardı.

"Yarın bir ara dönüş yolculuğu bekleyebilirim o zaman?" diye sordu umutla.

"*Merhammer*'da mı? Hayır, dönüş yolculuğu için geri dönmeden önce daha güneye gider. Eğer bu kulübeyi o kadar uzun süre tutmanın bedelini karşılayabilirsiniz, en az altı gününüz var demektir."

"Peki ya Rouen'daki başka bir gemi?"

"Deneyebilirsiniz, ama deniz yoluyla seyahat etmek o kadar kolay olsaydı, bu tür kargo gemilerini kullanmaya gerek duymazdım.

Merhammer. Ama kim bilir, şansınız yaver gidebilir."

"O zaman şansımın yaver gitmesi gerekecek, değil mi?" diye kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi.

Aslında kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım. Ben genellikle Calais'deki limanı denerim, burada gemiler kısa Manş geçişini sunar. Eğer kamara bulamazsanız, Dover'a giden gemilerin çoğu size güvertede yer kiralayacaktır. Çünkü yolculuk çok kısa. Aslında," diye düzeltti, "bunu bir erkek için yaparlar. Refakatsiz bir kadın konusunda o kadar emin değilim. Ama ne olursa olsun, güvertede yer kiralamak yağmur ya da kar yağıyorsa iyi bir fikir değil, ki yılın bu zamanlarında genellikle böyle olur."

Bir engel daha eklemek zorunda mıydı? "Ne zaman döneceksin?"

"İstedğim kadar çabuk değil. Birkaç günümü boşa harcamak zorunda kalacağım.

kabul edilebilir bir eş bulmak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fransa'ya *evlenmeye* mi gidiyorsun?"

Hemen cevap vermedi; aslında ona öyle düşünceli bir bakış atıyordu ki, bu onu belirgin bir şekilde rahatsız etmeye başladı.

Ama sonunda cevap verdi, "Uzun boylu değilBu annemi memnun etse de, sanırım o bile İngiliz bir gelini tercih ederdi.

Neyse ki onu memnun etmek için acelem yok. İhtiyacım olan gerçek bir eş değil, sadece birkaç günlüğüne rol yapacak bir kadın."

"Sahte bir eş mi?"

Gizemli bir şekilde
gülümsedi. "Aynen öyle."

"Ne için?"

"Rolü oynamayı teklif ediyorsanız, bunu daha fazla tartışabiliriz. Aksi takdirde, bu sizi ilgilendirmez."

Homurdandı ve ona "Gerçek ya da sahte, seninle evlenmeyi o kadar iğrenç buluyorum ki cevabım sadece hayır değil, *yankılanan* bir hayır." demeden önce merakıyla biraz boğuşmak zorunda kaldı.

Omuz silkti, gözlerini kapattı ve bir kez daha kestirmeye çalıştı.

Rebecca da gözlerini kapatarak yatağa uzandı. Gerçekten de Ne onu ilgilendirmezdi. Ama bir insanın neden sahte bir eşe ihtiyaç duyduğunu bir türlü anlayamıyordu ve hayal kırıklığı her geçen dakika artıyordu. Bu tür bir merak bunaltıcıydı -hayır, ona tekrar sormayı reddetti ve hepsi bu kadar.

En az bir saat geçti. Adamın, "Muhtemelen benimle Londra'ya tek başına döndüğünden daha çabuk dönersin," dediğini duyduğunda neredeyse aklından çıkarmıştı. Tüccarların hiçbirinin Kaptanlar gemilerinde evli olmayan kadınları istemedikleri için sizinle ilgileneceklerdir. Denizcilerin gemilerindeki kadınları kötü şans olarak görmelerinin üzerinden çok zaman geçmedi, biliyorsunuz."

Daha önce hiç bu kadar aptalca bir şey duymamıştı ama adamın neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu ve sert bir sesle, "Hayır demedim mi? Evet, dediğime eminim."

"Şaka yapmıyorum, Becca. Eğer eşim gibi davranan bir kadın olsaydı, muhtemelen bir gün içinde gideceğim şehre girip çıkabilirdim. Uygun bir eş bulmakta geciksem bile, Calais'ye senden önce varacağıma ve senden çok önce evde olacağıma dair bir his var içimde."

"Saçmalık. Eğer bu yolculuğu yapmam gerekiyorsa, bunu aceleyle yapacağım."

"Eğer sizi o kadar ileriye götürecek bir koç bulabilirsanız, bunu yapabilirsiniz. Ama tahminimce devlet otobüslerini kullanmak zorunda kalacaksınız ve onlar da birbiri ardına gecikmeler sunuyor. Dolu olmadıkça seyahat etmiyorlar, biliyorsunuz. Geçtiğiniz her kasabada dolmalarını mı bekleyeceksiniz? Düşündüm de, günler yerine haftalar daha makul bir tahmin."

"!" diye bağırarak onun korkunç tahminlerine son verdi. "Eğer yapabilirsen Üç gün içinde Londra'ya döneceğimi garanti edersen, o zaman yaparım. Eğer yapamazsanız, bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

"Tamamdır," dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

REBECCA o gün denizde aç olmasına rağmen öğle yemeği yiyememişti. Kamaradaki yemek kokusu onu soğuk terler dökmeye itmiş ve keskin kokular geçene kadar tekrar tencerenin başına dönmesine neden olmuştu. Günün ilerleyen saatlerinde yelken daha yumuşaktı ve akşam yemeğinde Rupert'in ona uzattığı tek çivili sandalyesi olan küçük masaya otururken, o da elinde tabağıyla doldurulmuş oturuyordu.

"Yemeğin her lokmasının tadını çıkarın," dedi ona. "Bana beş sterline mal oldu."

Bunu duyunca neredeyse boğulacaktı ama yine de yemeye devam etti, çok acıkmıştı. "O bir hırsız," dedi kaptan için başını sallayarak. acıma. "Ama paranızın bu kadar az olduğunu ve beş sterline muhtaç bilmiyordum. Size kesinlikle geri ödeyeceğim."

Küstahlık etmiyordu. Bu yolculuğun o kadar çok şikâyet etmişti ki, doğal olarak, muhtemelen bunu kendine saklaması *gerektiği halde*, ceplerinin hafif olduğu sonucuna .

Ona sert bir bakış attı. "Bunun parası olup olmamasıyla hiçbir ilgisi yok. Kimse soyulmaktan hoşlanmaz, bu kadar basit. Ama bu olayda kaptan değil, aşçıydı. Gemideki rahatsızlığınız yüzünden tatsız bir yemek istediğimde rahatsız edilmek hoşuna gitmedi, çünkü zaten hazırladığı muhteşem zengin bir yemek vardı."

Ondan sonra kendini çok kötü hissetti. O gün onun için yaptığı ikinci düşünceli şeydi bu, ikisi de beklemiyordu. "Özür dilerim."

Özrünü basit bir baş sallamasıyla bile kabul etmedi, bu da onun duygularını incitmiş olabileceğini düşünmesine neden oldu. Bu yüzden onu tatmin etmemiş olsa da

Karısı gibi davranmasına neden ihtiyaç duyduğunu merak etse de onu daha fazla sorgulamaya cesaret edemedi.

Yemeğin geri kalanında sessiz kaldı. Yatağa döndüğünde tekrar , öylece oturup yere baktı.

Yüzünden geçen duyguların sayısı muhtemelen oldukça açıklayıcıydı, ancak bir tanesi sonunda onu daha nazik bir tonda sormaya itti, "Şimdi ne hakkında endişeleniyorsun?"

Daha iyi bir soru şu olabilirdi: Neyi düşünmüyordu? Ama düşünceleri, adamın daha önce Londra'ya yüzerek dönmesiyle ilgili söylediklerine kısaca değinmişti. Sonuçlar beklenmedik şekillerde felaket olabilirdi ve yüz ifadesi muhtemelen bunu yansıtıyordu.

"Bu sabah bu halimle, bebeğe zarar verebilecekken denize atlamama gerçekten izin verir miydiniz?"

Sinirlenmiş görünüyordu. "Bu konuda açık olalım Becca. Bebek hakkında söylediğin saçmalıkların tek kelimesine bile inanmıyorum. *İnanıyorum*. Bugün bana gelmek için bir nedeniniz olduğuna inanıyorum. bunu açıklığa kavuşturmak isterseniz...?"

İşte bu kadar! Ona bir kez fazla yalancı demişti. "Şimdi çeneni kapatmanı istiyorum, beni bir gün için yeterince aşağıladın."

"Köşeye vereceğin yanıt hep bu mu olacak?"

"Bu yatak bir köşede olabilir ama oldukça geniş, teşekkür . Fikrinizin benim için artık bir önemi olmadığını size zaten söylemişken, sizi ikna etme ihtiyacı hissetmiyorum. Benimle birlikte olma şansını kaybettin. ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Tanrım, bunu ona söylemek ve beklenmedik tepkisini görmek tatmin ediciydi. Gerçekten öfkeli görünüyordu.

"Enceinte olsaydınız, hayır, denize atlamanıza izin vermezdim, ama olmadığınıza göre, biraz soğuk su size zarar vermezdi. geri dönmek için gibi davrandın."

Yani annesi için endişelenmesinin de numara olduğunu mu düşünüyordu? Aşağılık biriydi. Onun herhangi bir konuda tek kelime etmesini bile hak etmiyordu. Aslında, onu bir daha düşünmeden uyumaya gittiğini düşünmesine izin vermeye kararlı bir şekilde uzandı.

Aslında uyuyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Karnında bir yemekle hemen uykuya daldı. Ama sonra vücudu

Gün boyunca kuru kabarmalarla boğuşmuş, bu da onu tahmin ettiğinden daha fazla yormuştu.

Rebecca'nın ölümden önce şükredebileceği tek şey *Merhammer* ertesi sabah limana yanaştığında Rupert yatağını ondan geri almak için hiçbir girişimde . Uyku düzenlerinden bile bahsetmemişti. Geceyi sadece doldurulmuş sandalyede geçirmişti.

Ertesi sabah Rupert ona Rouen'a vardıklarını söyledikten sonra elinde portmantosuyla kamaradan çıkar çıkmaz, kadın yine lazımlığa dalmıştı. Gemi rıhtımın yakınında . Ancak gece yarısı vardığı için, sabah liman başkanının gelip kendisine bir rıhtım tahsis etmesini beklemek zorunda kalmıştı.

Rupert'ı güvertede, ayakta dururken buldu. Onun kendisini orada beklediğini sanıyordu ama yanına gittiğinde gemiden ayrılmak için hiçbir hareket yapmamıştı. Nedenini sorma zahmetine girmede. Sert zemin görünmüştü ve kendisi de gemiden hızla indi. Adam da onu rıhtıma kadar takip etti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok," diye cevap verdi ve için yakınlarda bir sandık buldu. "Sabah bulantılarına zaten alışkınım, ama bu *artı* deniz tutması biraz fazla."

"Eminim," dedi sert bir sesle.

İç çekti. Adam onun bir bebeği olacağına inanmıyordu. Dün gece bunu çok açık bir şekilde ifade etmişti. Sarah'yla ilgili tüm o saçmalıklar yüzünden onun hakkında kötü bir fikir geliştirmişti, bu yüzden elbette bu konuda da yalan söylediğini varsayıyordu. Sorun şu ki, kadın onu yanıltığına ikna etmeye çalıştıkça, o da haklı olduğunu düşünmeye devam ediyordu.

Bu yolculuktan sonra onu bir daha görmeyi beklemediği için zaman da bunu göstermeyecekti. Birkaç ay sonra onu kontrol edebileceğini düşünebilirdi ama bu çok geç olurdu. Ya ülke dışında, onu kesinlikle bulamayacağı bir yerde inzivaya çekilmiş ya da başka biriyle evlenmiş olacaktı. O ikincisine meyilliydi. Bebeğinden vazgeçmek, Rupert'a bile olsa, şu anda bunu her düşündüğünde içini parçalıyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

REBECCA iskelede ağlamaya başlayabileceğini düşündü, bu yüzden kasvetli düşüncelerini bir kenara itti.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu

Rupert'a. "Arabam iskeleye yanaşır yanaşmaz."

"Sizinle burada buluşması için birini mi ayarladınız?" "Hayır."

Ayrıntı vermeyince, gemiden ayrılmak için neden bu kadar hevesli olmadığını biraz şaşkınlıkla fark etti. "Yanında bir araba mı getirdin?"

"Ve bir şoför. Benim için bir ilk. Hızlı bir bineği tercih ederim. Ama bir 'eşin' at sırtında seyahat etmeyeceği konusunda uyarılmıştım. Gideceğim yere biraz gösteriş ve şatafatla varmak bizi daha çabuk kapıdan içeri sokacaktır. Kendi ülkenizde bile tepeli arabalar kiralayamazsınız."

Tabii ki yapamazdınız, ama ona neden bir eşe ya da biraz ihtiyacı olduğunu henüz açıklamadığını hatırlattı. Bunu düzeltmenin zamanı gelmişti.

Ama o daha bu konuyu açmadan adam ekledi: "Merak etme. Kargodan önce arabanın boşaltılması için yeterli poundu biriktirmeyi başardım."

Kızardı. Adamın onu asla unutmayacağını hissediyordu. düşüncesizce söylediği sözlerden dolayı özür diledi. Ama tekrar özür dilemeyecekti. Bunun yerine sordu: "Bütün bunlar ne için, senin alışılmadık ihtiyaç mı? Şanssız bir bayanı baştan çıkarmak için mi buradasınız ve size evlenme teklif etmediğinden emin olmak için sahte bir eş mi getirmek istiyorsunuz? birlikte?"

"Şimdi sen fena bir mazeret sayılmaz." Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi bir elini yanağına götürdü. "Bu işi bırakalım mı?"

açıklama yapabilir misiniz?"

"Eğer yaparsan, suya atlamana yardım edebilirim."

Ayağını kaldırıp sandığın üzerindeki kalçasının yanına koydu ve eğilerek şöyle dedi: "Boş tehditler ve anlamsız iğnelemelerle işin bittiyse açıklayacağım. Seni karanlıkta tutmayı planlamıyordum. Birkaç yıldır devam eden bir soruşturmayı sonuçlandırmakla görevlendirildim. Okuldan yeni mezun olduğunuza göre, imparatorluğumuzun ne kadar geniş bir alana yayıldığının farkında olduğunuzu varsayıyorum."

"Elbette."

"O halde genişlemenin kayıplar ya da askeri işgaller olmadan gerçekleşmediğini biliyorsunuz. Örneğin Hindistan'da, yerinden edilmiş bazı küçük yöneticilerin neden olduğu şu ya da bu tür ayaklanmalar oldu. Ancak bir saldırı özellikle dikkat çekiciydi çünkü orada konuşlu askerlerimizden bazıları İngiliz tüfekleriyle öldürüldü."

"Çalıntı mı?"

"Evet, ama düşündüğünüz gibi Hindistan'daki ordu ikmalinden değil. Henüz İngiltere'den bile ayrılmamış olan sevkiyatların izini dünyanın bu tarafına kadar takip neredeyse iki yıl sürdü."

"Neden bu kadar uzun?"

"Çünkü her seferinde sadece bir ya da iki kasa çalınıyordu, bu yüzden kimse fark etmedi."

"Ve ordularımız o kadar çok ülkeye dağılmış durumda ki, tüfekler çok sayıda başka yerden gelmiş olabilir," diye tahmin etti.

"Aynen öyle." Başını salladı "Ama iz Le Mans'ta bitiyor, en azından öyle olmasını umuyoruz. İngiltere'deki hırsız sonunda yakalandı ve kendisini kiralayan adamın adını gönüllü olarak vermeye ikna edildi."

"Yani Fransızlar aslında Hindistan'da bize kaybettikleri toprakların bir kısmını geri almaya çalışıyorlar.

Saldırı mı?"

"İyi bir tahmin Becca, ama hayır. Samuel Pearson'ın hırsızlığı planlayan kişi olduğu söyleniyor ama bir hırsızın sözünden daha fazla kanıta ihtiyacımız var. Ama Pearson'ın iyi bir nedeni var. Küçük bir İngiliz lordunun ikinci oğlu, bir aristokrat, ama unvansız. Orduda bir subaylık görevi almış ve aslında askeri kariyerinin büyük bölümünde Hindistan'da görev yapmış. Emrindeki sepoylarla yaptığı bazı el altından anlaşmalar nedeniyle onursuz terhisini de orada kazanmış."

"Bunlar oradaki piyadelerimizin çoğunu oluşturan yerel Kızılderililer değil mi?"

Rupert etkilenmiş görünüyordu ve başını salladı. "Okulda çok iyi bir öğretmeniniz varmış."

"Öğretmen," diye düzeltti. "Annem beni eve yakın tuttu. Ama evet, çok iyi seyahat ederdi ve dünyada ilk elden gördüklerini ve öğrendiklerini paylaşmaktan hoşlanırdı."

"Annen bu kadar geniş bir müfredata izin mi verdi?" Rupert merakla sordu.

"O teşvik etti. Babam ben küçükken öldü, bu yüzden annem beni uygun gördüğü şekilde yetiştirdi.

"İlginç. Bir kız çocuğu için oldukça radikal bir yaklaşım. Ama o zaman yeni keşfettiği özgürlükleri biraz abartan ilk dul olmazdı. Annem de dul kaldığında aynı şeyi yapmıştı, çocukları söz konusu olduğunda değil, kendisi için."

Rupert'in at takımı nihayet birer birer gemiden indiriliyordu, o da yardım etmek için birkaç dakikalığına izin aldı. Liman o kadar da büyük değildi, bu yüzden bir vinç gemisinin olduğunu görmek şaşırtıcıydı, bu gemi daha büyük yükleri boşaltmak için *Merhammer*'in yanına manevra yapmıştı ve araba rıhtıma kaldırdığı ilk eşyaydı.

Rupert Rebecca'nın yanına dönmeden önce atları arabaya bağladı ve arabaya kadar eşlik ettikten sonra arkasından arabaya bindi. Geniş araç koyu kahverengi deri ile rahat bir şekilde döşenmişti. döşeme tahtaları son derece cilalı. Pencerelerin üzerine kalın perdeler çekilebiliyordu. Dışarıdan bakıldığında belli ki bir aristokratın arabasıydı, şatafatlı değildi ama koyu kahverengi ahşap, Aziz John'ların altın armasını daha belirgin bir şekilde öne çıkarıyordu, bu yüzden "ihtişam" olarak hizmet edeceğini düşündü.

Rupert onun karşısındaki koltuğa yaslanırken, "Kendini hazırla," dedi, "şoförüme acele etmesini söyledim. Emirlerle uyma konusunda oldukça iyidir."

Bunu söyler söylemez oturduğu yerden birkaç santim havaya sıçradı. Zamanlama ne kadar hassas olsa da, ikisinin de birkaç dakika boyunca kıkırdamasına neden oldu. Bu Rebecca'ya tuhaf bir his verdi. Onunla birlikte gülmemeliydi.

Ayıldı ve Rupert'a açıklamasını henüz bitirmediğini hatırlattı. "Bay Pearson'ın amacı tam olarak nedir?"

"Çalınan bu tüfeklerle saldırıya uğrayanın onun eski birliği olduğunu düşünürsek ve bir kereden fazla-"

Kaşlarını çatarak araya girdi, "Cinayetten bahsediyorsun, değil mi?" "Bu diğerlerinden daha iyi bir sonuç. Birkaç kin besliyordu.

Görevden alınmasının yarattığı skandal onu evinde o kadar küçük düşürdü ki İngiltere'yi temelli terk etti ve yakın ailesiyle birlikte Le Mans'a yerleşti. Ama tek kanıt bu. Şimdi ihtiyacımız olan şey, çalıntı tüfekleri teslim aldığına ya da Hindistan'a gönderdiğine dair bir kanıt. Bir makbuz ya da manifesto yeterli olacaktır."

"Sanırım bu soruşturmaya katılmanız terziniz tarafından talep edildi?"

"Kim?"

"Bay Jennings."

Rupert kıkırdadı. "Pearson herhangi bir İngiliz' kapısından içeri almaz. Bir aristokrat , yani evet, Nigel beni düşünmüş. Ve boş vaktim olduğu için ben de kabul ettim."

"Pearson'ın gerçekte kim olduğunu bilmesine izin mi vereceksin?"

"Tabii ki hayır. Sahte isimler kullanacağız -Lord ve Leydi Hastings."

"Peki planınız tam olarak nedir?"

"Evine girmem lazım. Eğer bu kadar kalabalık bir ailesi olmasaydı, gizlice girer ve bu hallederdim. Ama hizmetçiler, çok sayıdaki çocukları ve hatta karısının onlarla birlikte yaşayan bazı akrabalarıyla birlikte, o çatının altında otuz kişi olmalı ve o kadar da büyük bir değil."

"İçeri girmek için kapıyı çalmayı düşündün mü?" dedi yanak diliyle.

Rupert sırtıttı. "Bunun da bir seçenek olabileceğini , değil mi?

Ve öyle, ama bir eş olmadan değil."

"Neden?"

"Çünkü Pearson alabildiğine çürümüş, eli kanlı bir hırsız, şüpheli bir katil olmasına rağmen iyi bir özelliği var; sadık bir aile babası, hatta tüm ailesini Hindistan'a götürdü. Aslında, aileye o kadar değer veriyor ki, evli olmayan ya da evli gibi davranmayan her erkeğe güvenmiyor gibi görünüyor. kendi ailesine değer veriyor."

"Kimse o kadar eksantrik olamaz" diye alay etti.

"Az önce size tekrarladığım şeyi bana söylediklerinde hemen hemen kendi sözlerim. Ama görünüşe göre doğru. Her halükarda plan, evli bir çift olarak kapısına gelmek, sadece kasabadan geçerken başka bir İngiliz'in

Orada yaşıyordu ve büyük turumuz için İngiltere'den bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onunla tanışmak için sabırsızlanıyorduk. Aslında, muhtemelen Ne kadar genç olduğunuzu düşünürsek, bunu uzun bir düğün gezisine çevirebiliriz." "Tüm planınızın bu kadar basit olduğunu mu söylüyorsunuz? Ama hala

"Kanıtını bulmak için eşyalarını mı karıştıracaksın?"

"İşte burada siz devreye gireceksiniz. Sadece vitrin süsü olmayacaksınız. Evdeki birkaç kilit odayı arayabilmem için dikkat dağıtıcı bir şeyler yapmak sana bağlı olacak. Ama bu senin en güçlü yanlarından biri, değil mi aşkım?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

REBECCA, Rupert St. kadar alaycı ve aşağılayıcı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. John. John'un kabalığının doğuştan mı geldiğini yoksa kendisine aşık olmalarını engellemek için kadınlara uyguladığı bir taktik mi olduğunu merak etmeye başlamıştı. Tabii ki onları yatağına çektikten sonra. Aslında, onun durumunda, baştan çıkarma işini onun yaptığını düşündüğünü açıkça belirtmişti.

ve bunun için onu küçümsedi. Bunun ne kadar ikiyüzlü bir davranış olduğunun farkında mıydı?

Ama adam en azından görevindeki "rolünün" neleri gerektirdiği konusunda onu uyaraabilirdi. Adamın işlediği suçlara dair kanıt bulabilmesi için Pearson'ların dikkatini nasıl dağıtabileceğine dair herhangi bir öneride bile bulunmamıştı.

Ek olarak söylediği tek şey "Bu hızlı bir yolculuk değil. Hava kararmadan varırsak şanslı sayılırız, bu yüzden bir şeyler bulmak için bolca vaktiniz olacak."

Yapabileceğini düşündü ve bu kesinlikle zaman geçirmek için daha iyi bir yoldu.

karşısında oturan sessiz adam hakkında düşünmekten daha iyi bir zaman olamazdı. Samuel Pearson'ın şüpheli bir suçlu olduğunu unutmaya çalışması gerekiyordu.

onun tek tuhaflığına, sadık bir aile babası olduğuna odaklanın. Bir Aristokrat bir eş ve çocuklar... Elbette bu insanlarla ortak yönünü bulabilirdi. Ailesini bu kadar çok seven bir adamın ihanetten ve vatandaşlarının ölümünden suçlu olması ona hâlâ tuhaf geliyordu. Ailesine olan aşırı bağlılığı, işlediği suçlardan suçluluk duygusunun bir sonucu muydu? Yoksa ona giden bu iz yanlış mıydı? Belki de o bir suçlu değildi.

Ama onun dikkatini nasıl dağıtacaktı? Bayılmak söz konusu bile olamazdı. Bebeğine zarar verebilecek bir düşüşü kasten yapmayacaktı. Vazo gibi bir şeyi devirmek işe yarayabilirdi. Sakar bir eş gibi davranabilirdi. İlk kaza Pearson'ın dağıtmazsa, en azından sakarlığı yüzünden değerli başka bir şey kaybetmediğinden emin olmak için gözlerini ondan ayırmazdı.

Bir eylem planı olduğu için tatmin olmuş bir şekilde koltuğuna yerleşti ve pencereden manzarayı seyretmeye başladı. Kasabaların arasında oldukları ve görebildiği tek şey kahverengi tarlalar olduğu için bu oldukça hızlı bir şekilde sıkıcı hale geldi. Rupert biraz kestiriyordu. Dün gece o koltukta uyumakta zorlanmış mıydı? Bu konuda kendini kötü hissetmiyordu. Fransa'da olması onun suçuydu.

evlilik dışı bir çocuk sahibi olması onun hatasıydı, gözlerini ondan uzun süre uzak tutamadı. O uyurken, denemedi bile.

O sabah kız uyanmadan önce kıyafetlerini değiştirmişti. O da Üzerini değiştirecek bir şey yoktu ama en azından dün saraydan ayrılırken giydiği soluk lavanta rengi gezi elbisesi sıcak tutuyordu ve kolayca kırılmıyordu. Dün gece içinde uyuduğuna dair hiçbir iz yoktu. Rupert'ın bugünkü kıyafeti onu açıkça zengin bir aristokrat olarak gösteriyordu. Abartılı mücevherli düğmeleri olan saten, brokarlı yelek, uzun parmaklarındaki gösterişli yüzükler, mükemmel bir şekilde dikilmiş elbise ve malzemelerin kalitesi, hepsi onu görkemli bir şekilde giydirmek için hiçbir masraftan kaçınılmadığını açıkça gösteriyordu.

Kendi kendine iç geçirdi. Bu kadar melek gibi görünen bir adam neden bu kadar aşağılık bir haydut olmak zorundaydı? Peki bu bilgi neden ona olan ilgisini sona erdirmiyordu? Kendisine davranış biçimi yüzünden ona karşı nefretten başka bir şey hissetmemesi gerekirken, onun esnek dudaklarına baktı ve sadece öpücüklerinden ne kadar heyecanlandığını düşündü, parmaklarına baktı ve okşamalarının heyecanıyla baktı - hayır, oraya bakmıyordu ama, nabızı hızlanmaya mı başlamıştı?

Gözlerini kapatmak için kendini zorladı. Uyanık bile değildi! Onun üzerinde *nasıl* bu kadar güçlü bir etkisi olabilirdi?

Öğle yemeği için kısa bir mola verseler de Le Mans'a hava varamayacaklardı. Şehir o kadar eskiydi ki Romalılar Galya'yı fethetmeden önce bile kurulmuştu Rupert şehri daha önce hiç ziyaret etmemişti ve oraya otobüsle ulaşmanın ne kadar zaman alacağını tahmin edememişti.

En son yol tarifini aldıktan sonra, şoför Matthew arabanın kapısını açtı ve Rupert'e şu bilgiyi verdi: "Sekiz saat daha lordum.

En azından. Atlar bu tempoda o kadar uzun süre dayanamaz."

Ne de üç gün içinde İngiltere'ye dönmeyecek miydi? Yüz ifadesi, bu endişe verici haber karşısında ne kadar hayal kırıklığına uğradığını yansıtıyor olmalıydı.

Rupert ona şöyle bir baktıktan sonra adama şöyle dedi: "Bu kadar uzun bir gecikmeyi göze alamayız. Bana biraz uyumam için birkaç saat verin, sonra gece sürüşünü ben devralacağım, böylece siz de uyuyabilirsiniz."

"Çok iyi, lordum."

Matthew bu düzenlemeyi kabul edilebilir bulabilirdi ama fazladan bir gün daha uzak kalacağı için hâlâ endişeli olan Rebecca, "Zaten bütün uyudun. Neden şimdi Matthew'un yerine geçmiyorsun?"

"Gerçekten bütün gün gözlerin beni yutarken uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzü öfke ve utançtan kıpkırmızı oldu. O sahtekâr! Gün boyunca çeşitli zamanlarda ona bakıp durmuştu. Muhtemelen onun yüzünü o kadar ezberlemişti ki, o yanında olmadan bile çizebiliyordu. Ama bu bilgisini kendine saklayamaz mıydı? Onun ayak parmaklarına kadar utandığından emin olmalıydı?

Ama o bunu daha fazla yüzüne vurmadı. En azından, koltuğuna uzanıp ona sırtını döndüğünde bu konuyu kapattığını düşündü. " de biraz uyu," diye emretti. "Yarın da en iyi halinizde olmanız gerekecek."

"Ve gözlerini kıçımından uzak tut" diye eklediğinde tam uzanıyordu.

Yanaklarına sıcaklık dalgaları yayıldı. Bu, adam arabadan çıkana kadar uyuyamayacağını .

Otuzuncu Bölüm

SAMUEL PEARSON KESİNLİKLE Rebecca'nın beklediği gibi biri değildi. Otuzlu yaşlarının sonundaydı, uzun boyluydu, askeri bir duruşu vardı, ama aynı zamanda

O kadar girişkendi ki, Rupert'in adam hakkında yalan söylediğinden ve orada bulunmalarının gerçek nedenini açıklamadığından şüphelenmeye başladı.

Le Mans'a, kuşluk Pearson'ların evine gitmeden önce rahat bir kahvaltı edebilecekleri kadar erken varmışlardı. Rebecca yemeğini yememeyi bile başarmıştı ama bir kez aksini dilemişti çünkü hastalığının ne zaman nüksedeceği endişesi, plandaki rolüyle ilgili gerginliğini daha da artırıyordu. Ama Rupert onları John ve Gertrude Hastings olarak tanıtır tanıtmaz -bu ismi Rebecca'nın hoşuna gitmeyeceğini düşündüğü için seçtiğinden emindi- ve Pearson'a "dügün gezisi" hikâyelerini anlatır anlatmaz, adam içten bir hoşgeldinle gülümsemiş, onları salonuna davet etmiş ve tanışmaları için ailesinin geri kalanını çağırmıştı.

Pearson'ın dokuz çocuğunun yaşları bir ile on dört arasında değişiyordu ve görünüşe göre Mary Pearson bu sayıya yenilerini eklemeyi henüz bitirmemişti, çünkü bir başka hamileliğinin altıncı ayındaydı. Çiftin kendilerini birbirlerine ve çocuklarına adadıkları çok açıktı. Çok cana yakın insanlardı, Rebecca ve Rupert'a eski dostlarmış gibi davranıyorlardı. Rebecca, Pearson'da Rupert'ın iddiasını destekleyecek uzaktan yakından kötü niyetli hiçbir şey göremiyordu. Adam intikam için Hindistan'daki eski yoldaşlarını öldürüyordu.

"Fransa'da yaşamayı nasıl buluyorsun?" Rebecca sohbetinde kısa bir durgunluk yaşandığı sırada sordu.

"İklim daha sıcak," diye yanıtladı Samuel.

"Ve çok fazla yağmur yağmıyor," diye ekledi Mary sırtarak. "Aslında bu şehri sevmeye başladım."

"Hatta bazı insanlar dost canlısı," diye devam etti Samuel gülerek. "Yine de her ülkenin her şehrinde olduğu gibi, her zaman kendi içine kapanmayı tercih edenler olacaktır. Ancak Napoléon'la son savaşımızdan kalma daha fazla düşmanlık bekliyorduk ve bu konuda pek bir şeyle karşılaşmamak bizi oldukça şaşırttı."

Mary, "Ona bunun önemli olmaması için yeterince zaman geçtiğini anlatmaya çalıştım," dedi. "Sanki bu, ülkemizin Fransa ile yaptığı ilk savaş değilmiş gibi.

Tanrım, ikisi arasında yüzyıllar boyunca yaşanan çatışmaların sayısını bile sayabilir miyiz?"

"Doğru," diye kabul etti Rupert. "Eğer iç cephede savaşmıyorsak, o zaman her iki ülkenin de göz diktiği yeni topraklar için savaşıyoruz demektir. Ama ticaret yeniden geliyor. Para aradaki uçurumu kapatıyor, değil mi?"

"Çok doğru," dedi Samuel, sonra merakla sordu: Siz de ticaretle musunuz?"

Bir aristokratın diğerine, az önce ticaretten konuşuyor olsalar bile, bu soruyu sorması çok bir davranıştı ama Rebecca Rupert'in cevabını duyunca şaşırdı: "Ben bilmiyorum ama büyükbabam çok çalışmış. Ya öyle yapacaktı ya da babası tüm servetini oyun masalarında çarçur ettikten sonra ailesinin fakir kalmasına izin verecekti."

"Bilinmeyen bir olay değil," diye yanıtladı Samuel, sesi sempatik geliyordu.

Rebecca bu hikâyenin Rupert'in yalanlarından biri olduğundan şüphe duymuyordu ama bu yalanın Pearson'la kendisini daha eşit bir konuma getirmek için söylendiğini fark etti. Pearson'ın işlediği suçlara dair yazılı bir kanıt bulamaması ve başka bir kanıt bulması gerekmesi durumunda, örneğin Pearson'la iş mi? Onu İngiltere'ye geri götürdükten sonra tabii ki.

Rebecca sadece bu işi bir an önce bitirip yollarına devam etmek istiyordu. Bu düşünceyle, yakınlarda bir oda olup olmadığını sordu, çocuklardan üçü hemen ona nereye gideceğini göstermek için gönüllü oldu.

Yılın o döneminde evin her yerinde çiçek vazoları yoktu elbette. Olabileceğini düşünmesi aptalcaydı. Ama bir ayak üzerinde neredeyse bir ayak boyunda olan güzel, narin görünümlü cam heykelciği fark ettikten sonra Gececeği masayı Rebecca kapıdan çıkarken devirmeye kararlıydı.

Manevrayı kolayca başardı, ancak bir tanesini hesaba katmamıştı. Eteklerine çok yaklaşan çocuklar heykelciği yere düşmeden yakaladı.

Yine de dönüp ev sahibinden özür dileyebildi ve "Özür dilerim ama enceinte olduğumu fark ettiğimden beri bu alışılmadık sakarlık beni rahatsız ediyor gibi görünüyor. Bunun çabucak geçeceğini umuyorum."

Adam gerçekten de güldü. "Açıklamaya gerek yok. Mary döndüğünüzde size böyle pek çok hikâye anlatabilir. Onunla birlikte aşeriyordu ve her seferinde istediği şeyden bolca bulundurmak için önceden hazırlık yapmaya çalışsam da anlamsızdı. Her hamileliğinde farklı bir aşeriyordu!"

Rebecca espriyi onaylamak için gülümsedi, ancak bunu biraz bile eğlenceli bulmadı. Tuhaf hisler yaşayan kendisi olmadığında bir erkek için gülmek kolaydı. Ayrıca heykelciği kurtaran küçük kıza teşekkür etmek için eğildi. Bunu yaparken de burnuna hoş olmayan bir koku geldi. Çocuk bir kaza geçirecek kadar küçüktü ama Rebecca'nın bünyesi o anda bu kokuyu kaldıracak kadar güçlü değildi.

Öğürdü, eli hemen ağzına gitti, salonun zeminine kusacağı korkusuyla gözleri büyüdü. İlk aklına gelen dışarı koşmak oldu ama Mary Pearson çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı.

"Gelin, sizi rahat edebileceğiniz üst kata çıkarayım."

Rebecca o kadar uzağa gidebileceğini pek sanmıyordu ama bu bir sorun olmayacaktı. Çocuklardan biri eline eski bir saksı tutuşturdu. Daha önce bunun işlemeli kumaştan yapılmış büyük, renkli çiçeklerle dolu bir saksı olduğunu düşünmüştü.

Merdivenleri hızla çıkarlarken Mary şöyle açıklıyordu: "İlk hamileliğimden beri ilk aylar için her odada bir kap bulundurmaya özen gösterdim. Eve döndüğünüzde muhtemelen siz de aynısını yapmak isteyeceksiniz. Hastalık sadece birkaç hafta ya da birkaç ay sürebilir ama yine de bu kadar doğal bir şey için endişelenmenize gerek yok."

Ne mükemmel bir fikir! Tabii ki, o sadece geri dönecekti eve gidebilmek için toparlanması gereken bir saray. Ancak Norford'her odada boş bir konteyner kolayca ayarlanabiliyordu.

Mary üst katta birkaç kapıyı açtıktan sonra çocuklarının dağınıklığı yüzünden fazla dağınık olmayan bir oda buldu ve Rebecca'yı içeri aldı. "Burada biraz yalnız kalabilirsiniz," dedi bayan. "Ve eğer yatarak kendinizi daha iyi hissederseniz lütfen yatağı kullanın."

Rebecca daha iyi hissetmesinin tek yolunun midesini boşaltmayı denemek olduğunu biliyordu ve o kadarını başardıktan sonra kendini tutmaya çalışmadı.

daha uzun. Arkasından kapının kapandığını ve koridorda Mary'nin, çoğu onları yukarı kadar takip etmiş olan çocuklarına sessiz olmalarını ve gidip odalarını temizlemelerini söyleyen sesini belli belirsiz duydu!

Otuzbirinci Bölüm

RUPERT, Rebecca'nın harekete geçirdiğinden daha iyi bir dikkat dağıtıcı isteyemezdi, özellikle de Pearson'ların tüm çocukları hanımları üst kata kadar takip ettiğinden beri. Salonda Samuel, karısının büyükbabası ve iki yaşlı erkek kuzeniyle yalnız kalan Rupert, birkaç dakika sohbetin yeniden canlanmasını bekledi.

Sonra Pearson'ın fark ettiğinden emin olduğu endişeli bir yüz boş kapı aralığına doğru bakarak, "Bebekle ilgili bu zorluk benim için çok yeni. Hepsi benim hatamış gibi hissediyorum ama ona bu konuda yardımcı olmalıyım. Hemen döneceğim."

Ev sahibinin Rebecca'nın zaten emin ellerde olduğuna dair onu temin etmesine fırsat vermedi. Salondan aceleyle çıktı. Tecrübesiz koca ve baba adayını oynamak pek olduğu bir şey değildi ama kabul edilebilir bir performans sergilemiş olmalıydı ki arkasında sadece birkaç anlayışlı kıkırdama duydu.

Kaybedecek zamanı yoktu çünkü çocukların hepsi her an aşağıya inebilirdi. Ancak merdiven koridorun daha gerisinde başlıyordu ve ona ulaşmadan önce iki odadan daha geçmesi gerekiyordu. Bütün Koridordaki kapılar açıldığında odalardan birinin çalışma odası olduğunu gördü ve hızla içeri girdi.

Doğruca masaya gitti. Sistematiik bir arama yapmanın imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu. Aceleyle getirilmekten nefret ederdi. Aslında gecenin köründe ışıksız ama boş zamanı olan bir yerde çalışmayı tercih ediyordu. Cesaret edemedi

Kapıyı da kapatamazdı, çünkü bu görsel bir ele verme olurdu. Bu yüzden yapabileceği tek şey, bulabildiği her kâğıt parçasını hızla ceplerine doldurmak ve bunlardan birinin şey olmasını ummaktı. Pearson

elbette kâğıtların kaybolduğunu fark edecek ve Rupert'ın onları çaldığından şüphelenilecekti ama umarım o zamana kadar sahili yarılamiş olurdu. Planının iyi gitmemesi ihtimaline karşı Matthew arabayı Pearson'ın evinin önündeki yola, aile arması evin yerine sokağa bakacak şekilde park etmişti.

Aceleyle getirilmiş olması Rebecca'nın suçuuydu. Bu görev en azından birkaç hafta sürmeli, ailenin bir dostu olmasına, başka türlü giremeyeceği odalara davet edilmesine, adamın güvenini kazanmasına izin vermeliydi. Ama hayır, Rebecca'nın üç lanet gün içinde Londra'ya dönmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan şeyi elde etmek için onu bu tek şansla sınırlayacağını bile bile onun şartlarını kabul etmesine ne sebep olmuştu? Onu yabancı bir ülkede yalnız bırakmayı kendine yediremediği için mi?

ne kadar mükemmel bir oyuncu olduğunu tecrübelerinden biliyordu ve orada olmasına rağmen, nasıl kusma numarası yaptığını öğrenmeyi çok isterdi. İki eliyle ağzını kapatırken bir parmağını boğazına mı sokmuştu?

"Burada olmamanız gerekiyor." Kapıda duran bir erkek hizmetçi kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

Rupert adama "Karım sabah beni utandırdığında terlediğim için biraz serinlemeye ihtiyacım vardı" dedi.

Hizmetçi hiç eğlenmemişti. Hâlâ sert ve şüpheli görünüyordu ama Rupert adama doğru yürürken doğaçlama açıklamasını yapmıştı ve son kelimeye kadar ulaşmıştı. Önce bir yumruk atmayı denedi, bunu yaparken hizmetkârın gömleğinin önünü tuttu, böylece adam koridora düşmeyecekti. Bu işe yaramazsa, neyin yarayacağından emin değildi. Kesinlikle adama ciddi bir zarar vermek istemiyordu, sadece onu bayıltıp koridordan dışarı atmak istiyordu. şimdilik pencere.

Planın yarısı yaradı. Adam hemen yere düştü ve Rupert'ın onu tutuşu yüksek sesle yere düşmesini engelledi. Hatta onu kolaylıkla pencereye bile götürdü ama plan orada sona erdi. Paha biçilemez. Pencere Soğuk aylarda cereyanı en aza indirmek için çerçeve çivilenerek kapatıldı. Lanet olsun, hava henüz o kadar soğuk değildi. Adamı arkasına sokabileceği büyük bir mobilya parçası da yoktu. Son çare olarak onu koridorun duvarına kadar sürükledi ve odanın önünden geçenler tarafından daha az fark edilsin diye duvarın yanına yatırdı.

Rupert sonunda merdivenleri hızla çıktı ve çocuklarının odalarından birinden çıkmakta olan Mary Pearson'a rastladı. Onu görünce anlayışla gülümsedi

ve onun ötesindeki bir sonraki kapıya doğru başını salladı. Kapı kapalıydı ve odaya girdikten sonra tekrar kapattı.

Rebecca köşede dizlerinin üzerine , yine bir lazımlığın üzerinde inliyordu. Onu bu pozisyonda çok sık buluyordu ve bir kadını bu şekilde görmek onu genellikle tahrik etse de, etki için eklediği tıkaç bunu oldukça mahvetti.

"İyi iş çıkardın Becca. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

Tekrar ona baktı, ama sadece ona öfkeli bir bakış atacak kadar uzun bir süre sonra tekrar lazımlığa dönüp inledi.

İç çekti. "Şaka yapmıyordum. Temiz havanın bunu atlatmanıza yardımcı olduğunu keşfettiğinizi ve temiz hava bulmak için hemen yola çıkmamız gerektiğini bahane edeceğim." Kız hâlâ ayağa kalkmayınca, "Kimse bu performansla tanıklık etmek için arkamdan gelemes ve biz de-" diye ekledi.

Bu kadar küçük bir evde bu odanın bu kadar büyük olmasının buranın ebeveyn yatak odası olduğunu gösterdiğini fark edince durakladı. Ve bir masa vardı. Masaya doğru yürüdü ve deri ciltli bir günlük ya da deftere benzeyen bir şey gördü. Defteri çevirip açtığında, bunun kesinlikle bir işlem kaydı olduğunu gördü; tarihler, alınan ve satılan malların miktarları, maliyetlerin çetelesi ve hatta Pearson'ın çalışanlarının isimleri ve onlara ne kadar ödediği ve hangi hizmet için ödediği.

Pearson'ı işvereni olarak gönüllü gösteren hırsızın adını gördüğünde neredeyse gülecekti. Gerekli sayfaları yırtmaktansa kitabı kanıt olarak saklamayı tercih etti.

"Bunu evden kadar uzun süre eteğinin altında saklayabileceğini düşünüyor musun?" Ceplerinden biri için biraz fazla genişti.

Adamın elindeki kitaba baktı ve "Elbette, ama bir yere gitmiyorum-" dedi.

"Alt kattaki hizmetçiyi devre dışı bırakmak zorunda kaldım," dedi sertçe.

"Adam her an uyanabilir ve alarmı çalabilir. Bunu tartışacak zamanımız yok, şimdi gidiyoruz."

Genelde bu tür meydan okumalardan ve risklerden hoşlansa da, Rebecca'nın yanında olması bambaşka bir oyundu. Hatta onun varlığı yüzünden tuhaf bir panik bile hissetmeye başlamıştı. Her ne kadar onu sinir bozucu bulsa da

Aşırı, kafa karıştırıcı, sinir bozucu, onun incineceği düşüncesi hiç de alışık olmadığı soğuk bir ter dökmesine neden oldu.

Yine defteri ona vermedi, sadece kolundan tuttu ve kapıya yöneldi, defteri arkasına, paltosunun altına soktu. "Hiçbir şey için durma, doğruca ön kapıdan çık ve arabaya bin. Hâlâ vakit varsa ev sahibimiz için bir mazeret uydururum ya da dışarı çıkmak için mücadele ederim.... Bu iyi, bu solgun görünüm mükemmel, böyle devam et."

Rupert, Rebecca'nın artık rol yapmadığından oldukça emindi ve durumun tehlikeli olduğunu şimdi fark etmişti. Ama gerçekten de tartışmak ya da güvence vermek için daha fazla zamanı yoktu. En azından Mary Pearson artık üst koridorda değildi, bu yüzden Rebecca'yı hızla aşağı indirdi ve tekrar salonda durmadan önce onu ön kapıya doğru itti.

Neredeyse bir oda dolusu tabancayla karşılaşmayı bekliyordu ama görünüşe göre hizmetçiyi tahmin ettiğinden daha sert vurmuştu. Adamlar hâlâ sohbet ediyordu, Mary en küçük dört çocuğuyla birlikte bir kanepeye geri dönmüştü ve bu kadar ani bir şekilde ayrılma bahanesini çabucak halletti, yolculuklarına devam etmeden önce yarın öğleden sonra başka bir ziyaret için geri dönebileceklerini önerdi.

Arabada ona katıldığında Rebecca hâlâ solgundu, ama onu temin edebildi: "Pearson hemen çalışma odasına gitmezse hizmetçiyi bulması bir saat ya da daha fazla sürebilir. Şimdi iyi olmalıyız. Ama yine de sahile doğru acele etmeliyiz."

Rebecca hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesi çok şey anlatıyordu. bir şeye kızgındı, muhtemelen onu bu şekilde riske attığı için ve kesinlikle onu suçlayamazdı. Ama tehlike ve Le Mans'ın son binaları geride kalmıştı. İlk ateş bunu düşünmeye başlamıştı bile.

Bölüm Otuz İki

RUPERT REBECCAYI KOLTUĞUNDAN ÇEKİP YERE DÜŞÜRDÜ! Bu yeterince kötü değilse, tüm ağırlığıyla olmasa da rahatsız edecek kadar üzerine düştü.

Rebecca elbette Rupert'ın harekete geçmesine neden olan silah seslerini duymuştu. Sağır değildi. Yine de sinirlenerek sordu, "Bu kadar sağlam inşa edilmiş bir arabanın arka panelinden bir kurşunun geçebileceğini *gerçekten* düşünüyor musun?

Ve hareket halindeki bir araçtan mı ateş edildi? Nişan alan birinin bizi vurması pek mümkün değil."

Tek söylediği "At sırtındalar" oldu.

"Daha da kötüsü. At üzerinde koşarken hiç hedeflediğiniz vurdunuz mu?"

"Evet."

Ona hiç inanmayarak homurdandı. Ama takipçilerin at sırtında olmasının ne anlama geldiğini kavramıştı. Matthew hızlarını pervasızca artırmış olsa da, atların bir arabaya yetişmesi o kadar da uzun sürmezdi.

"Eşkiyalar mı?" diye sordu ve ses tonundaki umutlu tınıyı gizleyemedi.

"Gün ortasında mı?" "Demek ki çaresizler."

Soyulmak hoş olmazdı ama çaldığı mallar için onları kovalayan öfkeli bir suçluya kıyasla tercih edilebilirdi.

"Bu mantıklı bir varsayım olurdu Becca, eğer az önce *doğrulanmış* bir seri katilin evinden ayrılmamış olsaydık."

"Yani kanıtı buldunuz mu?"

"Senden kaçırmanı istediğim kitabın içinde. Ne kadar çabuk ayrıldığımızı düşünürsek, tahminimce Mary Pearson hemen kocasına seni yatak odalarına koyduğunu ve benim de oraya girdiğimi söylemiştir. Bu durumda Samuel, dikkatsizce masanın üzerinde bıraktığı suçlayıcı defteri kontrol etmek için doğruca üst kata çıkardı."

"Ve gitmiş buldum," dedi iç çekerek. "Bu kadar üzgün görünme. Her şey yoluna girecek."

Bu saçma değerlendirme için ona bir zebani gibi bağırabilirdi. İki el daha ateş edildiğinde korkusu hızla artıyordu. Pearson'ların evinde de aynı şey olmuştu. Rupert hizmetkârlardan birini etkisiz hale getirdiğini, yani her an ortaya çıkabileceklerini söylediği anda bulantısı aniden sona ermişti. İnanılmazdı. Bunu aniden gelen korku mu yapmıştı? Bu hamileliği biraz daha kolay atlatmak için onu korkutacak şeyler arayacak değildi ama bu ilginç bir yan etkidi. En azından Flora'nın onu korkutmaya çalışmasını teoriyi evde test edebilirdi ya da... ne düşünüyordu ki

Dakikalar içinde ölebilecekken asla gerçekleşmeyecek şeyler mi? "Hiç telaşlanmadın mı?" diye sordu Rupert'a.

"Pek sayılmaz, en azından şu zeminde düz durduğunuz sürece. Muhtemelen biz daha şehirden ayrılmadan peşimize düşmüşlerdir."

"O zaman neden bize daha önce ateş etmediler?"

"Kanıtlar yüzünden. Sokaklarda görgü tanıkları varken ateş edilmesinin açıklanması gerekecek ve bu şekilde cinayet işleyemezler. Vatandaşlar onları izliyor. İzleyebilirler ama Pearson o şehirde yaşadığı için kendisini bu şekilde ifşa etmek istemeyecektir. Bu yüzden biz şehrin dışına çıkana kadar beklediler. Burada, boş yolda, adil bir avız."

Bu sefer ona bağırdı. "Bunu nasıl endişe verici bulmazsın anlamıyorum!"

Eğildi ve kulağının dibinde, "izin vermeyeceğim, söz veriyorum vermeyeceğim." dedi.

Ses tonu o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse ona inanabilirdi. Neredeyse.

"Etraftaki en hızlı at takımlarından birine sahibim," diye devam etti. "Onlar bize binmeye çalışacak kadar yaklaşımadan bir sonraki kasabaya ulaşırsak hiç şaşırmam."

Adamın bunu eklememiş olmasını diledi. Takipçilerin önce zavallı Matthew'u etkisiz hale getirmeye çalışacaklarını açıkça gösteriyordu.

Koçu tamamen bile yavaşlatabilir ya da mahvedebilir.

Ama kız bunu Rupert, "Affedersiniz," dedi ve kızın üzerinden eğildi.

Arkasına baktığında onun işgal ettiği koltuğu kaldırdığını gördü.

Altındaki bölmeye uzandı ve bir tüfek çıkardı. Kadının gözleri, vardığı ilk sonuçla irileşti.

"Bunun için birini mi öldüreceksin?!"

"Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun? Ama hayır, niyetim bu değil. Ben mükemmel bir nişancıyım. Sadece geri dönmeye karar vermelerine yardımcı olacağım."

Aynen böyle mi? Ve bunu büyük bir güvenle mi söyledi? Kimi kandırdığını sanıyordu? Ama onun kafasına en yakın kapının penceresini açmasını izledi. Arabada ayakta duramayacak kadar uzun olduğu için dizlerinin üzerine çökerek başını, göğsünün yarısını ve tüfeğini

Kolay bir iş değildi. Pencere genişti ama göğsü daha genişti. Sonra nişan aldı.

Kendisine bu kadar yakın olan silahın sesi kulaklarını çınlattı. Rupert'in zar zor duydu, ama sonra ilk atışını yaparken araba sekti ve muhtemelen hedefin dışına çıktı. Bu süre boyunca elleriyle kulaklarını kapattı. Bunun pek faydası olmadı ama sonraki beş dakika boyunca Rupert sadece üç el daha ateş etti, sonuncusu diğer pencereden.

"Artık kalkabilirsin."

Sadece kendisi için değil, bebeği için de ne kadar korktuğunu fark etmemesi için koltuğuna geri dönerken biraz öfke duydu. "Pearson'ın fikrini değiştirmek için üç atış mı yapman gerekti? O kadar da mükemmel bir atış değil, ha?"

"iki kişi daha vardı. Üçü de şu anda yaralı."

Yüzü hafifçe kızarmıştı ama korkusu hâlâ devam ediyordu. Vurulabilirdi ama titremesi . Le Mans'da ne yapacaklarını anlatırken hiçbir yerde hayatları için koşacaklarından bahsetmemişti.

Kollarını kavuşturarak yeniden onun karşısına oturan Rupert, bir süre onun yüzünü inceledikten sonra, "Biliyor musun, sanırım yetişkin hayatımda ilk kez konforlu bir otobüste bir kadınla birlikte oturuyorum ve daha keyifli bir yolculuk için onu kucağıma almaya çalışmıyorum.

Annem dışında tabii ki."

"Bu sözün gizli bir anlamı olması mı gerekiyor?" diye tersledi.

" de gayet açık olduğunu düşünmüştüm," dedi çapkın bir sırıtışla, kızın eline uzanıp onu kucağına çekerken.

"Ne-?"

"Kötü bir korku yaşadın," dedi kulağının dibinde alçak bir sesle, sıcak nefesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Bu seni rahatlatır, öyle değil mi?"

Aklı çoktan başından gitmişti! Onu böylesine aşağılık bir şekilde gördüğü halde neden onu yatıştırmak istediğini anlayamıyordu. onun cevabını bekliyordu. Bir elini kızın yanağına koyarak dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı ve saniyeler içinde bu öpücük sıcak ve patlayıcı bir hal aldı. Ölümle karşılaşmaları ikisinde de kalp atışlarını hızlandıran bazı duygulara neden olmuştu.

şimdi bir tutku patlamasıyla serbest bırakılıyordu.

Tanrım, bunu ona yapmaya nasıl devam edebilirdi, onu başka hiçbir şeyin önemli olmadığı kadar çok istemesini nasıl sağlayabilirdi? Ona sadece baktığında bile yeterince kötüydü, ama onu tatmak, hissetmek! Ve sevişmelerini hatırlamak - eğer Bunun neye yol bilmiyordu, onu durdurmak için iradesi olabilirdi, ama biliyordu ve onu durdurmak istemiyordu.

Parmakları onun ipeksi saçlarında gezindi. Adam öpüşmeyi sonlandırmadan kadının pozisyonunu hafifçe değiştirirken bir tutam yanağına değdi. Başı şimdi adamın kolunun kıvrımında dinlenirken, genişçe açılmış eli, parmaklarının bacaklarının birleştiği yere hafifçe bastırdığını hissetmeden önce sadece bir an duraklayan uzun, lezzetli okşamayla boynundan karnına doğru yavaşça hareket etti. Kıyafetleri engel oluyordu!

Koçun sert bir şekilde zıplaması öpücüğü bozdu ve bu işin etmesine izin vermeden önce onu bebek konusunda ikna etmek için bir kez daha denemesi gerektiğini anlaması için kafasını yeterince boşalttı. Bunu daha sonra ikisi de pişman olacaktı. Ya da belki de bu ona inandığını söylemenin bir yoluydu!

Adam onu tekrar öpmeden önce parmaklarını dudaklarına götürdü ve ona "Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla gerçekten kafası karışmıştı. Ama o sırada aklı tek bir şeydeydi ve gözlerinde hâlâ tutku vardı. O da açıklığa kavuşturdu: "Bebek hakkında."

Bu, ateşi çabucak söndürdü -en azından onun için. Onu koltuğuna geri oturttu, bir elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak onu kısırdı. "Zamanlaman içler acısı, Rebecca. Bu tuzağa düşmeyeceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Bu onun için şehvet ateşini söndürdü. Eğer hâlâ böyle düşünüyorsa, onu öpmemeliydi! Ona korkusunu unutturmayı başarmış olması önemli değildi, şimdi geriye kalan şey saf hayal kırıklığıydı.

Onu kendisi hakkında yanıldığına ikna etmek için son bir kez daha denemeliydi ama sonunda söylediği tek şey "Biliyor musun, ikimiz de yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve hayatlarımıza dönüp baktığımızda, yarattığımız bu çocuğun anılarına sadece ben sahip olacağım. Sanırım o noktada sana acıyacağım."

Şu anda ona attığı karanlık bakışa bakılırsa, kesinlikle sinirlerine dokunmuştu. Ama umurunda değildi. Bu tahmin onun hak ettiğinden fazlası değildi.

Başka bir şey
söylemedi. Çok fazla
şey söylemişti.

Sonra Rupert başını salladı. "Sana tekrar tekrar kandiğim için ne kadar aptalım. Sen usta bir manipülatörsün. Yani benimle evlenmeyi bu kadar çok mu istiyorsun? Tamam, İngiltere'ye dönerken kaptana bizi denizde evlendirmesini söylerim. Ama istediğini elde edeceğini sanma Becca. Bu seni kapımdan içeri sokmayacak. Hamile olmadığın kanıtlanana kadar sadece ismen olacak ve sonra evliliği iptal ettireceğiz. Elbette saraydaki görevinden ayrılman . Baş nedimler evlendiklerinde bu unvanlarını kaybederler ve kesinlikle bebek sahibi olmalarına izin verilmez. Bu yüzden eve gidecek ve bu süre boyunca kendini saklayacaksın."

Aşağılık şartlarını ona dikte etmeye nasıl cüret eder! "Zaten eve dönmeyi planlıyordum çünkü sabah gizlemek gittikçe zorlaşıyor. Başka bir seçenek olsaydı, tahmin et ne olurdu? Sırf sana inat olsun diye kabul ederdim! Ama Londra'nın en sadakatsiz etek avcısıyla evlenmek bir seçenek *değil* ve cevabımı zaten aldınız. Seninle evlenmeyeceğim. olur."

"Olacak," diye ısrar
etti. "Ha!"

"Öyle düşünmüyor musunuz? O zaman hamileliğinizin gazetelerde duyurulmasına aldırmazsınız sanırım."

Nefesini içine çekti, öfkeden mosmor olmuştu. "Bunu *neden* yaptın?"

"Çünkü sonunda aklıma bir şüphe saktunuz ve bu şüphenin bir zerresi bile olduğu sürece, sizi temin ederim ki, herhangi bir çocuğumun yabancılara gitmesine vermeden önce lanetleneneceğim."

"Neden sadece lanetlenmiyorsun!"

Otuz Üçüncü Bölüm

NASIL OLUR DA BİRİNDEN NEFRET EDER VE HALA ONU İSTEDİĞİNİZ İÇİN KÖTÜ HİSSEDERSİNİZ?

Lanetlenmiş mi? Yine de kendini kötü hissediyordu! Rebecca Rupert'tan özür dilememek için kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Rupert'ın da sadece öfkeyle konuştuğundan ve onunla gerçekten evlenmeyeceğinden emindi.

Ama o yaptı.

Yaşadığı şok muazzamdı ve bir türlü . Rupert'ın onları bindirdiği küçük geminin güvertesinde dururken, yüzüne çarpan soğuk rüzgâr gözyaşlarını o kadar çabuk kurutmuştu ki ağlıyordu. Evlenmek için ne kadar korkunç bir yoldu ve tüm bunların sebebi bu lekeli meleğ karşı koyamamasıydı. Bu "evliliğin" kendisi için ne anlama geleceğini düşünmeye çalışıyor ama yapamıyordu. Hiçbir anlamı yoktu!

Daha büyük bir gemi arabayı ve atları da alabilirdi, ama sadece Matthew bu gemiyle seyahat edecekti, çünkü gemi ertesi güne kadar kalkmayacaktı. Daha küçük olan gemide kamara yoktu ama hemen kalkıyordu ve onları bir saat içinde Dover'a ulaştıracaktı.

Onu ancak yanına geldiğinde hissetti. Kendini ona bakmaya zorlayamadı. O sırada İngiliz sahili görünmüştü ve gözlerini sahilden ayırmadı.

"Sana birkaç güvence vermeme izin ver Becca," dedi Rupert sakın, yatıştırıcı bir tonda, sanki ona gerçekten bir iyilik yapıyormuş gibi. "Sana bir daha dokunmayacağım. Bu evlilik gerçekten sadece ismen olacak."

Konuşmayı başarabilseydi bunun için ona teşekkür edebilirdi. Yine de bu noktada onunla hiç konuşmamayı tercih ederdi.

Ama aslında son sözünü bitirmemişti ve ekledi, "*Gerçekten* bir çocukla birlikte olma riskini göze almayacağım."

Eğer histeri krizlerine yatkın olsaydı, şu anda kriz geçiriyor olurdu. Ve adam hâlâ onun özgüvenini yerle bir etmeyi bitirmemişti. Sesi sakın olmasına rağmen, her fırsatta ona hakaret ediyordu.

"Bebek konusunda yalan söylediğini kanıtlayacak kadar zaman geçene kadar beni bir daha görmene bile gerek yok. Aslında bunun için gelmeme de gerek yok. Benim yerime seni kontrol etmesi için kardeşlerimden birini göndereceğim ve hemen ardından evliliğimizi iptal ettireceğim. Yani en azından benim açımdan bir zarar yok."

"Vay canına, senin için ne kadar güzel," dedi nefesinin altından alaycı bir şekilde.

"Aksi yöndeki aptalca itirazlarına rağmen bu evliliğin başından beri tam olarak istediğin şey olduğundan şüphem yok ama çok kötü. Kimse bunu bilmeyecek, yoksa daha açık mı olmalıyım?"

"Evet," diye sertçe cevap verdi. "Aynı anda hem çok kurnaz hem de çok . Bana çocukmuşum gibi davranmaya devam edin."

"Alaycılığınız yersiz."

"Katılmıyorum. Aslında, sizinle aynı fikirde olsam da olmasam da muhtemelen bundan sonra sizinle aynı fikirde olmayacağım! Bana bir çocuk gibi davranmakta ısrar ederseniz ben de bir çocuk gibi *davranabilirim*."

Henüz ona bakmamıştı ama aşağıya baktığında, yanındaki parmaklığı kavrayan adamın parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördü. Güzel. Neden o da Bu içler acısı duruma kızan tek kişi ben miyim?

"İstediğin gibi olsun, açık versiyonu o zaman," diye . "söylediğin ve benim de istemediğimi çok iyi bildiğim bu sözde evliliği kimse öğrenmese iyi *olur*."

Şimdi de onu tehdit mi ediyordu? Neyle tehdit ediyordu? Ömür boyu onunla evlenmekle mi? Her şeyden sonra histerikleşebilir.

"Annene söyleyebilirsin elbette," diye devam etti. "Eğer onu enceinte olduğuna ikna etmeye çalışacak kadar aptalsan, kapıma dayanmasını istemiyorum. Ama başka kimseye söylemeyeceksin ve onu bu konuda uyaracaksın. aynı."

"Öyle mi? Söylediğin her şeyi yapacağımı sana düşündüren nedir?"

"Çünkü şu an için yasal olarak benimsin ve bu da demek oluyor ki bana itaat *edecek*."

Neredeyse boğulacaktı, nefesini o kadar sert çekti ki. "Buna , St. John. Bu alay konusu evliliğin hangi haklara sahip olduğunu düşündüğünüz umurumda değil.

Bana kalırsa sen bile. Daha açık konuşmama gerek var mı?"

"Hayır, sanırım birbirimizi unutmak için karşılıklı bir anlaşmaya vardık, bu da benim için gayet uygun. Benim çekecek bir şey yapmadığınız sürece, yani bu süre boyunca evinizde kaldığınız sürece."

"Tehditlerin beni korkutmuyor."

Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hayır mı? O zaman şu anda istediğini yapabileceğini düşünüyorsan, evlilik hakkında gerçekten tuhaf fikirlerin olmalı. Benden şüphe ediyorsan annene sor."

Adam uzaklaştı ve kadın nereye gittiğine bakmaya zahmet etmedi. Onlar karı kocaydılar ve adam evliliklerini iptal ettirene kadar da öyle kalacaklardı. Üç ya da dört ay içinde ne kadar kaba bir uyanış olacaktı. Onun için.

Bölüm Otuz Dört

?!

Rebecca, daha azını beklememesine rağmen Flora'nın cırtlak ses tonu karşısında irkildi. Dover'da bir arabası kiralayıp Londra'ya dönmek o kadar uzun sürmüştü ki hava kararmak üzereydi. Ama hizmetçi kızın rahatladığını bu kadar yüksek sesle ifade etmesine gerek yoktu.

Rebecca yorgun bir ifadeyle, "istediğim yerde değilim," dedi ve yatağa oturmak için hareket etti.

"Dört gün geçti!"

"Sadece dört kişi olduğu için şanslıyım," diye homurdandı Rebecca. "Bir gemiyi bir anda yakalamak pek kolay değil, biliyorsun. Hayır, sanırım sen . Ama size şunu söyleyeyim, bunu ilk elden öğrendim."

Flora'nın gözleri büyüdü. "Gemiyle nereye gittiğinizi sanıyordunuz? Hem de tek başına? Bensiz mi?"

"Bu bir seçim değildi. Ben kocama onunla evlenmemin söz konusu olmadığını söylerken gemi battı."

"Yani onunla evlendin mi?"

Rebecca, Flora'nın aniden sakinleşen ses tonu karşısında gözlerini kırptırdı. "Bu seni neden şaşırtmadı?"

"Çünkü her şey düşünüldüğünde yapılacak en doğru şey buydu."

Rebecca homurdandı ve öfkesinin bir kısmı geri dönerek tekrar ayağa . "Benimle evlenmek istemediği zaman değil. Onu baştan çıkardığımı düşündüğü zaman değil. Benimle evlendiği konusunda yalan söylediğimden bu kadar eminken değil. onun bebeği."

"O zaman nasıl oldu da onunla evlendin?" "Onun deyimiyle bir şüphe zerresi."

"Bir leke mi?" Flora boğuk bir sesle konuştu. "Evet, sadece bir zerre."

"Onunla dört gün geçirdin ve kanıtlamak için bir kez bile kusmadın-"

"Elbette yaptım. Her sabah." Rebecca iç çekti. "Ama benim uydurduğumu düşündüğü bir şeyi saymıyor. Ayrıca, gemideyken sadece sabah bulantılarından muzdarip değildim. Gerçek doğumdan önce kabul edeceği tek kanıtın genişlemiş bir olduğundan eminim. Ama şu , o Beklenen içinde hamile olduğuma dair bir kanıt göstermeyeceğimden *çok* emin olduğu için evliliğimizi feshetmeyi planlıyor."

"O zaman, bunu yaptığınızda onun için çok kötü olacak."

"Hayır, benim için çok kötü. O tam bir haydut, Flora. Ondan etkilendiğime inanamıyorum. Elbette o meşum geceden önce gerçek yüzünü göstermemiştii. Ama ben daha gemiden inmeden o gemide onu yakaladığımda kesinlikle gösterdi. Onunla evlenmeyecektim ve bunu ona söyledim."

"Kesinlikle silahlarına sadıksın!"

"Bu içler acısı duruma mizah katmaya çalışmayın. Korkunç geçici şartlarını kabul etmezsem beni herkesin önünde mahvetmekle tehdit etti! Ve bu saçma evliliği sona erdirmek için yeterli zamanın geçtiğine ikna kadar Norford'daki evimde saklanmamı emretti."

"Bu işi dostça bitiremeyeceğini, skandal bir boşanmayla bitirebileceğini anladığında ne olacak?"

"Yalan söylemediğimi anladığında bu ilişkiyi bitirmeyecektir, ki ben de bundan korkuyorum. Benimle evlenmesinin tek nedeni de buydu, içindeki o küçük şüphe. Çocuğunu yabancıların *büyütmesine* izin vermeyeceğini açıkça belirtti. Umarım istediği kanıtı göstermekte geç kalmışımdır, böylece gerçekten bir bebek olduğunu anlamadan önce bu karmaşadan kurtulabilirim."

"Bunu iyice düşündüğünü sanmıyorum," dedi Flora tereddütle. "Artık ondan nefret ettiğime hiç şüphem yok," dedi Rebecca. ısrar etti.

"Öyle demek istemedim. Demek istediğim, ihtiyacın olan şeyi aldın, çocuğun için meşruiyet. Evliliğinizi kimsenin duymayacağı şekilde sessizce bitirerseniz, başladığınız yere geri dönersiniz, ancak bebeğinizi gizlice doğurmak için uzaklara gitmekten başka bir şey yapmak için üç veya dört ay geç kalmış olursunuz, sonra da çocuğu verirsiniz."

Rebecca'nın beti benzi attı. Bu neden gelmemiştii? Çünkü Rupert St. John'a öfkelenmekle o kadar meşguldü ki, uzaklaşmanın ötesini düşünemiyordu.

Ondan mı?

Flora memnun bir şekilde başını sallayarak, "Demek istediğimi anladığımı görebiliyorum," diye ekledi.

"Bu tahammül edilemez. Ona bağlı olma düşüncesine katlanamıyorum."
_"

"Oh, kes şunu," diye sertçe araya girdi Flora. "Gerçekten de onun Aptalca çıkarımlarının yanlış olduğunu öğrendikten sonra sana karşı bu kadar aşağılık olmaya devam mı edecek? Bunu telafi etmek için büyük olasılıkla senin isteyebileceğin kadar çekici olma yoluna gidecektir."

Rebecca . "Hayır, beni küçümsemek için başka bir neden bulacaktır. Unutmayın, onu benim baştan çıkardığımı ve tüm bunların benim suçum olduğunu iddia ediyor!"

"mi?" Flora körü körüne sordu. Rebecca'nın bakışları karşısında hizmetçi kız uzlaştırmacı bir tonda, "Hayır, elbette . Ne düşündüğümü hayal bile edemiyorum. Ama gerçek gözünün önündeyken ona güvenmemesi için kadınların onu kaç kez evliliğe ikna etmeye çalıştığını merak ediyor insan."

"Onun için bahaneler uydurma, Flora. O adamla neredeyse dört korkunç gün geçirdim, bu yüzden artık onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Flora başıyla onayladı ve okumakta kitabı eline aldı. "Annem ne zamandır ortadan kaybolduğum için çılgına dönmüş durumda?" Rebecca endişeyle sordu.

Flora'nın yüz ifadesi hemen sempatikleşti. "Ona kaybolduğunu haber vermek için sinirlerimin dayanabildiği bekledim. Her an dönmen için dua edip durdum. Ama iki gün iki gece geçmesine rağmen senden hala haber alamayınca daha fazla bekleyemedim. Ve şimdi bir gün daha geçti ve John Keets'in mesajı iletmesi için bulduğu adam henüz dönmedi bile. Ama başarılı olduğundan şüphem yok. Lilly'nin dün gece burada olacağını düşünmüştüm, bu yüzden onu neyin geciktirdiğini hayal bile edemiyorum. Yine de her an gelmesini bekliyorum."

Rebecca iç çekti. Lilly korktuğu kadar uzun süre endişelenmediği için minnettar olmalıydı ama şimdi annesinin gelişini geciktiren şeyin ne olduğu konusunda endişeleniyordu. Ve evde kalıp kalmaması gerektiğini bilmiyordu. saraya gidip annesinin gelmesini bekleyecek ya da eve dönerken yolda Lilly'yi bulmaya çalışacaktı. Bu durumda onu kaçırabilirdi, çünkü hava kararmaya başlamıştı. Ayrıca, kendi arabası ve şoförü olmadan, bir fayton kiralaması gerekecekti ve gece vakti onu Norford'a kadar götürmeye istekli birini bulabileceği de şüpheliydi.

"Sanırım bir geceyi daha burada geçirmem gerekecek," dedi Rebecca.
"Ama bavullarımı getirebilirsin ve onları toplamana yardım ederim, böylece bu gece çok geç olmadan daireni toparlamak için zamanın olur."

"Yarın mı gidiyoruz?"

"Evet, sabah ilk iş. Bu gece ulaşımımızı sağlayabilseydim, sağlardım."

"Eğer şimdi gitmek istiyorsanız John muhtemelen bu konuda yardımcı olabilir." "Ama ya biz gittikten sonra annem gelirse?"

Flora, "John da ona göz kulak olabilir ve sizin sağ salim olduğunuzu haber verebilir," dedi. "Onun asıl endişesi bu olacak. İyi olduğunuzdan emin olmak için sizi gerçekten görmesine gerek yok."

"Zavallı Bay Keets. Onun dostluğundan oldukça faydalandık. Tüm yardımlarını telafi etmek için bir yol bulmam gerekecek."

Flora kızarak, "Bunu yapmanıza gerek yok," dedi.

"Oh," diye cevap verdi Rebecca, çok iyi anlıyordu ve sadece *biraz* Flora'nın pek çok sevgilisi olduğu konusundan rahatsızdı, artık kendisi de gözden düşmüştü. "Hmm, umarım eve döndüğümüzde onu çok özlemesin."

Flora sırtıttı. "Sık sık ziyaret edeceğine söz verdi."

"Pekala o zaman, eğer bu gece bize bir araba bulabilirse, eşyalarımız için birini bile geri gönderebiliriz sanırım. Yine de son birkaç gündür yokluğumu Leydi Sarah'ya açıklamam ve baş görevimden neden ayrıldığımı bildirmem gerekecek. Şimdi gidip bunu yapacağım."

"O zaman ona gerçeği söyleyeceksin?" Flora şaşkınlıkla sordu. "Tanrım, hayır. Bu bilgiyi kendimize saklayacağız. Ama benim bir Sarah için hazır bir bahane. Onun entrikaları, artık onları izlemeye dayanamıyorum, vesaire. Hatta ona son birkaç gündür eve gittiğimi söyleyeceğim.

Bu görevi dek bırakma isteğimin annesi."

"Ne yapacaksın?" Lilly Marshall kapı aralığından seslendi.

Bölüm Otuz Beş

LILLY HARİKA GÖRÜNÜYORDU, AMA soğuk aylarda yanakları günlük binişlerinden dolayı pembe bir ışıltıya büründüğünde hep öyle olurdu. Mükemmel bir binici olan Rebecca bunu annesinden öğrenmişti ve her zaman sabahları dersler başlamadan önce onunla birlikte ata binerdi. Londra'da bunu özlemişti. Annesini de çok özlemişti. Neredeyse iki aydır ziyaret edilmemişti!

"Sakin bana Londra'da bir şehir evi aldığımı söyleme. Hiçbir şey," dedi Lilly odaya girerken ve Rebecca'ya uzun, sıkı bir sarılma verdi. "Ama sanırım kış mevsimi yaklaşırken hâlâ yarayabilir. Nasılsın hayatım? Biraz solgun görünüyorsun. Hasta olmadın, değil mi? Bu yüzden mi eve gelmek istiyorsun?"

Rebecca ağzının açık kalmaması için kendini zor tuttu. Belli ki annesi onun dört günlük yokluğundan haberdar bile değildi. Bu da Lilly'nin acı çekmediği ve endişelenmediği anlamına geliyordu ve Rebecca bunun için boşuna acı çekmişti. Ve annesi içeri girdiğinde muhtemelen Rebecca'nın söylediği son birkaç kelimedenden fazlasını duymamıştı bile. Bu da Rebecca'nın ona haberi nazikçe verebileceği anlamına geliyordu....

"Evlendi, bir bebeği olacak ve eve dönerken size her şeyi anlatacak."

"Flora!" Rebecca haykırdı.

Ama Lilly sert bir bakışla hizmetçiyi uyardı. "Her zaman oldukça zevksiz bir mizah anlayışın olmuştur Flora. Ama bunlar şaka yapılacak konular değil. hakkında."

Rebecca hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şehirde bir ev almaya ne zaman karar ? Mektuplarında bundan bahsetmemiştin."

"Size sürpriz yapmak istedim. Hatta satın alma işlemini tamamlamak için iki gün önce Londra'ya geldim ama bazı gecikmeler oldu. Yine de bunun bir sürpriz olmasını istediğim için, evraklar imzalanana kadar seni ziyaret etmemekte direndim, ki bu da yaklaşık bir saat kadar gerçekleşmedi. Bu zordu, Londra'da olmaktan daha kötüydü.

Evdeyim ve seni özlüyorum," diye ekledi Lilly kıkırdayarak.

Flora odanın öbür ucundan mırıldanarak, "Şaka yapmıyordum," diye araya girdi.

Her iki Marshall da hizmetçiye ters ters baktıktan sonra onu yine görmezden geldi.

Rebecca annesine, "Ama burada bir ev satın almayacağını," diye hatırlattı.

"Biliyorum, yapmamaya kararlıyım. İpleri kesmek zorundaydım, gibi, Çünkü muhtemelen bir daha asla evde yaşamayacağını biliyordum, en azından uzun bir süre için. Ama sonunda buna daha fazla dayanamadım! yüzden evlendikten sonra nerede yaşarsan yaşa, bir daha birbirimizden bu kadar olmayacağız."

"Şaka yapmıyordum," diye mırıldandı hizmetçi tekrar. Rebecca bu kez, "Flora, kes şunu *lütfen*," dedi.

Ne yazık ki ses tonunda Lilly'nin çekmeyecek kadar fazla kızgınlık vardı. Annesi endişeyle kaşlarını çattı. "Bilmem gereken bir şey mi var?" Lilly ona doğrudan sordu.

Rebecca kelimeleri , sadece annesine bakabildi. Gergin midesi fazlasıyla geri gelmişti.

"Ben sadece bu konuda tekrar sinirlenmeni önlemeye çalışıyorum," dedi Flora umursamaz bir tavırla. "Sabah bulantılarına bir de böyle bir üzüntünün eklenmesine hiç ihtiyacın yok. Zaten çok fazla yaşadın."

Lilly aptal değildi ve sayılarla arası da o kadar iyiydi ki, şimdi bazılarını toplayıp incinmiş bir ses tonuyla, "Buraya geldiğin hafta evlendin mi? Ve bana söylemedin ya da beni düğüne davet etmedin mi?"

Rebecca hemen ona güvence verdi, "Öyle bir şey değildi anne. Daha bu sabah Fransa'dan dönerken Manş Denizi'nde evlendim."

"Fransa mı?!"

Rebecca yüzünü buruşturdu. "Bunun bir tür düğün gezisi olduğunu söyleyebilirsiniz."

Ama gerisi Lilly'nin zihninde toplanıyordu ve "Tanrım, oturmam gerek" dedi. Ama oturmadı, "Kim o?" diye eklediğinde hâlâ şok içinde duruyordu.

"Rupert St. John."

"Julie'nin şu yakışıklı çocuğu değil mi? Sanırım *bu* biraz açıklıyor. Onu her gördüğünüzde gözlerinizi kamaştırırdı, değil mi? O mu?"

"Evet, onu tanıyana kadar," yanıtladı Rebecca, sonra da bu homurdanmayı kendine saklamış olmayı diledi.

Lilly'nin kaşları kalktı. "Evlenmek zorunda olman dışında başka bir sorun mu var?"

Flora, "Sanırım gelin ve damadın birbirlerinden nefret etmeleri de başka bir şey sayılabilir," dedi.

Bu sefer Lilly . Bir şey söylemeye başladı ama fikrini . Tekrar başlamak için ağzını açtı ama yine kapattı.

Sonunda, "Böyle bir şeyin senin başına asla gelmemesi gerekiyordu!" diye patladı. Kendini kısa sarsıntıdan geçirdikten sonra, "Pekâlâ, mümkün olduğunca kısa anlatın lütfen, böylece bu ani tabanca bulma dürtüsünü aşabilirim," dedi.

Rebecca kısa tuttu ve hiçbir şeyi atlamamaya çalıştı. En başından başlayarak Sarah Wheeler'ın kendisini neye bulaştırmaya çalıştığını ve Rupert'la ilk karşılaşmalarının, özellikle de her ikisi de pek çok yanlış varsayımda bulundukları için, geriye dönüp bakıldığında nasıl eğlenceli olduğunu anlattı. Bu kadar bariz bir etek avcısı olmasına rağmen ona duyduğu hayranlığı itiraf etti. Hatta Bay Rupert'a yardım etmeyi kabul ettiğini bile itiraf etti.

Jennings'in entrikaları ve Rupert'i araması gereken yerde aramasına neden olan da buydu. Ama sonuçta hiçbir şeyi esirgemedi, söylediği her şeyi ve nedenini tekrarladı.

Rebecca sözlerini bitirdiğinde kendini harika hissetti, sanki omuzlarındaki dağ gibi ağırlık ufak olmuştu. Lilly'nin hayatın sunduğu iyi ve kötü şeylerle nasıl başa çıktığını hatırlamalıydı. Annesi asla surat asmaz, kin tutmazdı. Bir şeye herkes kadar öfkelenebilirdi ama nadiren bunun için hayıflanır, atmak için hızlı bir duygu tercih eder, sonra da normal neşeli haline geri dönerdi. Rebecca gerçekten de böyle olabilmeyi diliyordu. Ve keşke Flora'nın tavsiyesine uymak yerine önce Lilly'ye gitseydi - ki bu onu evlendirmişti.

Rebecca sözlerini bitirdiğinde Lilly ayağa kalktı ve hatta gülümsedi. İçten bir gülümseme olmayabilirdi ama kesinlikle kararlı gülümsemeydi.

", " dedi. "Norford'a dönmek için acele etmenize gerek yok. Otelimde sizin için bir odam var. Düşündüm ki, bir mola vermek hoşuna gidebilir.

Saray yeni evi döşemek için benimle alışverişe gelecek, ama bunu bu üzücü durumu düşünmek yerine bir mola olarak düşün. Güzel bir buluşma olur. Biraz eğleniriz. Ve sonra ne yapmak karar *verebilirsin*. Böylece kocanızın, gerçekler yerine yanlış analizlerine dayandığı için oldukça alakasız olan aptalca emirlerini unutabilirsiniz. Ne diyorsun hayatım? Londra'ya gidip güzel bir akşam yemeği yiyelim mi? *Sen* ama ben hazır gitmişken biraz kur yapmak istiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

REBECCA bu kez Rupert'ın evine vardığında hiç de gergin değildi. Lilly onunla gitmeyi teklif etmişti ama Rebecca annesinin Rupert'ın ne kadar alaycı ve aşağılayıcı olabileceğine ya da onu kışkırttığında kendisinin de aynı seviyeye inebileceğine tanık olmasını istemiyordu. Rupert'a gitme kararını kendisi vermişti. Bunu öfkeyle yapmış olabilirdi ama bunun doğru karar olduğundan emindi. Bu fikirden ne kadar nefret ettiği ya da Rupert'ın buna ne kadar karşı önemli değildi. Bebekleri önce gelmeliydi.

Ayrıca, annesi de onunla tamamen aynı fikirdeydi ve hatta "Sakin onu

gerçekleşmeyeceği halde bu fesih fikriyle rahat."

Daha önce de muhatap olduğu uşak ona kapıyı açtı. Annesinin şoförü küçük birini arabadan indirmeye başladığından, adamın en azından biraz şaşkınlık ya da merak göstermesi gerekirdi ama duygularını iyi maskeleymişti.

"Ben Rebecca St. John ve kalmaya geldim," diye açıkladı. "Sandıklarımı taşımama yardım etmesi için bir uşak gönderirseniz çok memnun olurum. Lütfen beni markiye yönlendirin."

Kâhyanın cevap vermesi bir an aldı. Hatta gözleri kısa süreliğine parladı. Muhtemelen onun gelişi konusunda uyarılması gerektiğini düşünüyordu ve haklıydı da - ama evdeki hiç kimse bunu bilmiyordu.

"Marki şu anda müsait değil," diye cevap verdi anlaşılabilir bir şekilde. "Bu saatte hâlâ uyuyor mu?" diye tahmin etti.

"Hayır, Leydi Rebecca, bu sabah oldukça erken ayrıldı. Neredeyse şafak söküyordu. küçük bir valiz aldı, bu yüzden bugün dönmeyebilir. O yaptı

o kadarını söyle."

Bu haberi kesinlikle beklemiyordu. Şiddetli bir kavgaya hazırdı ve o bunu yapmak için orada değildi. "Annesiyle konuşabilir miyim?"

"Elbette, beni takip edin."

Kâhya fazla uzaklaşmadı, yemek odasının kapısında durup kibirli bir şekilde, "Leydi St. John geldi, madam," diye anons .

Rebecca odanın içinden gelen sinirli bir ses duydu. "Kör müsün Charles? Tam burada oturuyorum."

"Yeni Leydi St. John," diye düzeltti.

Rebecca, Charles'ın evin hanımını biraz zevk aldığını hissediyordu. Ama Julie St. John'un kendisine yönelteceği sorulara cevap veremeyeceği için Rebecca onun etrafından dolaşıp odaya girdi.

"Söz konusu yeni hanımefendi benim, daha önce Norford Marshall'lardan Rebecca Marshall'dım. Tesadüfe bakın ki, ailemin evi kardeşinizin malikanesinin hemen aşağısında, yani tanıyor olabilirsiniz-"

"Lilly Marshall'ın kızı mı?" Julie araya girdi.

"Evet, birazdan da geliniz."

Yaşlı kadının çok olması gerekirdi, ancak Julie St. John çatalını bırakıp biraz kırgın bir ses tonuyla "Sizinle hangisi evlendi?" diye sormaktan başka bir şey yapmadı.

"En büyüğünüz. Geçen hafta denizde kısa bir tören yapıldı."

Kayınvalidesinin yüzünde Rebecca'yı şok eden kocaman bir gülümseme oluştu. "Söylemeliyim ki kızım, diğerlerinin başarısız olduğu yerde sen başarılı oldun. Seni takdir ediyorum!"

"Kızgın değil misin?"

"Tanrım, hayır, çok sevindim. Hatta anne ve babanızı da tanıyordum. Eminim size de anlatıldığı gibi çok iyi arkadaşlardı, bu yüzden evlenmeleri kimse için sürpriz olmadı. Ben o sırada evden ayrılmıştım ama Kont'un o malikaneyi sadece Lilly için yaptırdığını duydum, çünkü ailesinin evine yakındı. Eve yaptığım ziyaretlerden birinde kardeşim bundan bahsettiğinde bunun oldukça romantik bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Hayatınızın büyük bir bölümünü bir evde geçirip kocanız ettiğinde o evi kaybetmek çok zahmetli. En azından bu annenizin başına gelmedi."

Rebecca yaşlı kadının homurdanması karşısında yüz ifadesini zorlukla korumayı başardı. Julie'nin neden şikâyet ettiğini çok iyi biliyordu. O da

Rupert'ın hâlâ annesiyle yaşadığını varsaymış ve hatta bu hafta Lilly'ye bundan bahsetmişti.

Lilly ona, "Bunu tersinden anlıyorsun," demişti. "Julie hâlâ onunla yaşıyor. Babası öldüğünde unvanıyla birlikte markinin tüm mülklerini de aldı."

Rebecca, Julie'nin başka bir konuya girdiğini fark etmedi. Kadın, Rupert'ın evlendiğini ona neden söylemediğini öğrenmek istemiyor muydu?

Rebecca dikkatle, "Beni oğlunuz için uygun bir eş olarak görmenize sevindim, ama sizi uyarmalıyım ki o aynı şekilde hissetmiyor. Buraya onun daveti üzerine gelmedim, deyim yerindeyse paldır küldür geldim."

"Siz ikiniz şimdiden kavga mı ediyorsunuz?" Julie tahmin etti. "*Bu* pek hayra alamet değil, ama bana bu önemli olaydan neden bahsetmediğini açıklıyor. Bunu hala inanılmaz buluyorum. Küçük oğullarımın ikisinin de Rue'dan çok önce bekliyordum."

"Bu bir kavgadan daha fazlası, Leydi Julie. Rupert evliliğimizi iptal ettirmek istiyor."

Kadın kaşlarını çatı. "Sanırım *bunu* henüz bilmeden de yapabilirdim. Yani hiç torun sahibi olamayacak mıyım?"

Rebecca utangaç bir gülümsemeyle, "Öylesin - en azından bir tane," dedi.

Bölüm Otuz Yedi

Rupert'ın, Rebecca'nın kendisini şaşırtmak ve kıskırtmak için etrafında olmadığı zamanlarda onun hakkında mantıklı bir şekilde düşünmesinin ne kadar kolay olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Onu Buckingham Sarayı' geri gönderdikten ve hemen eve döndükten sonra, Rebecca'nın zihnine ektiği şüphe zerresi büyümeye başlamadan ve onun çocuğunu doğurmasının hayatını değiştirecek sonuçlarını kabul etmek zorunda kalmadan önce ancak iki gün dinlenebildi

Eğer evli kalmak zorundaysalar, bu ilk aylarda ayrı yaşama kararlarını insanlara nasıl açıklayacaklardı? Ama bu sadece Rebecca gerçekten enceinte ise bir sorun olurdu ve bu henüz kanıtlanmamıştı.

Rupert'ın bebeği Rebecca'nın entrikalarının bir ürünü olarak değil de gerçek olarak düşünmeye başlaması birkaç gün daha sürdü. Bebeğinin neye benzeyeceğini hayal etmeye bile başladı. Bu bir hataydı. Muhtemelen var olmayan bu çocuğa bir yüz koyar koymaz, tam olarak tarif edemediği ya da güçlü bir duyguyla kuşatıldı. Onların çocuğuydu, hayır, onun çocuğuydu. Kahretsin, hayır, gerçekten *onların çocuğuydu* - *eğer* gerçekse.

Bebeği ve Rebecca'yı düşünmekten için iyice tilkileşti ama aklına giren düşünce bir türlü gitmiyordu. Rebecca'yı Londra'ya geri götürmek zorunda kalacaktı. Ne de olsa aptalca bir şey yapmayacağı konusunda ona güvenemezdi. Ne tür önlemler alması gerektiğini biliyor muydu? Almak mı? Normal şartlar altında yapmasında bir sakınca olmayan bazı şeylerin doğmamış bir bebek için tehlike oluşturabileceğinin farkında mıydı?

Rupert yol boyunca kötü hava koşullarıyla karşılaşma ihtimaline karşı küçük bir valiz hazırladı ve eve getirmek için doğruca Norford'a gitti.

Aynı evde yaşamaları hiçbir şekilde ideal bir durum değildi, ama onun faaliyetlerini izleyebilmesinin tek yolu buydu.

anne adayları için uygun. Onlar bir şey bulabilirler

Aynı evde kalmalarının evlilikle ilgisi olmayan basit bir nedeni vardı. Ne de olsa anneleri aynı mahalleden geliyordu ve Kasım ayı birkaç gün içinde sona erecekti, uzun kış mevsimi çoktan başlamıştı. Julie, Rebecca'ya bu sezon için sponsor olduğunun bilinmesine izin verebilirdi. Bu kadar basitti.

Norford'a giden yol boyunca atını sert bir şekilde sürdü, annesiyle birlikte yavaş ve ağır aksak giden arabasıyla yolculuk yapmadığında mesafenin ne kadar hızlı kat edilebildiğine kendisi bile şaşırdı. Doğmamış çocuğunu koruması altına alma konusunda yaşadığı endişe, Rebecca'yı tekrar görme hevesine hiçbir şekilde benzemiyordu. En azından o uzun yolculukta yarım düzine kez kendini bu konuda ikna etmişti. Ama onu evde bulamadığında hissettiği beklenmedik hayal kırıklığı kısmen Londra'ya dönerken hissettiği öfkenin sorumlusuydu.

Ona eve gitmesini söylemişti. Gerçekten hâlâ istediği gibi davranabileceğini mi düşünüyordu? Ona kasıtlı olarak karşı gelmişti. Gerçekte olmadığı için

Hamileydi, belli ki saraydaki görevine devam etmeye karar vermişti. Onunla tartışmak için oraya gidecekse lanetlensin, çünkü bu gürültülü olması garanti bir tartışmaydı ve sarayda çok fazla kulak misafiri ve dedikoducu vardı.

Evinin ön kapısından içeri adımını attığında, onu salonundan çıkarken gördüğünde hemen tepki veremeyecek kadar şok olmuştu. Ona sertçe baktı. İyi olduğu ve artık kayıp olmadığı için rahatlamıştı.

Ama eve gelirken içinde taşıdığı öfke dağılmamıştı ve çok geçmeden ona kaşlarını çatarak bakmaya başladı. Kadın onun ifadesinden pek de korkmuş görünmüyordu. Gözlerinden kendi öfkesi mi okunuyordu? Kahretsin, o lavanta rengi elbisenin içinde gerçekten de çekici görünüyordu; beli her zamanki gibi inceikti...

"Burada olmanızın bir *nedeni* var mı?" diye sordu sonunda.

Tamamen umursamaz bir tavırla, "getirdim.

Sanırım taşıyorum."

"Cehenneme kadar yolun var!"

"Beni her zamanki kaba ne güzel" dedi.

Çenesinde bir kas kasıldı. Onu buraya getirmek için bu sabah Norford'a gidip dönmüş zerre kadar fark yaratmamıştı. Bu onun fikriydi. Buraya kendi başına gelmesi onun fikriydi ve bu onu kuşkulandırıyor.

"Şimdiden manipölasyonlarına başlama," diye uyardı onu. "Soruma cevap ver."

"Neden buradayım? Bariz bir sebeple başlayalım mı? Çünkü gerçekten hamileyim ve hamileliğim ortaya çıkmaya başladığında, insanların bana kocamın kim olduğunu sormasını ve sen olduğunu söylediğimde bana inanmamalarını istemiyorum."

"Peki o kadar da açık olmayan cevap?"

"Çünkü beni o kadar öfkeliendiriyorsun ki sana inat kendime inat ediyorum!"

"Buraya davetsiz gelerek beni zorlamayacaksın, söz veriyorum zorlamayacaksın. İçimde küçük de olsa bir şüphe olduğunu kabul ediyorum, ama bebek gerçeğe dönüşmeden önce bu evliliği gerçekleştirmeye çalışırsan-"

"Bunu tekrar tartışmayacağız. Annen biliyor, annem biliyor ve eğer bunu anlayacak kadar zeki değilsen, *bu* bizi gerçekten evli yapar. Seninle evlenmek istemediğimi söylemiştim ama hatırlarsan ısrar ettin, şimdi bununla yaşıyorsun. Tek istediğim bebeğimin meşru olması ve artık . O yüzden gerekirse senden faydalandığım yalanını yay. Nasıl söyledin? Seni baştan çıkardığımı mı? Bu noktada umurumda değil."

Kız söz konusu olduğunda toplayabildiği kadar sabırla, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yalan söylemiyorum. Sarah için bir eşarp aradığımı söylediğim gecedan beri sana yalan söylemedim."

Otuz Sekizinci Bölüm

REBECCA, Rupert'ın yanındayken duygularının her zaman bu kadar kontrolden çıkıp çıkmayacağını MERAK ETTİ.

Ondan uzaklaştı. Bu adamla konuşmak mümkün değildi ve onu o kadar öfkelenmişti ki, bir kez daha söylememeyi tercih ettiği şeyleri söylüyordu. Ama burası onun eviydi! Yani adamdan uzaklaşmak onu takip edebileceği anlamına geliyordu ve etti de.

Sandıklarının nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Kâhyayı bulup soramayacak ve kendisi de aramayacağı için çok kızgın bir şekilde üst kattaki kapıları açmaya başladı. Normalde asla böyle kaba bir şey yapmazdı ama şu anki duygularının hiçbiri normal değildi ve Rupert onun adımlarını takip ediyordu.

Kızın eli uzun koridorun sondan bir önceki kapısını açmak için uzandığında Rupert, "Bu... değil..." diye uyardı.

Sözünü bitirmedi. Kapıyı açtığı anda arkasında duran adam, onun geniş odaya yığılmış sandıklarını bulduğunu görebiliyordu. İçeri girmekte tereddüt etmedi.

O da öyle yaptı ve "Burada kalmayacaksın" derken ses tonu kararlıydı.

Harika bir odaydı. Koyu mavi ve bordo, pelüş halıda iyi uyum . Duvar kağıdındaki açık mavi ve soluk krem, büyük odayı Koyu renkli ahşap çerçeveleriyle tablolar güzel bir şekilde öne çıkıyor. Kiraz ağacından kanepenin ve okuma koltuğunun kalın minderli döşemesi açık krem rengindeydi ve koyu renkli halıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Aralarındaki alçak masa başlı başına bir sanat eseriymiş, ayakları çok karmaşık bir şekilde oyulmuştu.

Birkaç penceredeki perdeler gümüş ipliklerle işlenmiş koyu mavinin başka bir tonundaydı. En büyük pencerenin yanında bir şövale duruyordu ve üzerinde çalışıldığı anlaşılan resim, ne olduğunu görememesi için ışığa doğru çevrilmişti. Birkaç kitaplık o kadar doluydu ki bir kitap için bile yer yoktu. Şimdiye kadar gördüklerinden daha büyük olan ikiz bürolar yan yana duruyordu ve muhtemelen özel yapımdı. Beyaz bir mermer Bu kadar büyük bir odayı rahatlıkla ısıtabilecek genişlikteki şömüne bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Bir duvarda muhtemelen su dolabına ve gardıroba açılan ya da bazı ana sütlerde olduğu gibi başka bir yatak odasına bağlanan iki kapı daha vardı.

Tüm oda görkemli bir zarafete sahipti ve odanın bir köşesine garip bir şekilde yerleştirilmiş büyük yatak, "Sizin odanız mı?" diye tahmin yürütmesine neden oldu. Sesini nötr tutmaya çalışarak ekledi: "Kesinlikle katılıyorum, burada kalmayacağım. Charles buranın benim için en mantıklı yer olduğunu düşünmüş olmalı.

yeni Leydi St. John olduğumu söylediğimde sandıklar." "Hizmetçilerimle şimdiden ilk isim bazında mı?"

Arkasını döndüğünde onu bir bekçi köpeği gibi şövalenin önünde durmak üzere odanın içinde yürürken buldu. Sanki onun resim yapması ya da yapmak istemesi umurundaymış gibi. resmetmek için ilgi çekici bulacağını bilmek.

Adamın sorusuna yanıt olarak, "Uşağınızın adını duydum sadece, ama bundan böyle ona uşağınız diyeceğim, tıpkı buraya eviniz diyeceğim gibi, tıpkı şuna diyeceğim gibi" dedi.

- "*Senin* lanet olası garip yatağın."

"Yatağımın nesi ?"

"Hiç kimse bir yatağı, sadece bir tarafına girip çıkılabilecek şekilde yerleştirmez.

Yeterince yer olmaması gibi durum söz konusu değilse, ki yataklarınız için durum böyle değil. Şu ana kadar görme talihsizliğine uğradığım üçü de köşelere itilmiş durumda."

"Buna tuhaf mı diyorsun?"

Adam ona yaklaşırken Rebecca nefesini tuttu. İfadesi tamamen şehvetli bir hal almış, ona seviştikleri geceyi hatırlatmıştı.

Aynı şeyi hatırlıyor olmalıydı, çünkü ekledi, "Saraydaki odamdaki yataktan rahatsız olduğunu hatırlamıyorum. Hatta o gece benimle o kadar çok ilgilediğin için fark etmemiş gibiydin. Hatırlamıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki! Ama bunu itiraf etmeyecekti. Yine de kızarması muhtemelen onun için bunu itiraf ediyordu, bu yüzden hızla ondan uzaklaştı.

"Küçümseyici varsayımlarda bulunmak yerine yatakların neden bu şekilde düzenlendiğini sormayı hiç düşünmedin mi?" dedi ve kızın yanaklarının daha da ısınmasına neden oldu. "Bu düzenlemede yanlış bir şey yok, hatta bunun için iyi bir neden var."

Neyse ki artık seviştikleri geceden bahsetmediğine göre, "Pekâlâ, ısıracağım. Sebebi nedir?"

"Aslında sizi ilgilendirmez ama madem bu konuyu açtınız, size anlatacağım. Uykumda o kadar çok sallanmam benim korkunç bir eksikliğimdir ki ara sıra yataktan düşerim. Tabii ki yanımda yumuşak bir yatak arkadaşım olduğunda bu hiç olmuyor.

Uyurken bile beni sıcak tutuyor. Ancak burada durum genellikle böyle olmadığından, yere düştüğümde ailenin geri kalanını uyandırmamak için, bunu yatağım için daha güvenli bir pozisyon olarak buldum."

Böyle bir cevap vereceğini ya da adamın bunu kabul edeceğini asla düşünemezdi.

Ve ona özür dilemesi gerektiğini hissettirmişti.

Bu yüzden, "Ne yani, hizmetçiler seni baştan çıkaracak kadar güzel değiller mi?" dediğinde kendine hayret etti.

"Elbette, ama annem evinde bu tür cilveleşmelerden hoşlanmaz."

"Buranın senin evin olduğunu sanıyordum?"

Omuz silkti. "Öyle ama ailemle paylaştığım için onun bu konudaki isteklerine yine de saygı duyuyorum."

Rebecca yine kızardı. Neden olması gerektiği gibi özür dilememişti ? Ama şimdi bile bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Onun yerine odadan çıkmak üzere döndü.

Hiç durmadan ve tamamen küçümseyici bir tonda, "Uşağınızı bulup hemen sandıklarımı taşıtacağım," dedi.

"Sınırları ne kadar aştığının farkında mısın Becca? Bundan böyle daha uzlaşmacı bir tavır takınmanı tavsiye ederim."

Durakladı. "Yoksa?"

"Seni buraya koyacağım."

Bu ifadenin ciddiyetini ölçmek için arkasını döndü. Adamın soluk mavi gözlerinde bir muziplik parıltısı ve başka bir şey daha yakaladı. Bu arzu muydu, yoksa öfke mi? Öfke olmalıydı. Adam onu masum olduğu her türlü kötü davranışla suçladığında öfkelenmemesi mi gerekiyordu?

"Biliyorsun, o gece odana gittiğimde sana arkadaşın Nigel'in isteği üzerine ona yardım ettiğimi söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Bunu teyit etme zahmetine hiç , değil mi?"

"Ne istiyorsun?"

"Eğer bana senin bizim için arabuluculuk yapacağını söylemeseydi odana *asla* gitmezdim."

"Evet, Nigel'la konuştum ve beni aracı olarak kullanmanı söylediğini doğruladı. Ama Becca, ikimiz de biliyoruz ki bilgini iletmek için başka fırsatların da vardı. Bunun yerine gecenin geç bir saatinde odama girerek tüm kuralları çiğnedin, beni o saatte uyur halde bulmayı bekliyordun ve bizi bu dayanılmaz duruma sokan da bu oldu. Bu yüzden, ikimiz de suçun tam olarak nerede olduğunu bildiğimizde, suçlama olmayacak Becca."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Eminim aynı fikirde olmamam seni . Saf olabilirim ama seni baştan çıkarmak için yola çıkmadım! Lütfen ikimize de bir iyilik yap ve bana inat kendine tükürerek benim kitabımdan bir yaprak koparma. Bu evlilik, tıpkı senin tarif ettiğin gibi, el değmeden devam edecek."

"Aslında, benim tarif ettiğim şekilde, kanıtlar ortaya *çıkana kadar* evlilikten uzak durmaktı. Sonunda evli kalmak zorunda kalırsak ellerimi senden uzak tutacağımı , değil mi? Ama bu arada beni ayartmaya çalışma. Eğer şu anki planın buysa, beni tekrar baştan çıkarmak için buraya taşınmak ve böylece gerçekten hamile kalmaksa, seni uyarıyorum -hayır, *söz* veriyorum- buna pişman olacaksın."

"Bir de seni bir meleğe benzettiğimi düşünsene. Gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım."

Kapıdan çıkarken bunu kendi kendine mırıldandı, onun duyamayacağı kadar alçak sesle. Öfkenin onu buraya gelmeye itmesine izin vermişti. Öfkenin aralarındaki uçurumu genişletmesine izin vermişti. Ama o anda göğsünü acıyla dolduran öfke değildi. Ve gözlerini yaşartan da öfke değildi.

Bölüm Otuz Dokuz

KADIN ONU ÇILDIRTTI! Rupert Rebecca'ya bu kadar yakinken nasıl hayatta kalacağını merak ediyordu. Lanet olsun, onu hâlâ çok istiyordu ama onu ne kadar çekici bulursa bulsun, entrikacı bir pislik tarafından evliliğe yönlendirilmeye içerliyordu. Arkasını her döndüğünde onu baştan çıkaracaktı, hepsi de sözde masumiyet içindeydi. Ve işe yarayacaktı. Denemeden bile onu baştan çıkarmışken işe yaramamasına imkân yoktu.

Rupert, Rebecca'nın sandıkları çıkarılana kadar odasında kaldı ve Koridorda bir kapının çarpma sesini duyana kadar birkaç dakika daha geçti. Onu kendi evinden kovacaktı. Başka bir çözüm yolu göremiyordu.

Adımları yavaşlayıp durduğunda merdivenleri yarılamıştı. Ne oldu? ne yapıyordu? Ne zamandan beri korkakça bir yol seçmişti? Bu kadar kolay bir çıkışa bu kadar çabuk atlaması onu gerçekten delirtiyordu. Onda bundan daha fazla cesaret vardı. Ve onun oyun planını biliyordu! Sadece kendini koruma içgüdüsünü görmezden gelip onunkine karşı bir plan yapması gerekiyordu.

Ön kapı açılıp kuzeni Raphael Locke ve karısı Ophelia içeri girdiğinde hâlâ merdivenlerde duruyordu. Lanet olası mevsim! Locke'un akrabalarından kaçının yılın bu zamanlarında Londra'ya geldiğini unutmuştu. Ve tabii ki hepsi ailesini ziyaret etti, bazıları kaldı. Kuzeni Amanda, Raphael'in kız kardeşi, muhtemelen

Hala evlilik pazarında olduğu için onun da gelmesi gerekiyordu. Evde erkek kardeşiyle kalmayı tercih eden kendi erkek kardeşiyle kalmaktansa, onun ve erkek kardeşlerinin içinde üç muhtemel refakatçisinin olduğu onun evinde kalmayı tercih etti.

karısı ve küçük kızı.

Raphael ve karısının gelişi Rupert'in kararını pekiştirdi. Kalmak . Rebecca'nın ikiyüzlülükleri konusunda onları uyarmak için etrafta olmadığı takdirde ailesinin kalbine ne kadar kolay gireceğini biliyordu. Bunu yapamayacak kadar sevimli ve eğlenceliydi. Çoğu erkek bir kadınla karşılaştığında dehşete düşerdi. Locke'lar ve St. John'lar, ailelerinde kendileriyle eşit bir zekâ sergileyen kadınlar bu gruba girmiyordu.

Rupert bugün bile Ophelia Locke'u her gördüğünde inanılmaz güzelliği karşısında büyüleniyordu. Bu kadar eşsiz bir yüze alışmak mümkün değildi. Ophelia ile Rebecca'nın da muhtemelen pek çok ortak noktası vardı - hayır, onun düşündüğü eski Ophelia'ydı. Eskiden durumları kendi lehine çevirmekte ve tıpkı Rebecca gibi bunu yapmak için yalanlara başvurmakta ustaydı. Ophelia çılgın bir güzelliğe sahipti, bu konuda eşi benzeri yoktu ama bu kötü nitelikleri yüzünden aslında pek de sevilesi biri değildi. Ama Rafe'le evliliği onu tamamen değiştirmişti. Kuzeniyle evlenen Ophelia'nın seilmeyecek hiçbir yanı yoktu.

Raphael, Rupert'i gördüğünde, "Seni burada bulmayı beklemiyordum, eski dostum," dedi.

Rupert sırtıttı ve kalan basamakları aşarak salondaki çifte katıldı. "Bugünlerde kendimi haftada sadece üç kadınla geceyi geçirmekle sınırlamaya çalışıyorum. Beni tuhaf günlerimden birinde yakaladınız."

"Seni uzun boylu umuyordum," diye karşılık verdi Raphael. "Zaten Julie Teyze'yi ziyarete geldim, o yüzden sen de gidebilirsin."

Gariptir , Raphael Locke sadece yarı şaka yapıyordu. O yapmadı karısından hiç şüphesi olmadığı için karısına karşı büyük bir kıskançlık duyuyordu.

Ama Rupert bu kıskançlığı bir kez çok fazla kışkırtmıştı. Evliliğinin ilk aylarında Ophelia'yla sık sık flört ettiğinde Rupert için her şey eğlence ve oyundan ibaretti ama kuzeninin etek kovalayan şöhretinin farkında olan Rafe bunu hiç de eğlenceli bulmamıştı.

Ophelia, Rafe'in kovulmasını biraz daha sevimli göstermeye çalışarak, "Demek istediği, bu saatte hâlâ uyuyor olabileceğinizi düşündük," dedi.

"Merak etme, hayatım"-Rupert Ophelia'ya göz kırptı- "Artık onun güvensizliğine alıştım."

Raphael homurdandı ve salona doğru yürürken bağırdı: "Neredesin Julie Teyze? Ben ziyaretteyken o haylazı ayak işlerine göndermelisin."

Ophelia Rupert'ı hafifçe azarladı, "Ciddi olmadığını biliyorum ve en azından eskiden yaptığın gibi her fırsatta beni baştan çıkarmaya çalışmayı bıraktın. Ama ciddi olmadığını ona gerçekten belli etmelisin."

"Her şey eğlence ve oyundu, canım."

"Saçmalık. Bunu sırf anneni için yaptın." "O da var."

Rupert sırıttı.

"Ve kocamın."

Rupert kıkırdadı, "O da var."

"Yani onu kışkırtmayı bırakmanın zamanı geldi, öyle değil mi? Aileni ziyaret etmeyi seviyorum ama senin yüzünden Rafe'i bizi kasabaya getirmeye ikna etmem günlerimi alıyor."

"Yüce Tanrım," diye bağırıldığını duydular Raphael'in diğer odada. "Bu ne zaman oldu?"

Rupert içini çekerek Ophelia'nın "Bir sorun mu var?" diye sormasına neden oldu.

"Evet, ama bu sadece benim görüşüm. Öte yandan annem muhtemelen dünyada bundan daha doğru bir şey olamayacağını düşünüyor. Ama bırakayım da o söylesin. Muhtemelen dikişleri patlıyordur."

Salona doğru bir kolunu uzattı. Ophelia ona sinirli bir bakış attıktan sonra önünden ilerledi.

Ama annesi onu merakta bırakmadı. Ophelia kapıda belirir belirmez Julie, "Rupert'in evliliğinden ilk ben söz edeyim. Kendine çok hoş bir kız buldu ve

şimdiden aileye bir ekleme bekliyorlar."

Rupert kapı çerçevesine yaslandı ve başını tahtaya vurdu. Annesinin bütün baklaları bir kerede dökeceğine güveniyordu.

Ophelia ona baktı ve bugünlerde surat asmaya yakın ses tonuyla, "Düğünleri severim. Neden biz davet edilmedik?"

Gözlerini kapattı. "Belki de henüz kimsenin bunu bilmemesi gerektiği içindir."

"Evet, bana söylemeyecekti bile," diye ekledi Julie, ama geniş gülümsemesine bakılırsa buna hiç de üzülmemiştir. "Ama artık bildiğim için affediyorum. Onu tanıyor olmalısın, Rafe. O senin komşun. Hatta bana aileye daha erken girebileceğini, uzun zaman önce seni hedeflediğini bile söyledi."

"Öyle mi?" Ophelia kaşlarını kaldırarak kocasına baktı.

Raphael hafifçe kızardı. "Julie Teyze'nin kimden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, canım. Henüz *kiminle* evlendiğini söylemedi."

Rupert'ın gözleri fal taşı gibi . Her şey zihninde bir araya geldi - Rebecca'nın harekete geçirdiği şeyin nedeni. Bunların hiçbirinin saray entrikalarıyla ilgisi yoktu ve her şey kendi paralı askerliğiyle ilgiliydi. Gündem. Aslında başından beri öyle ya da Locke ailesiyle evlenmenin peşindeydi. O sadece onun için bir sıçrama tahtasıydı.

Kırkınıc Bölüm

BEN GELİNİM," dedi REBECCA kapı aralığında ve odayı bir anlık sessizliğe .

Böyle cesur bir açıklama yaparken kızarmamayı başardı. Ama Lafı dolandırmaya gerek yoktu, özellikle de odaya yaklaşırken Raphael'in sözlerini yakalamışken. Salonda bu kadar çok ses duyduğunda geri çekilmesi gerekirdi. Ama bu eve saklanmak için taşınmamıştı. Rupert'ın ailesindeki yerini garantilemek için oradaydı.

-Bebeğinin iyiliğİ için, ve bu bunu yapmak için en iyi fırsattı.

Onun bu sözleri, Rupert'inki de dahil olmak üzere odadaki tüm gözlerin ona çevrilmesine neden oldu.

"şanslı gelin demeyi unuttun, değil mi?" Rupert onun yanında dururken alçak bir sesle sordu.

Yeni bir gelinin olağın tepkisinin bu olduğunu düşünüyordu ama bu kesinlikle onun için geçerli değildi. "Hayır, yle bir şey yapmadım," diye fıslıladı.

sahte bir gülümseme. "Ama dilimin ucuna gelen 'şanssız' kelimesini kendime saklamayı başardım. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Adam . Kayınvalidesinin yanına gitmek için onun yanından ayrıılıp odaya doğru ilerledi ve brokar kanepelerden birine oturdu. Julie ona gülümsüyordu.

Raphael de muhtemelen onu tanıdığı için gülümsüyordu. Ophelia ona şaşkın şaşkın bakan tek kişiydi.

"Tanıdık geliyorsunuz ama isminiz aklıma gelmiyor. Daha önce tanışmamış mıydık?" Ophelia sonunda sordu.

"Evet, evlendikten kısa bir süre sonra. Sizi karşılamaya geldiğimizde annemle birlikteydim."

"Evet, tabii ki!" Ophelia haykırdı. "Lilly ve Rebecca Marshall. şimdi hatırlıyorum da annen o gün öyle bir şey söylemişti ki

merakım."

"Öyle mi?"

"Onu duymamı istediğini sanmıyorum. Benimle tanıştırdıktan hemen sonra alçak sesle mırıldandı: 'Bu her açıklıyor. Belki hatırlarsınız ve neden biliyorsunuzdur? Bu sözün benimle ilgili olduğunu hissetmiştim.'"

Rebecca bir kahkaha attı ve Ophelia Locke'la ilk kez tanıştıkları günü hatırladı. Rebecca o zaman Raphael'in Ophelia'ya nasıl bu kadar çabuk kapıldığını anlamıştı. Kadın güzelliğin de ötesindeydi. Bunu tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Lilly de aynı fikirdeydi ve bunu o birkaç basit kelimeyle özetlemişti: "Bu her şeyi açıklıyor."

"Gerçekten de seninle ilgiliydi," dedi Rebecca sırtarak. "Birkaç yıldır annem ve ben, Raphael'in bir gün bana iyi bir koca. Bu yüzden, hiç beklenmedik bir anda, kur bile yapmadan sizinle evlendiğinde, bunun nedenini merak ettik.

Ama bir erkeğin sizin iyiliğinizi kazandıktan sonra neden sizi sunağa koşturduğunu anlamak için sizinle tanışmamız yeterli oldu."

Ophelia bu iltifat karşısında kızarmıştı ama kocası şu açıklamayı yaptı: "Kur yapmamız ne kadar sıra dışı olsa da Londra'daki bütün dedikodu dergilerine konu oldu. Phelia bir ara sana anlatır. Karımı eve getirdiğimde henüz Norford'a ulaşmamıştı." Sonra Rebecca'ya takıldı: "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır?"

"Ah, yıkılmıştım, emin olmak için - yaklaşık bir saat boyunca," diye karşılık verdi Rebecca, ona güvence vermeden önce onları güldürerek, "Sonuçta sen benim için sadece bir 'fikirdin'. Ciddiye alınacak bir şey değil, ama reşit olduğumda dört gözle bekleyeceğim bir şey. Ben oraya varmadan evlendin!"

Rupert hariç hepsi güldü. Kaşları öylesine çatıktı ki, kimse fark etmeden hemen odadan çıktı. Yine de Rebecca onu yakaladı. onu ailesiyle kabaca yalnız bırakmadan önce. Bu işin peşini bırakmalıydı. Rupert'ın kandırılmış versiyonunu anlatmasına gerek kalmadan Locke'lara her şeyi açıklamak için bu fırsatı değerlendirmeliydi. Ama çoktan anlatmıştı. Julie'ye durumu anlattı ve Julie akrabalarına anlatabileceğini söyledi. Rebecca izin isteyip Rupert'ın gitti.

Çok uzağa gerek kalmadı ve onu koridorda takip ederek kaybolduğu odaya gitti, kapı yüzüne kapanmadan hemen önce yakaladı. Kapıyı iterek açtı. Adam daralmış, soluk mavi gözleriyle onu kıstırmak için arkasını döndü.

"Beni kurtlara bırakmak ne kadar da tipik bir davranış." demeden önce kapiyı arkasından kapattı.

Ailesi hakkında bu kadar saçma bir tanımlama karşısında homurdandı. "Melodramlarını saf bir izleyici kitlesi için sakla. Onları avucunun içine almıştın."

"Bu kabalığınızı mazur gösterir mi?"

"Ailem benden daha azını beklemiyor. Ayrıca, eğer fark etmediyseniz, Rafe gittiğimi görse çok sevinirdi. Karısını arzuladığımdan beri onunla aynı odada uzun süre bulunmamamı tercih ediyor."

Rebecca'nın nefesi kesildi. "Sen ."

Gözlerini devirdi. "Elbette gördüm, ben ve ona gözlerini dikmiş ya da diyecek olan her erkek. Çoğu erkek duygularını gizli tutar. I sadece bu konuda daha açıktı."

Rebecca onun sadece kendisini kışkırtmaya çalıştığını düşündü. "Yani böyle mi olacak? Ailen ziyarete geldiğinde benimle aynı odada bile kalmayacak mısın?"

Birden onu sırt üstü duvara yasladı. "Benim ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun Becca? Annenin dediği gibi, 'Bu her şeyi açıklıyor,' ve , hem çok açık bir şekilde."

Bir an için hiçbir şey söyleyemedi, az önce söylediklerini özümseyemedi bile. Ona bu kadar yakın olmayı kaldıramıyordu. bir sıcaklık dalgası geçti. Çırpıntılar karnını gıdıkladı. Gözlerini kendisine bu kadar yakın olan dudaklardan alamıyordu.

"Bu sefer hazır bir mazeretin yok mu?" diye devam etti, kızın gözlerini kendi gözlerine dikmesine yetecek kadar sert bir ifadeyle.

Onu pek çok kez kızgın görmüştü ama bu kızgınlığın çok ötesindeydi. Yanağında bir kas bile titriyordu. Öfkesini neredeyse hissedebiliyordu, o kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu ki. Ne demişti? *Düşün!* Düşünemedi. Adamın vücudu bu kadar yaklaştığından beri tek bir kelime bile duymamıştı ve arkasındaki duvar ona kaçmak için hiçbir yol bırakmamıştı.

"Şimdi ne ima ediyorsun?"

"Sabrımı sınamak için iyi bir zaman değil. Aileme girmek için ne gerekiyorsa yapmaya ne zaman karar verdin? Rafe listenin başından çıkarılmadan önce mi sonra mı? Berbat bir ikinci seçenek seçtin Becca. Bu saçmalık devam edecekse seni sadık bir koca yapmayacağım."

Adamın vardığı sonucu fark ettiği anda nefesini içine çekti. "Şaka mı yapıyorsun? Kuzenin tüm dünyadaki en iyi avcılardan biriydi.

İngiltere'de, hele benim mahallemde. Norforddaki her kadının gönlü ondaydı, neden ben istisna olayım ki? Bana harika bir koca olabileceği fikri annemin ve benim aklımıza geldiğinde henüz on üç yaşındaydım. Ama onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Muhtemelen de hatırlamıyordu. Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, Ophelia'yla evlendiğinde ben henüz on altı yaşındaydım. Üç yıl boyunca onu 'benim' olarak gördüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım ama kesinlikle yıkılmamıştım ya da onun yerine geçmeyi planlamıyordum. Aslında, diğerlerine katılmayı dört gözle bekliyordum.

En azından annem benim için saraydaki randevuyu alana kadar, Londra'da bir koca avı sezonu için sosyete kızları."

"Görüyorum ki bir bahanen hazırmış," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Şimdi ne söylerse söylesin, kocasının onu dinlemeyeceğini hemen anladı. ona inanmazdı. Ona en ufak bir şüphe hakkı bile tanımayacaktı. Kadın , onu mihraba sürüklemek için kitaptaki en eski numarayı kullanmıştı. Sürüklemeyi yapmış olmasını boş verin, görünüşe göre onu da manipüle etmişti. Ve kendi inanılmaz cazibesini hesaba katmamıştı bile! Onun ailesinin peşinde olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ailenin herhangi bir üyesi yeterli olabilirdi.

Her zamanki gibi, onu da en az kendisi kadar öfkelenlendirmeyi başardı. Ve son zamanlarda olduğu gibi, bunu kendine saklamadı ve kavrayabildiği en büyük dikenle karşılık verdi.

"Saçma," diye cevap verdi, "neden önceden hazırlanmış bir mazerete ihtiyacım olsun ki?

İlerlemek mi? Zaten anında yalan söyleyecek kadar zeki olduğumu ima ettiniz. Bunu çiğneyin, Lord Her Şeyi Bilen!"

Adamın iki yanına diktiği kollardan birinin altına girdi ve adam onu durduramadan odadan dışarı fırladı. Yine ağlayacaktı. Bu sefer nedenini bile bilmiyordu. Sanki adam onun hakkında ne düşündüğünü daha önce açıkça belirtmemiş gibiydi.

Bölüm Kırkbir

REBECCA öğle yemeği için tekrar aşağıya inmeden önce öğlenin ortasına kadar bekledi. İştahı yoktu ama konu beslenmeye geldiğinde artık sadece kendini düşünemezdi. Locke'lara gitmeleri için zaman tanıyacak kadar bekledi. Artık onların ailesinin bir parçası olsa bile sosyalleşecek durumda değildi. Mutfaktan bir tabak almayı ve sonra da huzur içinde hüzünlenebileceği yeni odasına geri dönmeyi umuyordu.

Bu aceleci planın sadece yarısını uygulayabildi. Elinde tabağı, merdivenleri çıkıyordu ki ön kapı açıldı. Flora'nın geri kalan bavullarla birlikte geldiğini umarak döndü. Julie'ye hizmetçisinin bir odaya ihtiyacı olacağını söylemeyi unutmuştu. Ama antrede eski dostu Amanda Locke paltosundan sıyrılmaya çalışıyordu.

Amanda onu hemen fark etti ve "Becky?!" diye bağırdı. Burada ne *işin* var? Julie Teyze sezon için sana sponsor mu oluyor-ama bekle, senin sarayda olman gerekmiyor muydu? Bu çok heyecan verici. O görevi aldığını duydum. Düşünsene, gerçek bir baş ! Senin için çok heyecanlandım! Ve belki biraz da kıskandım." Amanda kendi kendine kıkırdadı. "Böyle bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim ama belki de . Kraliçe benim için bir koca seçsin, çünkü kendime koca bulma konusunda hiç şansım yok. Bu benim üçüncü sezonum olacak! Ağlayabilirim."

Rebecca hafifçe gülümsedi. Amanda kesinlikle değişmemişti. Birbirlerini yıllardır görmemişlerdi ama güzel çocuk daha da büyümüşü. Rebecca'nın her yerde tanıyabileceği kadar güzel bir kadındı. Ve belli ki kişiliği de yıllar içinde değişmemişti. Hâlâ dakikada yüz kelime söyleyebiliyor ve neredeyse bir nefeste üç ya da daha fazla konuyla hokkabazlık yapabiliyordu!

Çocukken neredeyse çok iyi arkadaş olmuşlardı. Çok yakın komşulardı ve Amanda ile aralarında sadece birkaç yaş fark vardı; ikisi de hâlâ çocuksu ilgi alanlarına sahipken, aynı şeylerin çoğundan birlikte zevk almışlardı.

Ama sonra Amanda, tüm teyzelerinin gençken gittiği özel okula gitti ve bir süre için Yazları Norford'a bile gelmiyor, yeni okul arkadaşlarının evlerini ziyaret ediyordu. Böylece birbirlerinden uzaklaştılar, artık birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı ve Amanda'nın ilgi alanları daha sofistike ve sosyal yönelimli hale geldikçe yaş farkı da daha belirgin hale geldi.

Rebecca da çocukluk ilgi alanlarını aştıktan sonra arkadaşlıklarını yenilemedikleri için sık sık pişmanlık duymuştu. Rebecca'nın eski arkadaşına kardeşiyle evlenmeyi planladığını söyleme şansı bile olmamıştı! Konuşmalarının üzerinden bu kadar yıl geçmişti.

Rebecca merdivenlerden geri inerek St. John'un evinde bulunmasını tüm gerçekleri ortaya dökmeden açıklamaya çalıştı. "Evlendim. Bu yüzden saraydaki görevimden ayrılmak zorunda kaldım."

"*Aman* Tanrım, şimdiden evlendin mi?" Amanda nefesini tuttu, sonra da "Şimdi ağlayacağım!" diye feryat etti.

Amanda böyle bir şey yapacakmış gibi ve Rebecca'ya sıkıca sarılıp onu kutladıktan sonra, "Sonunda, benimle ilgili tüm kötü sırları anlatabilecek biri çıktı.

Babamın bana anlatmaya utandığı bir evlilik." "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Şaka yapıyordum, tabii ki biliyorum. Ne de olsa beş teyzem var ve her biri benim için hassas gerçekleri karıştırma sırasını aldı. Ama yaşlı kadınların nasıl bilirsiniz. Size hiçbir şey söylemeden, sadece ima ederek bir şeyler anlatırlar."

"Yani sen gerçekten-"

"Hayır, gerçekten istiyorum," diye araya girdi Amanda. "En yakın arkadaşlarımın hepsi çoktan evlendi - işte, gördünüz mü? Evlenecek birini bulamayan bir ben varım. koca!"

Rebecca nedenini anlayamadı. Amanda'nın olağanüstü bir iyiliği vardı. Locke'ların birçoğunun sahip olduğu parlak sarı saçlar, soluk mavi gözler ve zarif yüz hatları. Hiç kuşkusuz Locke'ların en güzeliydi. Sosyeteye ilk adımını attığından beri koca arıyor,

, iki yıl önce Ophelia da ilk kez sahneye çıkmıştı ve hiç kimse, Amanda bile o güzelliyle kıyaslanamazdı.

Yine de, bu iki yıl önceydi. Amanda'nın şimdiye kadar yakalanmış olması gerekirdi.

"Babanızın unvanı mı? Ne de olsa o bir dük, ve bu seni korkutabilir."
_"

"Hayır, hayır, *çok* fazla teklif geldi. Bir tek ben sorun. Karar veremiyorum, çünkü burada hissetmiyorum." Amanda kalbini işaret etti. "Burada hissettin mi? Evet, elbette . Yoksa neden evlenesin ki?"

Rebecca evlenmek için aşktan başka pek çok neden olduğunu anlatmaya başladı ama Amanda henüz masumken kendi özel nedeninden bahsedecek kişi o olmayacaktı. Eğer ailesi ona söylemek söyleyebilirdi ama Amanda'nın bunu bilmesine gerçekten gerek var mıydı?

Rebecca ya da Rupert bu evliliği istememiş miydi? Amanda'nın uzun bir ziyaret için orada olması durumunda bunun ortaya çıkmayacağından değil. Ama neyse ki şimdilik Amanda kendi sorusuna kendi cevap vermişti ve Rebecca onu düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Peki, şanslı adam kim?"

Bu soru öylesine merakla sorulmuştu ki Rebecca'nın aklına Amanda'nın bu evdeki üç erkek kuzenini hiç düşünmediği geldi. Elbette bu kuzenlerden biri olan Owen çok küçüktü. Rebecca ikinci oğul Avery ile henüz tanışmamıştı ama o da Rupert gibiye Amanda muhtemelen ikisini de bekârlığa *uygun bulmazdı*.

Rupert, Rebecca'nın arkasından koridora çıkarken, "O ben oluyorum," diye cevap verdi. Onun yanında durdu ve kolunu omzuna doladı. Rebecca kaskatı kesildi ama Amanda'nın gözleri üzerlerinde olduğu için omuz silkmedi.

"Sen mi?" Amanda kuzenine gözlerini kırptırdı, sonra gözlerini tekrar Rebecca sevinçli bir çığlık attı. "Oh, bu harika! Sonunda çok iyi arkadaş olacağız Becky! Tüm bu heyecanı kaçırdığıma inanamıyorum. Sezon daha başlamadan bu nasıl oldu? Evde mi tanıştınız, yoksa burada Londra'da mı? Bu ne zaman oldu - bir dakika, ben neden düğüne davet edilmedim?"

Rupert, "Normal bir düğün için bekleyemeyecek kadar sabırsızdık," dedi.

"İlanı yayınlatmamak için İskoçya'ya kadar gittin, öyle mi?" Amanda tahmin etti. "Ne kadar romantik!"

Rupert Rebecca'nın kulağına bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken, "Bilmesine gerek yok," diye fısıldadı.

Gerçekten bir konuda anlaşıyorlar mıydı? Rebecca hayretler içinde düşündü. Ne büyük sürpriz. Bunu ona söylemek için döndüğünde, dudakları tam onunkilere çarptı.

Bölüm Kırk İki

REBECCA bu öpücüğün sadece Amanda'nın iyiliği için olduğunu ÇOK İYİ BİLİYORDU. Hemen çekilmemesinin tek nedeni buydu. En azından, duyuları bundan zevk almaması gerektiğini unutacak kadar karışmadan önce kendini bu konuda ikna etmişti.

Haydutlar davrandıkları kadar kötü bir tat almamalı mı? Evet, öyle olmalı. Bu açık bir uyarı olurdu. Ama haydutu yapmadı. Euphoria Onu her tattığında üstesinden gelmişti ve şimdi bile, "asla sadık kalmayacağına" dair verdiği söz zihninde hâlâ bu kadar tazeyken, dokunuşuyla, elinin sırtında aşağı yukarı hareket edişiyile onu ele kabarcıklı sersemliği engelleyemiyordu.

Rebecca'nın transını bozan Amanda değildi. Amanda topuklarının üzerinde sallanıyor ve duygularını kendilerine saklayamayacak kadar çok aşık için sırtıyordu. En azından Rebecca, Amanda'nın kendisini gördüğünde böyle düşündüğünü anladı.

Rebecca'nın tuttuğu tabak parmaklarının arasından kayarak ayaklarının dibindeki mermer zeminde paramparça oldu. Bu onu ve Rupert'ı anında ayırdı.

Rebecca yarattığı karmaşaya dehşetle Amanda kıkırdamaya başladı. Amanda, Rebecca'yı salona doğru sürüklemek için öne çıkarken, "Bunun için endişelenme," dedi. "Hizmetçilerden biri temizler. İkinizin bu kadar düşüncesizce davranmasına neden olan bu harika romantizm hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Raphael kanepelerden birinde uzandığı yerden, "Bu ilginç olacak," dedi.

Kız kardeşi ona baktı. "Neden hâlâ evinize dönmediğinizi merak ediyordum ama hâlâ burada ziyarette olacağınızı düşünmemiştim. Sen de mi

En azından Julie Teyze'yi bir süre burada kalacağım konusunda uyaraabilir miydim?"

Raphael ayağa kalkarken, "Söylemeyi unutmuşum, canım," dedi. "Ama geçen sezon burada kaldığınız ve evlenmeyerek herkesin ıştırabını uzatmaya karar verdiğiniz için eminim bunu bekliyordu."

Amanda, "Öyle bir şey yapmıyorum!" diye kekeledi.

"bitti mi? Bunu duyduğuma sevindim!"

Ağabeyinin alayları karşısında oflayıp pufladı. "Karın nerede? Misafirliği fazla uzattın."

Rupert onlara katılırken, "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," dedi.

Raphael kıkırdadı. "Vazgeçsen iyi olur, eski dostum. Sen de saflarımıza katıldın ve bu da küçük kavgamızı sona erdirdi. Hanımlara gelince," diye ekledi Raphael kız kardeşi için, "Rebecca'yı bulmak için yukarı çıktılar, böylece hangi odanın çocuk odasına dönüştürülebileceğine karar verebilirler."

Amanda'nın gözleri Rebecca'ya kaydı. "Bu biraz erken değil mi?" "Aslında hayır."

"Vay canına, siz ikiniz bu evliliği ne zamandır saklıyorsunuz?"

Rupert gözlerini devirerek, "Yeterince uzun değil," dedi.

Rebecca ona tuhaf bir bakış attı. Sanki aileye "iyi haberi" vermeden önce biraz yalnız kalmak istemişler gibi konuşması ne kadar da kolaydı. Haberler." Gerçeği söylemeyi tercih ederdi ama gerçek çok tatsız ve utanç vericiydi ve... yine ağlayacakmış gibi bir his vardı içinde.

"Ben mutfaktayken beni kaçırmış olmalılar. Gidip onları bulacağım," dedi çabucak. ". "

O gün ikinci kez aceleyle salondan çıktı. Rupert da hemen arkasından onu takip etti. Yalnız kalmak isteyerek durdu ve "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Bir hizmetçinin koridordaki dağınıklığı toplamaya başlamasıyla birlikte koluna girdi ve özel olarak konuşmak üzere onu tekrar ofisine götürdü. Hâlâ gözlerini

"Tüm aileye bunun cehennemde yapılmış bir evlilik olduğunu söylemek zorunda değiliz." derken sesi kısıktı.

Amanda'yla ilgili olarak bundan zaten bahsetmişti ama Ophelia ve Raphael'e de evliliklerinde her şeyin gitmediğini gösterecek hiçbir şey söylememişti. Ama birbirlerini terslemeden aynı odada uzun süre kalamazken bunu nasıl ?

"Ne öneriyorsun?"

Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sonra cevap verdi: "Rol yapmakta iyisin. En azından ailenin geri kalanı için buna iyi bir yüz takınmamızı öneriyorum."

Aynı nefeste bir hakaret ve bir zeytin dalı. Hayır, ateşkes ima etmiyordu, sadece numara yapıyordu. Ona göre iyi olduğu bir şeydi bu. Neredeyse gülecekti.

"Evliliğimizin birkaç ay içinde sona ermesini beklerken neden bunu denemek istiyorsun?"

"Çünkü sen bu evdesin. Çünkü sana evlenmemeni söylediğim halde çoktan evleneceğini duyurdun. Bunun yerine buraya misafir olarak da gelebilirdin, biliyorsun. Norford'a bile gittim. Ama artık bilindiğine göre, buna iyi bir yüz vermemiz gerekiyor."

"Soruma cevap vermediniz. Bizim uzlaşmaz olmamız Farklılıklar sizin fesih gerekçelerinizdi. Şimdi önerdiğiniz şey, kolay çıkışınıza bir son veriyor, değil mi?"

"Bunu zaten yaptın. Buraya beni zorlamak için . olsun, başardın. İş o noktaya gelirse boşanmak da var. Fakat Neden? Kendin söyledin Becca. Bebek için."

Buna itiraz edemezdi. Sadece onun önce bebeği düşünmesini beklemiyordu ama düşünmeliydi de. Ne de olsa onunla bebeğin iyiliği için evlenmişti.

İç çekti. Ve şimdilik tüm düşmanlıklarından sıyrılmak için çaba gösterdi.

"Pekala," dedi. "Ama annenin muhtemelen akrabalarına bir şeyler söyleyeceğinin farkındasın, eğer henüz söylemediyse. Ona karşı dürüst davrandım."

"Ona kendi versiyonunu mu verdin yoksa benimkini mi?"

Kızgın bir renkle kızardı. *Bu* ateşkes ne kadar da kısa sürmüştü! Hakaretlerini kendine saklayamazken ondan mutlu gelin rolünü oynamasını mı bekliyordu?

"Ona gerçekleri söyledim, varsayımları değil. Ve her fırsatta beni kasten kışkırtmaya devam edersen bu işe yaramayacak!"

Öfkeli bir elini uzun saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim, istemedim oldu. Karışık ortamlarda dilimi korumak için elimden geleni yapacağım."

"Ama yalnızken değil mi?" diye tahmin ederek gözlerini ona dikti. "Numara yapmak başkaları içindir, kendimiz için değil. İkimiz de hayal görmüyoruz."

"Elbette hayır, bunda bir gerçeklik payı olduğunu düşünmek bana çok uzak. Ama ölümünüzü planlayacak kadar öfkeliyken başkalarının yanındayken gerçek bir gülümseme ve neşeli bir mutluluk sergileyebileceğimi düşünüyorsanız, bir düşünün tekrar!"

Şimdi iç çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu ince şüphe ipliği üzerinde dengede duruyorum, bu yüzden lütfen bana tahammül edin. Bazı ayarlamalar yapacağım. Anneme gelince, uygunsuz bir şeyden bahsetmesi pek olası değil. Olayların bu şekilde gelişmesinden o kadar memnun ki, evliliğimizi hiçbir şeyin bozmaması için canla başla mücadele edecektir."

"O zaman sanırım geriye kalan tek şey, meydan okumaya hazır olduğunu kanıtlaman. Bana alaycı olmayan bir gülümseme ver."

Ani şaşkınlığına bakılırsa bunu beklemiyordu. Ama bu makul bir istekti. Tüm bu maskaralığı tek başına omuzlarında taşımayacaktı. O da kendi payına düşeni yapmalıydı.

Ama onun yatağında geçirdiği o meşum geceden önce gözlerini kamaştıran muhteşem gülümsemelerden birini beklemiyordu. Keskin bir nefes çekti. Kalbi yüksek sesle çarpmaya başladı. Yüce Tanrım, bunu ona hâlâ nasıl yapabiliyordu?

"Bu kadar ikna edici olmana gerek yok!" diye tersledi ve gözlerini ondan ayırmak için arkasını döndü. "Baştan çıkarıcı gülümsemelerini fetih lejyonuna sakla. Ben onlardan biri olmayacağım, bu yüzden düzgün bir gülümseme yeterli, teşekkürler."

Gerçekten de güldü. "Bu normal bir gülümsemeydi Becca. Eğer bana inanmıyorsan, arkanı dön ve sana farkı göstereyim."

"Hayır! Beni baştan çıkarmak bu pazarlığın bir parçası değil."

"Tabii ki hayır. Şimdilik bu mutlu evlilik sadece göstermelik ve ben zaten ellerimi senden uzak tutacağıma söz verdim, değil mi?"

"O zaman bundan böyle dudaklarını benden uzak tut," dedi kapıdan çıkarken. "Artık kazara öpüşmek yok."

Kapıyı arkasından kapatmadan önce tekrar güldüğünü duydu. Yüce Tanrım, az önce neyi kabul etmişti? Bu iş asla yürümeyecekti!

Bölüm Kırk Üç

AMA BU SADECE KÜÇÜK BİR TOP! Sarayda o kadar çok mu vardı da şimdiden bıktınız?" Amanda sordu.

Rebecca Amanda ile yemek masasında otururken, aklına bir fikir geldiğinde eski arkadaşının ne kadar inatçı olabileceğini hatırladı. Çocukken Amanda, aradığı cevaplar olmadığı sürece tüm cevapları görmezden .

Görünüşe göre, yıllar içinde bu konuda hiçbir şey değişmemişti. Amanda yirmi yaşına gelmesine rağmen istediğini elde edemediğinde nazıkçe pes etmeyi hâlâ öğrenememişti. Rebecca ise artık kolayca yönlendirilebilen genç bir arkadaş değildi ve kendine has bir azim geliştirmişti.

Bu yüzden sadece ikinci kez, "Bu doğru gelmiyor," diye tekrarladı ve ekledi, "Senden daha gencim! Bu beni pek de uygun bir şaperon."

"Saçmalama, henüz evli olmaya alışamadın. Evli bir kadın olman seni benim için mükemmel bir şaperon yapıyor. Ve henüz sormaya bile gelmeyen Avery ile gitmektense seninle gitmeyi tercih ederim Owen çok genç. Ve Rue hanımlar arasında çok fazla sansasyon yaratıyor, bu da orada bulunan beylerin çoğunu öylesine sinirlendiriyor ki dans etmeyi bırakıyorlar! En azından balolarda böyle oluyor. olur."

Rebecca, Rupert'in sansasyon yaratamadığını değil ama herkesin bu yüzden dans etmeyi bıraktığını anlatmak için Amanda'nın abarttığından şüphelense de sırtmamak için kendini zor tuttu. Bu konuda zaten bilgilendirilmiş olduğu için Amanda'ya, "Sen hareket ettin

Çünkü teyzeniz de dahil olmak üzere bir dizi hazır refakatçiniz var. Birdenbire hepsi kabul edilemez mi oldu?"

Amanda içini çekti ve başını masaya bıraktı. Neyse ki tatlı tabağı çoktan kenara itilmişti. Yemek odasında sadece ikisi kalmıştı.

Julie, Owen'ı çalışmalarının haftalık muhasebesini yapması için sürüklemişti. On altı yaşında olmasına rağmen hâlâ biraz utangaçtı ama çok kibardı! Rupert da yemeğini bitirir bitirmez bir randevusu olduğunu söyleyerek gitmişti. Gece mi? Owen şu anda baştan çıkarma listesinde hangi kadın varsa ona doğru hiç şüphesi yoktu. Ama bunun onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Gerçekten de etmeyecekti.

"Çok haklısın," diye itiraf etti Amanda, alnı hala kederli bir şekilde masaya. "Avery'yi tercih ederdim ama o da bana eşlik etmekte bir sakınca görmüyor, muhtemelen henüz kasabada olduğumu bilmiyordur. Yine de Julie Teyze, çocuklarını büyütürken sosyal olma alışkanlığından vazgeçmişti. O Onları asla yalnız bırakmama konusunda fanatiktir, bilirsiniz. Refakatçi olmayı kabul etse de bütün geceyi homurdanarak geçirecektir ve inanın bana, onun kaşlarını çatığında hemen geri çekilmeyen pek fazla erkek yoktur."

"Eğer bu kadar kolay korkutulabiliyorlarsa, o zaman size göre değiller demektir."

Amanda başını kaldırdı. "Hiç düşünmemiştim! Ama bu çok doğru. Ve geriye dönüp baktığımda, korkutup kaçırdığı bazı adamların gittiğini gördüğüme sevindiğimi söylemeliyim. Ama yine de, demek istediğimi tamamen kaçırıyorsun. Seninle gitmeyi çok ama çok isterdim! Eğlenceli olacak! Ve bugünlerde oldukça akıllı başında görünüyorsun. Belki koca arayışımı daraltmama yardım edebilirsin. Evet de. Lütfen!"

Rebecca sırtıttı, ne de olsa eski arkadaşının güzelce söylediği bir "*lütfe*n" için hâlâ enayiydi. Ama o zaman da bahaneleri tükenmişti.

"Yarın gece mi dediniz?"

"Evet ve sakın bana saraydan yeni gelmişken giyecek bir şeyin olmadığını söylemeye kalkma!"

"Sakin ol, Mandy." Rebecca kıkırdadı. "Ben de seninle geleceğim. Henüz giymediğim birkaç balo elbisem bile var. Biz bir balo beklerken Buckingham'da bitmek tükenmek bilmeyen eğlenceler vardı ve benim de buna uygun bir gardırobum vardı, annem ve ben oraya gittiğimde kraliçenin hamileliğinin sonuna yaklaştığını hesaba katmamıştık. O son haftalarda saray aslında oldukça sakindi."

Rebecca heyecanlanmaya başlamıştı. Gerçek bir balo, çoğu orta yaşlı ya da yaşlı olan saray memurlarıyla ağzına kadar dolu bir balo değildi. Çoğunlukla, tüm genç hanımların yaptığı gibi aynı nedenlerle şehre gelen, evlilik için bir eş arayan genç erkekler olacaktı.

Sonsuz dans ve kendi refakatçisi yok! Kısa fantezi tam orada sona erdi. Neredeyse kendi kendine gülecekti ama bu muhtemelen acı bir kahkaha olurdu.

Gidebilirdi ama eğlenip eğlenemeyeceği şüpheliydi. O evli bir kadındı. Onun için zararsız flörtler, daha uygun bekârlardan biriyle dans etme heyecanı olmayacaktı. Dans etmeyi kendisi reddetmek zorunda kalacaktı. Bu uygun olmazdı, en azından kocasının onayı olmadan.

Neredeyse gitme fikrini değiştirecekti ama Amanda yarın geceyle ilgili bitmek bilmeyen konularından birine girmişti ve heyecanından o kadar mutluydu ki Rebecca'nın ondan vazgeçecek cesareti yoktu. Gidecekti ve muhtemelen bütün gece hayıflanacaktı çünkü kocası, karısına ilk sezon balosunda eşlik etmek, onunla dans etmek, sansasyon yaratmak yerine kadın aşklarından birinin peşine düşecekti ama bu sefer de kendisinin artık bekâr olmadığı çıkacaktı. *Bu* hiç hoşuna gitmezdi.

Hayır, gerçekten de, evliliklerini bir sır olarak saklamak için ne kadar uğraştığına bir bakın. Onun için çok kötü. Tanıştığı herkese anlatacaktı ve ladyloves bunu beğendi!

Bölüm Kırk Dört

REBECCA beline bakıp durdu, vücudunda böylesine bariz bir değişiklik olduğuna inanamıyordu. Flora'nın az önce içine giydirdiği balo elbisesi artık ona o kadar dar geliyordu ki, neredeyse rahatsız edecekti. Yedi hafta önce üzerine tam oturmuştu! Bebeğin belirtilerini bu kadar erken gösteriyor olamazdı!

Flora sabırla onun, kendisi alışverişe çıkana kadar geçici olarak kullanmak üzere hazırladıkları makyaj masasının başına gelmesini bekliyordu. Salondaki saten ağacından konsol masalarından birine el koymuşlardı ve üst kattaki hizmetçilerden biri tavan arasında sadece bir köşesinde küçük bir çatlak olan eski bir ayna bulmuştu. Rebecca odanın henüz kendisine ait olduğunu hissetmediği için iş görürdü.

Onu izleyen Flora gülmeye başladı. "Düşündüğün gibi değil Becky. Sadece biraz normal kilo almışsın."

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Tabii ki var ve her zamanki gibi

Sarayda kaldığınız süre boyunca aktiviteleriniz yarı yarıya azaldı. Annenizle günlük gezintiler yok, günde on kez merdiven inip çıkmak yok ve her öğünde, sarayda alışık olduğunuzdan çok daha fazla zengin yiyecekler servis ediliyor. ev."

"Ama sabah bulantıları başladığından beri o yemeklerden birini bile yiyemedim."

"Ve bunu diğer öğünlerde, özellikle de öğle yemeklerinde çok fazla yiyerek telafi ettiniz.

Kahvaltı."

Rebecca makyaj masasına doğru yürüdü. Flora'nın kendisini bu kadar doğru bir şekilde kanıtlayabilmesinden nefret ediyordu, ama bu durumda Rebecca'nın son zamanlarda aklında böyle bir fikir yürütemeyecek kadar çok başka şey vardı.

kendisi de açık bir sonuca varmıştı. Ama bu konuda sinirlenmeden önce, ki bu da üzüldüğü ama artık kontrol edemediği bir başka şeydi, Amanda içeri girdi. Sanki hâlâ fazla mahremiyete ihtiyaç duymayan çocuklarmış gibi, kapıyı bile çalmadı.

Rebecca bunun üzerine de sinirlenmemeyi başardı, ama bu yoğun bir çaba gerektirdi. Bu şiddetli ruh hali değişimleri giderek kötüleşiyor gibiydi. Onlardan nefret ediyordu. Ama Rupert'ın evine taşındığından beri bunlara karşı koyacak gerçek bir huzuru olmamıştı. Bu özellikle kötü olmuştu. Dün gece odasının sokağa bakan penceresinde onun eve ne zaman geleceğini beklediğinden ve sonunda o gelmeden önce sandalyede uyuyakaldığından beri.

bugün sadece bir kez, öğle yemeğinde görmüştü ve Rupert yeni her şey harika tavrını sürdürürken, Amanda olay çıkarmamak için ağzını sıkı sıkı kapatıp bakışlarını başka yerde tutmak zorunda kalmıştı. Amanda elbette yetecek kadar konuşmuştu, çoğunlukla da bu geceki balo hakkında, bu yüzden Rupert onun kuzenine eşlik edeceğini zaten biliyordu ve sadece iyi vakit geçirmelerini diledi. Tabii ki onlara katılmayı teklif etmedi, ki bu da bir kocanın yapacağı şey olurdu. Rebecca'ya göre bu, maskaralığı daha ileri götürmek olurdu.

Amanda, kenarları pırıl pırıl gümüş iplik işlemeli su rengi bir elbise giymişti bile. Boynunda büyük bir gözyaşı incisi, bileklerinde, parmaklarında ve hatta saçlarında daha fazla inci ile enfes görünüyordu. Fildişi *şifonla* uygun bir şekilde soluklaştırılmış parlak limon ipeği ve *dar beliyle* Rebecca'ya oldukça sönük hissettirdi. Artık evli olduğu için daha koyu, daha canlı renklere izin vardı, sadece henüz hiçbirine sahip değildi. Ve yakında tüm kıyafetleri eskiyecekken, bunu hemen düzelttirmek için acele etmenin bir anlamı yoktu.

Amanda'nın kolunda kürklü bir pelerin vardı ve Amanda onu yatağın üzerine bıraktıktan sonra şöyle dedi: "Ebeveyn süitine bitişik, giyinme odanız olarak kullanabileceğiniz mükemmel bir yatak odası varken hâlâ bu odayı mı kullanıyorsunuz?"

Rebecca gözlerini aynadan ayırmadı. Dün yalan söylemişti. Amanda onu bu odada bulmuştu. Aslında yalan söylememişti, sadece

Amanda, Rebecca'nın aslında orada uyumadığını, sadece giyinmek için ekstra bir oda olarak kullandığını varsaydığında kızı düzeltmemiştir.

"Sanırım ana odanın yanındaki odanın odası olmasına karar verdik ve Julie teyzen orayı bir ay içinde döşemeyi planlıyor, yani gerçekten bir anlamı yoktu-"

"Anlaşıldı, en azından Rue'nun horlaması sizi ayrı odalara sürüklemedi."

Rebecca histerik bir kahkaha attı. "Horluyor mu?" "değil mi? Çoğu erkeğin horladığını sanırdım."

Rebecca kızarmamaya çalışarak, "Ben mışıl mışıl uyurum. Fark etmezdim."

"O zaman bu işe yarıyor, değil mi? Bu benim de hep endişelendiğim bir şey. Yani, babamın ne kadar yüksek sesle horladığını duydum. Bu camları tıkırdatıyor! Evli kadınlar buna *nasıl* katlanıyor?" Sonra aynı nefeste: "Neredeyse hazır mı? Araba çağrıldı."

Flora Rebecca için, "Birkaç dakika daha," diye cevap verdi.

Amanda başıyla onayladı ve aşağıda beklemek üzere ayrıldı. Amanda gider gitmez Flora aynadaki Rebecca'ya kaşlarını çatarak . "Çok coşkulu, değil mi?"

Rebecca sırtıtmak zorunda kaldı. "Onu çocukken tanıyıyordunuz. O zamanlar daha da heyecanlıydı."

"Böyle bir kişilik sizi yorabilir. Bu durumdayken sizi yormasına izin vermeyin."

İyi bir tavsiye, gerçi Rebecca Amanda'nın aşırı gevezeliğini çoğunlukla eğlenceli yorucu değil - en azından kız kişisel konulardan bahsetmediğinde.

Aşağıda arkadaşına katılan Rebecca, aslında Rupert'ın onları uğurlamak için orada olmasını bekliyordu. Ve ne kadar rüküş görüldüğünü... aslında bu doğru değildi. Küçük aynası, dar beline rağmen harika görüldüğünü söylüyordu; sadece kendini sönük *hissediordu*. Yaşadığı diğer tüm mutsuz duygulara eklenecek kontrol edilemez bir duygu daha.

Bu, hayatının en mutsuz anlarından biri değil, en mutlu anlarından biri olmalıydı. Diğer kadınların bu doğum mucizesini paylaşabilecekleri taparcasına sevdikleri kocaları vardı. Onunsa, tek derdi doğum yapmak olan sadakatsiz bir haydutu vardı.

tapıyormuş gibi *davranmak*.

Yolculuk kısa sürdü çünkü kış sezonunun bu ilk erken balosu sadece birkaç blok ötede gerçekleşiyordu. Rebecca'nın yaşadığı heyecan

Bu duygu artık tamamen kaybolmuş, yerini buna hazır olmadığını fark ettiğinde paniğe benzeyen bir şey almıştı. Onu istemişti evliliğin bilinmesi için. Rupert'a saldırmamasının tüm amacı buydu. Ama henüz bunun herkes tarafından bilinmesine hazır değildi. Eğer hiç tanımadığı insanların iyi dileklerini hazmetmek zorunda kalsaydı, muhtemelen gözyaşlarına boğulurdu. Duyguları böyle bir şeyi kaldıramayacak kadar hamdı. "mutlu gelin" gibi davranmak.

Withers malikanesinin önünde arabadan iniyorlardı ki, Amanda'ya aniden fısıldadı, "Sakin beni Rochwood Markizi." "Neden olmasın?"

"Çünkü Rupert'ın neden burada benimle olmadığını açıklamak istemiyorum." "Oh, ne kadar aptalca! Erkekler mecbur bu işlere nadiren gelirler.

Ve sen-"

"Mandy, lütfen sadece refakatçin söyle ya da beni sadece ilk adımla tanı. Bu insanları tanımıyorum ve onların da beni tanımasına gerek yok."

"Peki. Nasıl . Ama ben hala aptallık ettiğini düşünüyorum."

Kâhya neredeyse tam bir dakika boyunca Rebecca'ya bakıp onun unvanını söylemesini beklediğinde ona kızan kişi Amanda'ydı. "O benimle birlikte ve beni burada bir dakika daha . Beni anons edin!"

Yüzü kıpkırmızı olan adam söyleneni yaptı ve Amanda, Rebecca'yı büyük balo salonuna götürürken birlikte olduklarını göstermek için kolunu Rebecca'nın koluna doladı. Amanda fazla uzaklaşmadı ve Rebecca onun uzun uzun iç çekişini kaçırmadı.

"Adama bu kadar sert davrandığın için utandın mı?" Rebecca sordu.

"Kim? Oh, de değil. Kaba davrandı ve bunu hak etti. Hayır, sadece fark ettim

Arkadaşlarımdan hiçbiri burada değil ve muhtemelen bu sezon hiçbir etkinlikte de olmayacaklar. Hepsi şu anda evli ya da düğünlerini planlıyorlar. Hatta birkaçı

şimdiden çocukları var. Benimle aynı dönemde okulu bitiren Emma Davis bile ikinci çocuğunu bekliyor!"

Amanda'nın sadece kederli ifadesi değil, aynı zamanda ses tonundaki gerçek melankoli de bu durumdan ne kadar üzgün olduğunu ifade ediyordu.

Rebecca Amanda'nın koluna teselli edici bir el koydu ve aklına gelen tek şeyi söyledi. "Erkeğin beklediğine memnun olacaksın.

Yanlış adamla çok erken evlendiğinizi ve sonra doğru adamın karşınıza çıktığını düşünün."

Amanda gözlerini kırptırdı, sonra yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Bu korkunç , değil mi?"

"Korkunç." Rebecca sıırttı.

Az önce Amanda'yla bu kadar kişisel bir şey paylaşan Rebecca aslında kendini biraz daha iyi hissediyordu. Sefalet gerçekten de arkadaşlığı seviyordu, diye düşündü. Ve Amanda, girişini fark eden bir grup genç adam ona yaklaştığı anda kendi sıkıntısını tamamen unuttu. Birçoğu onu önceki sezonlardan tanıyordu ve hepsi de ondan bir dans sözü almak için can atıyordu. Rebecca başını iki yana sallayarak geri çekilirken, bazıları da ona doğru döndü. Dans etmek sohbet etmek demekti ve Rebecca bundan kaçınmaya çoktan karar vermişti.

"İyi bir nedeniniz olmadan saraydaki görevinizden ayrılmanız epeyce heyecan yarattı."

Rebecca içten içe inledi. Arkasındaki Elizabeth Marly' sesini tanıdı. Genç adamlardan biri onu dans pistine götürürken ve diğer beyler dağılırken Amanda'nın gülüşünü izleyen Rebecca eski düşmanına döndü ve tatsız bir sohbe dayanmak için kendini çelikleştirdi. Yine de Elizabeth'in giydiğı, kolları fazlasıyla dolgun, şatafatlı turuncu elbiseye neredeyse gülecekti. Kızın hâlâ zevk ya da stil duygusu.

"İyi bir nedenim vardı," diye yanıtladı Rebecca. "Bunu Leydi Sarah'ya ilettim. Eğer paylaşmak istemezse-"

Elizabeth sinirli bir ses tonuyla, "Sarah görevden alındı," dedi. "Constance, o bencil budala, kendisinden istenen ufak tefek bir kez fazla şikâyet etti ve bu da düşesin kulağına gitti."

"Yani kraliçenin annesi Sarah'nın entrikalarından gerçekten haberdar değil miydi?" "Entrikalar mı?" Elizabeth alaycı bir tavırla güldü. "Sarah sadece Her haberdar. Bu yüzden biraz tuhaf davrandı," diye ekledi Elizabeth omuz silkerek. "Kimse bundan zarar görmedi."

Böylesine kayıtsız bir tavır karşısında şaşkına dönen Rebecca, "Bunu biliyorsun? Sen sadece onun gönüllü uşağıydın. Topladığı bilgilerle ne yaptığı ya da kimlere zarar hakkında hiçbir fikrin yok."

"Artık bir önemi var mı?" Elizabeth huysuzca konuştu. "Düşes Öfkelendi ve uzun süreli birlikteliklerine rağmen onu hemen gönderdi. O da

Kraliçe'nin kişisel çevresiyle bağlantılı ve Kraliçe'yi kötü etkileyebilecek hiçbir skandala müsamaha göstermeyecektir."

"Bir skandal mı vardı?"

"Dinlemiyorsunuz! Daha tomurcuk halindeyken durduruldu. Ama pozisyon

öyle ki

Sarah gittikten sonra sıkıcı

olmaya başladı." "Bu

yüzden mi buradasın?"

"Elbette. Veliaht henüz bir aylık bile değil. Doğumuyla ilgili kutlamalar dışında Drina hâlâ ne bir gösteri yapıyor ne de bir eğlence düzenliyor. Peki ayrılmak için bahaneniz neydi?"

Rebecca bunun Elizabeth'i ilgilendirmediğini açıkça söylemeliydi, çünkü bırakın arkadaş olmayı, medeni bir tanışıklık bile yaşamamışlardı. "Rupert'la evlendim," dedirtecek kadar içine hangi şeytanın girdiğini hayal bile edemiyordu.

Elizabeth'in yüzü öfkeyle çarpıldı. "Sen böyle bir şey yapmadın!"

"Ona sor."

Kız öylesine kinle bakıyordu ki, kayıtsız bir omuz silkme numarası yapacak kadar kendini kontrol edebilmesi şaşırtıcıydı. "Bunun bir önemi yok. Zaten ondan istediğim evlilik değildi, iyi bir koca olamayacağı bu kadar . Bunu daha önce fark etmemiş olman ne yazık. Yine de onunla kısa bir ilişki çok arzu edilir. Sana teşekkür etmeliyim. Onu tekrar yatağıma aldığımda övünebileceğim başka bir şey verdin bana."

Rebecca kırmızıyı gördü. Tırnaklarını açarak Elizabeth'e doğru uçmak için duyduğu dürtü çok zorlayıcıydı. Buna karşı koyamadı. Elizabeth'in hemen tepinip gitmesi onu durdurmayacaktı. Londra'nın son yıllarda gördüğü en büyük skandala neden olacaktı ve bu umurunda bile değildi!

Bölüm Kırk Beş

Aslında seni yalnız bulmayı bekliyordum, ama odanın ortasında, meşhur bir başparmak gibi dikilmeni değil."

Rebecca arkasını döndü. Kocasının alaycı sözleri üzerine ona sırtıttığını görünce şaşkınlığı o kadar büyüktü ki, kısa süreli öfke patlaması dağıldı. Resmi siyah ceket ve pantolonu içinde çok yakışıklı görünüyordu, siyah saçları düzenliydi ama yine de geniş omuzlarını okşuyordu. Tüm bu siyahlık, o güzel soluk gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Adamın ona hâlâ hissettirebildiği o eski şaşkınlığı bastırmak için yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Rupert, "Siz ikiniz ben giyinmeyi bitirmeden evden çıktınız," diye azarladı.

Gözleri parladı. "Bize katılmaya mı niyetliydin? O zaman neden söylemedin?"

"Sürpriz yapacaktım ama ikiniz de hazır olduğunuz anda kuzenimin kapıdan çıkacağını bilmeliydim."

Elizabeth'in kışkırttığı öfke yüzünden zihni hâlâ biraz bulanıktı, Rebecca, Rupert'in nedenini tahmin etmeye başlayamadı. "Ama neden bu kadar uzun boylu geldin? Amanda'nın sadece bir refakatçiye ihtiyacı vardı."

"Çünkü biraz arkadaşlığın hoşuna gideceğini düşündüm. Benden önce Mandy'ye bu işlerde eşlik etmiş biri olarak, genç ona bir an bile huzur vermediğini biliyorum. O aldırıyor elbette, ama bu refakatçilerini parmaklarını oynatmaları için yalnız bırakıyor."

İyi davranmak mı? Onu kurtarmak mı? Gerçekten buna inanacağını mı düşünüyordu?

"Akşamı dans ederek geçirebileceğim hiç aklına gelmedi mi?" dedi.

"Sen artık evlisin, yani hayır, bu aklıma gelmedi."

Bir kahkaha attı. Onun gözünde evliliğin eğlenceli olmaması mı gerekiyordu? Şimdi bu onu neden şaşırtmamıştı?

Ama sözünü bitirmemişti ve ekledi: "Seni odanın arka tarafında matrons ve mamas ile sıkışmış, gözyaşlarına sıkılmış olarak hayal ettim. Ama dans etmekten bahsettiğine göre, bu konuda oldukça iyi olduğunu hatırlıyorum."

Kızın isteyip istemediğini sormadı. Onunla. Sözlerini bitirdiğinde, onu dans pistinde döndürmeye başlamıştı bile. Rebecca iradesiyle kendini sertçe tuttu. Bunu gerçekten neden yapıyordu? Tanrım, onun içinde rahatlamak o kadar kolay olurdu ki... hayır!

"Elizabeth'le nasıl sevişebildin?!" "Kiminle?"

Bu suçlamayı ağzından kaçırır kaçırılmaz dehşete kapıldı ve ağzını kapalı tutamadığı için utanç ve pişmanlıkla doldu. Ama onun "kim" demesi onu tekrar öfkenin sınırına getirdi. "Ne demek kim? Az önce beni onunla konuşurken gördün!"

"Ben geldiğimde yanınızda biri varsa, korkarım fark etmedim. Gözlerim sadece sizdeydi."

. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı ama yine de kızardı!

"Elizabeth Marly," diye hatırlattı ona.

"Yüce Tanrım, evet, onu nasıl unutabilirim? Ne iğrenç bir küçük pislik. Ve çıkardığınız sonuç oldukça zorlama, canım." "Uzun boylu bir sonuç yok, kelimeler onun kendi ağzından çıktı. dakikalar önce."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Eğer bu doğruysa, bu kesinlikle ilk kez olmuyor. Bazı kadınların sırf benimle yakınlaşmak için kendi itibarlarını lekelemeleri çok ilginç. Kıskançlıktan ya da sadece övünme hakkı için." Omuz silktiler. "Hiçbir zaman tam olarak anlamadım güdüler. Ama ima edilen şeyi tamamlamak gerekmiyor, biliyorsun. Bunu uzun zaman önce öğrendim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Beth'le yaptığım flört etmekten ve onunla yatmak istediğimi ima etmekten başka bir şey değildi, sonra da bunu gerçekten yapmaktan kaçınıyordum."

"Yani o senin fetih listende bir hedef değildi, sadece öyle olduğunu düşünmesine izin verdin? Bu seni eğlendiriyor mu?"

"Onu benden daha fazla halde şimdi onun adına suç mu işliyorsun?" Bunun üzerine kıkırdadı. "O zaman iyi bir neden vardı."

Zaman. Artık önemli değil. Ama kıskanç bir eş gibi konuşuyorsun, biliyor musun? Kıskandın mı, aşkım? Bunu oldukça eğlenceli buluyorum. dikkate alınmıştır."

"Hemen gülmeye başlama, çünkü ben biri değilim." "Hayır mı?"

Hâlâ sırtıyordu, bu onu "Beklenmedik

Burada bulunmak da kıskançlık kokuyor, karınızı kontrol etmek gibi, ama sizi bununla suçladığımı duymuyorsunuz."

"Sanırım az önce yaptın."

Eğlencesi onu rahatsız ediyordu. Onun aleyhine olduğunda, genellikle öyle olurdu. Yine de öfkesi geçmişti. Ona inanmak istediğinden değil, Elizabeth'in yalan söylemekte usta olduğunu bildiğindendi. Eğer duyguları bu kadar olmasaydı, Rebecca eski düşmanına asla inanmazdı. Hem neden umurunda olsun ki?

Onu birkaç kez daha döndürdükten sonra kayıtsızca şöyle dedi: "Dövüşmekten sıkılmadın mı? Ben de bunu oldukça sıkıcı bulmaya başladım. Sana şüpheyi yaklaştım bile-"

"Bana iyilik yapma."

Başını yana eğdi çünkü kız bunu mırıldanmak için arkasını dönmüştü.

"Seni tekrar tatlı ve sevimli yapmam için bana meydan mı okuyorsun? I inanıyorum!"

Gözleri tekrar onunkilere kaydı, ama bu saçmalık karşısında kekelemekten başka bir şey yapamadı. Adamın solgun gözleri parıltıyordu, kahkahalarını tutuyordu şüphesiz. Ne halt bu adam! Ciddi olamazdı. Yine de dans pistinde yanağını onunkine sürttü!

"Ne-?"

O beklenmedik okşamaya asla yönelmemeliydi. Kaderinde onunla kazara dudak dudağa gelmek mi vardı? Bunu yapabilecek akli varken hemen geri çekildi. Ama adam öyle yapmadı. Aslında, daha da yaklaştı, ağzı onunkinin peşinden gitti, ki kazara olan hiçbir şey kalmayana kadar! Duyuları dönerken tökezledi. Bu sadece onu daha da yakın tutması ve daha derinden öpmesi için cesaretlendirdi. Hızla umursamama noktasına yaklaşıyordu!

Çaresizce ağzını açarak, "Bir skandala neden !" diye haykırdı.

"Buna degeceğine inanıyorum," dedi kulağının dibinde usulca. "Ama bu sadece küçük bir ihlal ve buradaki herkes bildiği için oldukça gözden kaçtı.

biz evliyiz."

"Hayır, . Ben duyurmadım."

Aniden durdu. Hatta birkaç çift daha onlara çarptı. "Neden olmasın?"

Kaşlarını çatan adamın yüzüne baktı, bu da kendisini belirgin bir şekilde huzursuz hissetmesine neden oldu. Az önceki tereddüdünü, adam bunun tam anlamıyla bir panik olduğunu anlamadan nasıl açıklayacaktı? Ama onun cevabını beklemedi.

Birdenbire onu dans pistinden çıkardı. O anda dans etmeyen hiç kimseyi kaçırmadan odanın etrafında sosyal bir tur atmaya başladı.

Gruptan gruba geçerken durup Rebecca'yı karısı olarak tanıttı.

Rochwood Markizi. Sanki kendisine verilen bir görevi yerine getiriyormuşçasına, onu cezalandırıyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılmasına neden olan bir tavırla yapmıştı bunu. Çok utanmıştı. O insanların çoğu onun şaka yaptığını düşünüyordu! Onu tanıyorlardı. Ününü biliyorlardı. Ve o hiç de normal davranmıyordu.

Evlilikleri hakkında şimdiye kadar neden kimsenin bir ipucu bile duymadığına dair sunabileceği bir bahanesi bile vardı. "Bir süredir gizlice evliydik. Onun için benden daha iyisini isteyen annesinden saklamaya çalıştık. Ama artık gizlemenin bir anlamı yok, artık o da bizi öğrendi."

Rebecca ona ayak uydurabilir, hikâyesini desteklemek için annesiyle ilgili biraz espri yapabiliirdi ama tek bir kelime bile edemeyecek kadar şok olmuştu. Adamın elleri beline ve eline daha sıkı kenetlenmiş halde kendini tekrar dans pistinde bulduğunda, şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunu nasıl yapabildin?"

"Kim olduğumu inkâr edemezsin Becca. Taşıyor olabileceğini kabul ettiğim çocuğum için çok derin bir koruma duygusu geliştirdim. Bu yüzden şimdilik evliyiz ve böyle davranırsan memnun olurum."

Adamın davranışları kafasını daha da karıştırıyordu. "Görünüş uğruna mı?"

Adam kızın gözlerinin içine öyle derin baktı ki, kız meraktan nefesini tuttu. Sonra bakışlarını kaçırdı ve ona duymak istediği şeyi söyledi:

"Evet, görünüş için."

En azından duymak istediğinin bu olduğunu düşündü. Ancak, ters bir şekilde, tepkisi olması gerekenin tam tersi oldu.

"Ama hiçbir değişiklik olmuyor mu? Yoksa dün akşamki sözde 'randevunuza' kimsenin kanmadığını mı sanıyorsunuz?
Annenize böyle söylediniz, değil mi? Bir randevunuz olduğunu?" Gözleri tekrar onunkilere döndü. "Yine kıskançlık belirtileri mi gösteriyoruz?"
"Yerinde bir soru soruyorum," dedi sert bir sesle. "Eğer bunu düşünüyorsanız sadece tek taraflı olacaksa, o zaman şimdi sona eriyor."

İnanılmaz bir şekilde, mizah anlayışı aniden geri döndü ve sırtışı oldukça genişledi. "Siz yeşile dönmeye başlamadan önce, sanırım *randevunun* bunun için iyi bir kelime olmadığını kabul etmeliyim, çünkü planlanmış bir toplantı değildi. Sadece avukatımı görmeye gittim ve hayır, o etek giymiyor."

Bu saçma şaka girişimini görmezden geldi. "Geceleri mi?" diye alay etti. İcini çekti. "Son çare olarak, evet. Normal saatlerde ofisine gitmiştim. Beni gelecek haftaya kadar oyalamaya çalıştı ama sabrım taşıtı. zaman düşük. Ancak, orada onu bekleyen beş müşteri daha olduğu için, işimi halletmek üzere onu daha sonra evinde, orada olacağını bildiğim bir saatte aramaya karar verdim."

"Bu kadar önemli olan neydi?"

"Sorularınızın sınırına ulaşmadınız mı daha?"

O anda alay etmek o kadar uygunsuzdu ki, ağzı inanamayarak açık kaldı. Ama bu sadece bir şakaydı ve devam etti: "Vasiyetimi doğmamış çocuğumu da kapsayacak şekilde değiştirtiyordum. Beklediğimden daha uzun sürdü çünkü beni çocuk doğana kadar beklemeye ikna etmeye çalıştı ve ben de bunun neden iyi bir fikir olmadığına onu ikna ettim."

"Neden olmasın?"

"Arada bana bir şey olursa diye."

Neyse ki Amanda tam o sırada dans edip el sallarken dikkatini çekti de Rebecca'nın yüzünün kızardığını görmedi. Rebecca'nın aniden Yine de avucundaki nem onu soğuk terler içinde bıraktı. O kadar mantıklı bir cevap vermişti ki, bunu duyunca onu kaybetme korkusuna mı kapılmıştı? Aklını mı kaçırmıştı?

Bölüm Kırk Altı

Yüzyılın aldatmacası olarak adlandırılabilirdi, mutlu bir evlilik gibi davranıyorlardı, ancak birkaç hafta geçtikçe ve böyle bir mükemmellikle devam ettikçe, Rebecca buna inanmamak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı.

Melek çok iyi davranıyordu. Withersın balosunun olduğu geceden beri ona karşı son derece ilgiliydi. Davranışını telafi etmek için mi?

Rebecca gerçekten tahmin edemiyordu ve kesinlikle sormayacaktı. Ama o gece onunla tekrar tekrar dans etti. Rebecca dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda yanında kaldı. Hatta onları tekrar piste çıkardı, ama bu sefer kendisi de dahil olmak üzere herkesi gülmekten kırdı geçirdi.

İyi davranışları evde de devam etti, gerçek durumu bilen Julie'nin ya da bilmeyen Owen ve Amanda'nın sadece ikisinin olduğu zamanlarda bile.

Ama bundan daha fazlası vardı. Kişisel konuşmalar yapacak kadar yalnız kaldıklarında bile, daha önce kendisinininkini ateşleyen öfkesinin hiçbirini açığa vurmamıştı. Artık kavga etmek istemediği konusunda gerçekten ciddi düşünmeye başladı. Ama ne kadar süreceksa sürsün, huzurdan yararlandı ve sakın suları bulandıracak hiçbir şey yapmadı.

Julie'nin ortanca oğlu Avery nihayet çıktığında bir akşam yemeğindeydiler. Rebecca, üç kardeşin aynı siyah saçlara ve mavi gözlere sahip olmaları dışında aslında birbirlerine rağmen, yine de belirgin bir aile benzerlikleri olduğunu fark etti.

"Bu kadar uzun süre gelemediğim için özür dilerim anne," dedi Avery sandalyeye doğru giderken ve geçerken Amanda'nın başının tepesine bir selam öpücüğü kondurmak için durakladı. "Taşrada bir ev partisindeydim ve daha uzun sürdü.

Beklediğimden daha fazla. Millard'ların malikanesinde, York'un dışında olan. Sanırım onları tanıyorsunuz."

Julie kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten de," diye cevap verdi. "Dışarı çıkmak için henüz yeterince büyük olmayan genç ve güzel bir kızları yok mu?"

Avery utangaç bir şekilde sırttı. "Önümüzdeki yaz yeterince büyümüş olacak." Soluk mavi gözleri Rebecca'ya kaydı ve hâlâ annesiyle konuşuyor olmasına rağmen gözlerini ondan ayırmadı. "Peki güzel misafiriniz kim? Sanırım eve daha erken gelmeliydim."

"Bu değil," dedi Julie sert bir azarlamayla ve aniden gururlu bir gülümsemeye, "Rebecca St. John, ikinci oğlum Avery ile tanış," diye ekledi.

"St. John?" Avery biraz şaşkınlıkla, "St. "Uzun süredir kayıp olan bir akraba mı?" "*Yeni* bir akraba ve aileye çok hoş bir katkı. O kardeşinle evlendi."

Avery'nin gözleri kuşkuyla kızarmaya başlayan Owen'a kaydı. Ama Rupert hemen, "O değil, ben, göt herif," dedi.

Bu da Avery'nin kahkaha atmasına neden oldu. "İyi denemeydi ihtiyar, ama bir palavrayı anlarım. *Senin* evlenebilmenin tek yolu tuzak kapısından itilmen. O kadarını söylemiştin."

Julie hemen ona bir kaşık fırlattı. "Ne?" diye şaşkınlıkla soludu.

Ama Rupert aynı zamanda sandalyesinden kalkıp küçük kardeşinin ensesine bir tokat atmıştı ve bu daha da yüksek sesle "*Ne?* Ben şaka yapıyordum ama sonra *sen* de şaka yaptın. Burada neler oluyor böyle?"

"Şaka yapıyormuşum gibi mi geldi?" Julie sakinleştirici bir bakışla sordu.

"Şey... hayır, yapmazdın, değil mi," diye itiraf etti Avery. biraz midem bulandı.

"Kesinlikle," diye kamburlaştı Julie.

Avery yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve "İzninizle, gidip şu ayağımı ağzımdan çıkarayım" dedi.

Rupert masanın başına, ", " dedi, sonra annesine, "Ona haber gönderdin, değil mi? Sadece Londra'da olmadığı için mi alamadı?"

"Aslında, bu zevki isteyeceğinizi düşündüm, bu yüzden, hayır, bunu yapmaya karşı koyabildim. Yine de kolay olmadı. Deyim yerindeyse içim içime sığmıyordu."

Rebecca'nın yanında oturan Amanda, "Yüzün kızarmasın Becky. St. John'lar hep . Buna alışacaksın."

Rebecca sadece biraz utanmıştı, ama Rupert'ın *tuzak* kelimesine bu kadar sert tepki vermesine şaşırılmıştı, çünkü bu onun Evlilik de öyle. Ancak tatsız bir şaka karşısında bile, bir kocanın yapması gerektiği gibi korumacı davranıyordu.

Rupert Julie'ye, "Bu hatayı bir yapmayalım," dedi. "Gazetelere bir duyuru yap artık anne. Biliyorum, sen de çok zor durumdasın."

Julie kıkırdayarak başını salladı ama Amanda araya girdi. "Bu noktada gerçekten gerekli değil."

"Elbette öyle," diye karşı çıktı Julie.

Amanda ısrar etti: "Sanırım sana Becky'yi geçen gece Withers'ların balosundaki herkese karısı olarak tanıttığını söylemedi? İnan bana Julie Teyze, evlilikleri kesinlikle dedikodu değirmenlerinde dönüyor."

"İyi bir ışık altında, umarım?"

Amanda gözlerini kırptırdı. "Elbette, neden olmasın ki?" Sonra da tahmin yürüterek, "Zaten bekliyorlar diye mi?" dedi.

"Öyle mi?" Avery boğuk bir sesle konuştu.

Amanda kuzenine, "Evlenmediklerini biliyorsun," diye cevap verdi, sonra kendini düzeltti, "Hayır, bilmiyordun, değil mi? Özür dilerim. Ama annesinden saklıyorlardı," diye açıkladı Amanda, sonra da güldü. "En azından baloda duyduğum buydu. Ama tanıştırma sırasında 'bekliyor' kısmından bahsedilmedi. İnsanlara kendilerini ilgilendirmeyen şeyleri söylemeye gerek yok ne de olsa."

Julie kaşlarını çatmış Rupert'a bakıyordu. Rupert kuzenine sevgiyle baktığı için bunu fark etmedi. Rebecca, hamileliğinin bu kadar açık bir şekilde konuşulmasına hâlâ alışamadığı için masanın altına sürünmeyi diliyordu.

Avery, masanın etrafındaki geniş ifade yelpazesine bakarak içini çekti. "Sanırım bir dahaki sefere ülkeye davet edildiğimde evde kalacağım. Tüm heyecan ben etrafta yokken yaşanıyor gibi görünüyor."

Bölüm Kırk Yedi

Balodan sonraki hafta, annesini ziyaret etme bahanesiyle Rupert'ın evine sabahları ziyaretçiler gelmeye başladı. Julie'nin bu kadar çok ziyaretçi kabul etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama Rupert annesini hiç bu kadar misafirperver görmemişti. Huysuz, erkeksi rolü rafa kaldırılmıştı! Artık şefkatli bir kayınvalide ve yakında şefkatli bir büyükanne olacaktı ama bunu beklenmedik misafirleriyle paylaşmıyordu. Belli ki istiyordu ama bunun için onun iznini bekliyordu ve o da bu izni vermeye kesinlikle hazır değildi.

Neyse ki Rebecca'nın o hafta Rupert'ın kapısına gelen kadınların en az yarısının eski sevgilileri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Annesinin de hiçbir fikri yoktu. Ama kadınlar, dedikodulara rağmen Rupert'ın evlendiğine inanmayı reddediyorlardı. Onu tanıyorlardı, bu yüzden böyle bir söylentiden şüphe duymaları mantıklıydı. İlk elden görmek ve annesinden duymak istiyorlardı.

Rupert o kadınlarla ilişkisini iyi bir şekilde bitirdiği, hatta birkaçıyla arkadaş olduğu için hiç bu kadar memnun olmamıştı. Hiçbiri sorun çıkarmak için gelmemişti. İşin tuhafı, flört etmek için biraz zaman harcadığı ama daha fazla peşinden koşmaya fırsat bulamadığı kadınlar, kendilerini küçümsenmiş hissediyorlardı. Bazıları kinci olduklarını kanıtlamıştı. Gerçi onlar genç kızlar değildi. Elizabeth Marly tek istisnaydı ama o da zevkten ziyade iş için gelmişti.

Rebecca şirketi iyi idare etti. İnsanlarla arası son derece iyiydi, konuşkan ve eğlenceliydi ve hiç de utangaç değildi. Kendi ailesi de onu çok sevmişti. Yine de bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Onu içine düşürdüğü tuzaktan dolayı herkesin onu kınamasından ve ona dışlanmış biri gibi davranmasından daha iyiydi.

Öfkesi hala mevcuttu, sadece onu o kadar sıkı kilitlemişti ki orada olduğunu unutmaya meyilliydi. Onu iyi bir nedenden dolayı kilitlemişti. Bebeğini koruyordu. Öfkesinin kendi öfkesini davet etmesini istemiyordu, bu da bebeği olumsuz etkileyebilirdi.

Yine de onunla yaptığı ateşkes, onu farklı türden bir ikileme sokan beklenmedik sonuçlar doğuruyordu. Uzun süredir onun evinde değildi ama yine de onun orada kalacağı fikrine alışmaya başlamış gibiydi. Gizlice ona yaklaşmıştı ve artık gitmiyordu. Ve o buna aldırımıyordu! Bu hiç mantıklı değildi. En büyük yalanı ortaya çıkar çıkmaz gidecekti. Ama ya gitmezse? Ya onun yerine onu tuttuysa?

Eğer bir eş arıyor *olsaydı*, onun en iyi aday inkâr edemezdi. Çok güzeldi, son derece zekiydi ve gereğinden fazla espriliydi. Ona kızgın olduğunda bile onu güldürebiliyordu! Eğer acımasızca dürüst olacaksa, onun pek çok özelliğine hayranlık duyuyordu. Ona duyduğu çekim bile biraz fazla ileri gitmişti. Çöküşüne neden olan bir kadını hâlâ istememeliydi. Yine de istiyordu.

Tamamen zıt yönlerde çekilmek oldukça tedirgin ediciydi. O balodaki saçma tepkisine bakın.

Evliliğin gizli kalması. Bu öfke ve kıskançlık da nereden çıkmıştı? Rebecca'nın kendi evliliğinden onun üzerinde tescilli hale geldiğini gösteriyordu. Ve öfkesini büyük ölçüde kontrol altında tutarak ve doğru olup olmadığına bakmaksızın savaştıktan yorulduğunu söyleyerek, ona savaşı kazandığı izlenimini vermiş olabilirdi. Ki durum hiç de öyle değildi.

Bu yüzden Nigel'dan bir buluşma talep eden mektup geldiğinde oldukça memnun oldu. Rupert kendisini evden ve Rebecca'nın sürekli varlığından uzaklaştıracak her şeye dişlerini geçirmeye hazırды.

Belirlenen saatte saraya vardı. Nigel onu sadece birkaç dakika bekletti.

"Pearson yakalandı mı?" Rupert sordu.

Nigel içki dolabına doğru giderken, "Gerek yoktu," dedi. "Konyak mı?"

Rupert sertleşmişti. "Hayır, peki neden gerekli değildi? Sana gönderdiğim kanıt yeterince kesin değil miydi?"

Elinde kendi konyağı ve yüzünde her zamanki esrarengiz ifadesiyle Nigel yanındaki sandalyeye oturdu. "Tam tersine, kanıtlar onu astıracaktı, ama senin kurşunun bizi bu dertten kurtardı. Ona verdiğiniz yara o kadar ağırdı ki, siz döndükten birkaç gün sonra öldü.

İngiltere."

"Ne , benim nişancılığım bundan daha iyidir ve onu öldürmeye çalışmıyordum."

Nigel umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Kendi ifadenize göre, kaçan bir arabanın içinde oradan oraya savruluyordunuz. Böyle bir durumda nişanınızın şaşması gayet anlaşılabilir bir durum. Bu yüzden adaletin yerini bulduğu konusunda tatmin olduk. İyi iş çıkardın, sevgili oğlum."

Rupert böyle beklenmedik sonları umursamazdı. Sinirlenerek, çağrısını dile getirdi. "Umarım beni yine ülke dışına göndermiyorsunuzdur. Şu anda eve yakın kalmayı tercih ederim."

"Hasta biri mi?"

"Hayır."

Rupert ayrıntı vermeyince Nigel yüzünü buruşturdu ve doğrudan konuya girdi. "Sarah sonunda saraydan temelli ayrıldı."

"İsteyerek

mi?" "Hayır."

Nigel ayrıntı vermeyince Rupert neredeyse gülecekti. Dokunaklı. Ama Nigel'in konuyu bu kadarla bırakmayacağını biliyordu ve bırakmadı da.

"Söylentilere göre o da entrikadan emekli oldu, çünkü artık emirlerini yerine getirecek bir uşak sürüsü yok. Gerçi evleniyor, bu da beni entrikadan emekli olduğuna inandırıyor."

İşte bu sürpriz oldu. "Sarah evlendi mi? Ama onu kim ister ki?" "Lord Alberton. Fena bir av değil, gerçi genç sosyete kızları Kırklı yaşlarının sonunda olduğu için pek sanmıyorum. Ama unvanlı, zengin ve göze hoş gelen biri."

"Sarah ise tam tersini yapıyor. Ne yaptı, ona şantaj mı yaptı?"

Nigel omuz silkti. "Geçen yıl onun hedeflerinden biriydi, yani benim tahminim yönde."

"Kraliçeye yapılan saldırı üzerine mi?"

"Hayır, Alberton'u o iğrenç eylemle ilişkilendirmeye çalışmaktan vazgeçtim. Kadına ateş eden çocuğu azarlarken görülmesinin sadece bir tesadüf olduğu ortaya çıktı. Ama bu soruşturma sırasında

genç ve evli bir düşesle kısa süreli bir ilişkiyi riske attığı başka bir kirli iş."

"Ve Sarah'nın ona karşı böyle bir tutumu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim tahminim de bu yönde. Aslında, skandal toplamasının çoğunun kendisine bir koca satın almak için olduğuna inanmaya neredeyse meyilliyim. Bu arada cebini de biraz doldurmuş olabilir ama içimden bir ses para yerine birinci sınıf bir avı tercih edeceğini söylüyor."

"Bu yaşta pek de iyi bir av sayılmaz."

"*Onun* yaşındaki bir kadın için öyle. Ve tonun içindekiler Lord Alberton'un doldurduğu kriterlere büyük önem verme eğilimindedirler."

Rupert kaşlarını kaldırdı. "Övünme hakkı mı?" "Eğer öyle demek istiyorsan."

"Ama durum buysa, neden bu bekledi?"

"Alışveriş mi?" Nigel kendi sinsi sözleri üzerine gözlerini devirdi. "Bir kadının aklından geçenleri kim bilebilir? Ama sadece bir şey istemiş olabilir. yeterli büyüklükte bir liste var. Ne olursa olsun, bilmesi gerekmeyen bilgileri ortaya çıkarmakla işinin bittiğinden kesinlikle emin olmak istiyorum."

Bu Rupert'ın işi mi olacaktı? "Yine mi o?" diye inlemekten kendini alamadı.

"Onunla hala , değil mi?"

"Bunun bitmesine izin verdim, o yüzden bu şekilde görmeyebilir."

"Artık saraydan çıktığına göre, ona karşı dürüst olmanın ve doğrudan sormanın bir zararı olmayabilir. Bu akşam Alberton'un evinde nişanlarını duyurmak için bir parti veriyorlar. Siz ve bir arkadaşınız için bir davetiye temin ettim."

Rupert içini çekti ve Nigel'in kendisine uzattığı katlanmış davetiyeyi kabul etti. "Sanırım karım da bir yol arkadaşı sayılabilir."

"Bu hiç komik değil."

"Bunun neresini şaka olarak görüyorsun?"

"Evlendiniz mi?"

"Derinlere meşgulken yüzeyde yüzenleri fark edemeyecek kadar mı? Şu anda gündemde olan şey bu."

Nigel sadece şok olmuş gibi görünmüyordu, yıkılmış gibiydi. Ve kesinlikle bunu en son öğrenen o olduğu için değildi. Ama Rupert ilk kez, Nigel'in kendisine karşı hissettiklerini hatırlatan bu bariz olay karşısında çılgına dönmedi.

onu. Hatta şimdi kendi kontrolünde olmayan duygular yaşadığını biraz daha iyi anlıyordu.

Nigel konyağını içtikten sonra biraz toparlandı. En azından yüz ifadesini kontrol altına almayı başarmıştı.

Ancak, "Sanırım... tebrikler sırayla," dediğinde sesi hâlâ titriyordu.

Rupert kendi sesini tonlamadı. "Pek sayılmaz. Bu sadece geçici bir düzenleme olabilir. Birkaç ay daha bilemeyeceğiz."

"Demek öyle? Ama ben senin genç bakirelerden uzak durduğunu sanıyordum." "Biliyorum, biliyordum. Ama bir tanesinin geç saatte saraydaki odama gelmesi

gece dayanabileceğimden biraz daha fazlaydı. Bu kadar cüretkâr olması bakire olmadığını gösteriyordu ama öyleydi." Rupert iç çekti.

"Kim o?"

"Son Rebecca Marshall, artık nedime değil." Nigel şimdi dehşete düşmüş görünüyor. "Yüce Tanrım, umarım bu *benim* hatam değildir!"

Rupert'ın gözleri hafifçe kısıldı ve "Rahat ol. Sen ona sadece kendi gündemini hayata geçirmesi için bir bahane sağladın, o da öyle ya da böyle aileme girmektir."

Şimdi buna *gerçekten* inanıyor muydu? Şüpheler. Onun söz konusu olduğu yerde çok fazla şüphe vardı. Yine de onu her açıdan masum bulmak, kendisinin de çizmeyi aştığını kabul etmek demekti. Başka herhangi bir sözde masum, odasına bu kadar seksi görünerek ve konuşarak gelseydi, böylesine bariz bir tuzaktan kaçmak için panik içinde pencereden atlardı. Gerçek şu ki, Rebecca'ya direnmek *istememişti*.

Nigel onun düşüncelerine müdahale ederek, "Bana pek paralı asker gibi gelmedi," dedi.

Rupert gitmek için ayağa kalkarken kahkahasını bastırdı. "Çoğu kadının boş kafalı olduğunu ve bu yüzden rehberliğimize ihtiyaç duyduğunu düşünmek bizim bir yanılgımız. Bu sadece onların düşünmenizi istediği şey, biliyorsunuz."

"Hepsi bu kız kadar zeki değil."

"Tabii ki hayır, tüm insanların eşit yaratıldığından daha fazla değil. Ama kaç tanesinin görüldüğünden daha zeki olduğunu bilerseniz şaşırırsınız."

Rupert kapıya doğru ilerledi. Nigel, "Sana çok yakıştığını söylemek beni şaşırtıyor," dedi.

Rupert durdu ve öfkeyle arkasını döndü. "Onu tekrar askere çalışmayacaksın."

"Hayır, bunu hayal bile edemezdım. Benimle çalışmamaya karar verdiğinde üzülmüştüm. Dediğiniz gibi hepsi boş kafalı olmayabilir, ama yine de oldukça Gerektiğinde doğaçlama yapabilecek zekaya sahip bu kadar genç bir kız bulmak nadirdir. Ben sadece onu meydan okuyan biri olarak gördüğünüzü, hatta bunu belirttiğinizi hatırladım. Bence bir eşte, bu tür bir meydan okumadan daha azıyla, kendinizi çok çabuk sıkılmış bulursunuz. En azından o sizi sürekli tetikte tutacaktır."

Bu bir cevabı hak etmedi. Gerçekten zordu. Kadın hiçbir şey değildi. *ama* bir meydan okuma. Ayak parmaklarının üzerinde o kadar yüksekte durmak istemiyordu!

Kırk Sekizinci Bölüm

Amanda için refakatçi olarak birkaç partiye daha katılmışlardı ama Rupert ilk kez Rebecca'yı bir partiye kendisi götürüyordu. Ona bu konuda fazla bir şey söylememişti, sadece saat kaçta hazır olması gerektiğini ve ne anlama geliyorsa artık, karısına yakışır bir şeyler giymesini söylemişti. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu.

Amanda üst katta surat asıyordu çünkü Julie, Amanda onlara katılmak istediğinde özel bir ilişkiye izinsiz girmeye çalıştığı için onu azarlamıştı. Rebecca'nın heyecanını tetikleyen şey bu olabilirdi. "Özel ilişki" kulağa çok kişisel geliyordu. Ve çok az bilgi için bu akşamki parti bir sürpriz havası taşıyordu.

Bu yüzden o gece dış görünüşüne özel bir özen gösterdi ve pembe ve menekşe rengi, dantelli gece elbisesinin onun için bir başka elbise olduğunu görmezden geldi.

Gardırobu artık ona çok dar geliyordu. Boynundaki kadife gerdanlığa ametist bir kolye takılıydı; ince, kıvrırcık altın bukleler şakaklarında sallanıyordu; koyu renk gözlerinde nadiren görülen gerçek bir mavi kıvılcım vardı. Heyecanı kontrol edilemez bir seviyeye ulaştığı için mi?

Flora hazır olduğunu söyler söylemez hemen aşağıya uçtu. Tabii ki Rupert henüz ortalıkta görünmüyordu. Bu yüzden iç çekerek Julie ve Owen salonda. Onunla sohbet etmek ve ne kadar çekici görüldüğüne dikkat çekmek için kart oyunlarına ara verdiler.

Yine de Julie ona bir kenara fısıldadı, "Sana biraz nefes aldıracak yeni bir gardırop almanın zamanı geldi, gel. Gelecek hafta seni alışverişe götüreceğim."

Rupert içeri girdiğinde Rebecca hala biraz kızarmıştı ve Julie tam bir hoşnutsuzlukla, "Rebecca, *neden* yakmadın?

gardırobu henüz açılmadı mı?"

Rebecca bu soruya neyin yol açtığını görmek için döndü, sonra da öylece bakakaldı.

Kocası kostüm balolarına daha çok yakışan o korkunç parlak saten paltolardan birini giymişti, bu korkunç turuncuydu, bilekleri ve boğazı aşırı . Uzun siyah saçları ve pürüzsüzce tıraş edilmiş yumuşak yanaklarıyla, hiç de öyle olmadığını bildiği halde onu biraz kadınsı gösteriyordu.

Ama annesine, "Böyle bir şey yapmaz," derken gülmemeye çalışıyor gibiydi. Kıyafet zevkimi beğeniyor. Ona ilk tanıştığımız zamanları hatırlatıyor."

Rebecca öylece bakmaya devam etti, aklı karmakarışık. Sanki sadece alay ediyormuş gibi gelmişti ama emin olamıyordu. Rebecca'ya düşkün olduğunu ima etmek

İlk buluşmalarının anıları hiç de eğlenceli değildi. Öyle bir şeyi yoktu.

"Karınızı böyle bir şey giyerek dışarı çıkarmaya ciddi niyetli olamazsınız, değil mi?" Julie devam etti.

"Giydiği nesi var?"

"O değil, seni aptal. Sen! Artık evlisin. Eski kıyafet zevkin
."

"Evliliğin zevkle bir ilgisi yok anne," diye araya girdi Rupert. "Peki, Belki biraz, en azından kadınlarda, ama gardıropla ilgili şey değil. Gidelim mi, hayatım?"

Sonuncusu Rebecca'nın koluna girerek onu odadan dışarı çıkarırken eklendi. Kalçasındaki eli Rebecca'nın tek düşünebildiği şeydi.

Ancak annesi bu kadar kolay gözden çıkarılmayı reddetti. Julie onun arkasından bağırды, "Yeni bir terzi bul! Karını utandırırıyorsun!"

Rebecca bu nasıl karşıladığını görmek için ona bakmaktan kaçındı. Belki de gidecekleri bir kostüm balosuydu ve karısının tekrar erkek kıyafetleriyle ortaya çıkmasını riske atmak istemediği için bundan bahsetmemişti. Öyle de diyebilirdi. Şu anda pantolon içermeyen dizi kostümü vardı.

Armalı arabası dışarıda onları bekliyordu, Matthew şoför mahallindeydi. Arabanın içine girip kapıyı kapattıklarında, karşılıklı sıralara oturduklarında, Rupert'ın ani dönüşümünü inanamayarak izledi.

Önce parlak saten ceketini silkti ve koltuğun üzerine bıraktı. Yanında. Kelepçelerindeki uzun dantel aslında onun bir parçası değildi.

Beyaz çimen gömleği, öyle görünmesi için bileklerine bağlanmıştı ve şimdi onları çözüp üstüne attı. Akan kravatını da çıkardı ve altından ince, şık bir kravat çıkardı. Sonunda ayağa kalktı - aslında tam değil, bunun için çok uzundu, ama koltuğundan kalktı, böylece atılan eşyaları yerine koymak ve orada saklanmış olan başka bir paltoyu çıkarmak için kaldırabildi, koyu lacivert renkte oldukça zevkli bir ceket ve yakalarında ince bir siyah saten süs vardı.

Şimdi anlıyordu ya da sanıyordu. Kıyafeti annesini kızdırmak için oyun muydu? Bu konuda yaygara koparan tek kişi Julie'ydi. Ama neden bu kadar aşırıya kaçsın ki? Yine hafta boyunca bunu sık sık görmüştü, Julie, onun onaylamadığı bir şey söylediğinde ne kadar huysuz ve oluyordu ve bunu çok sık yapıyordu! Hepsi şaka mıydı? Julie bu şekilde algılamıyor gibiydi.

Sonunda ona baktı ve sert bir ifadeyle "Utandın mı?" diye sordu.

Kafası karışmıştı ama bunu söylemeyecekti. "Pek sayılmaz, ama itiraf etmeliyim ki kostümlü bir baloya gideceğimizden şüphelenmiştim ve sen bunu söylemeyi unuttun. Neden anneni bu kadar kızdırıyorsun? acımasızca?"

"Kalbimdeki iyilikten dolayı." Bu ona zerre kadar mantıklı gelmemişti, ta ki adam ekleyene kadar, "Beni hâlâ forma sokması gerektiğini düşünmek ona bir amaç veriyor. Yine de bir süreliğine sesini kısabilirim sanırım. Gittikçe "Benden bu kadar memnunken ondan bir kıvılcım çıkarmak oldukça zor."

Sözlerinin son kısmından bıkmış ve sinirlenmiş ve şimdi düzgün görüldüğünden emin olmak için kollarını düzeltmeye, yakalarını aşağı doğru sallayarak düz olduklarından emin olmaya geri döndü. Amanda'nın hafta başında, teyzesinin kabadayı tavrının hiç de doğal olmadığını anlatmaya çalışırken söylediği sözleri nihayet anlamıştı.

"Bu onun geliştirdiği bir özellik," demişti Amanda Rebecca'ya. "Oğulları çok her iki ebeveynin de rolünü üstlenebilmek için fedakârlık yapması, yumuşak yanından vazgeçmesi gerektiğini hissetti. Onu vazgeçiremedikten sonra aileyi eğlendiren aşırı bir dönüşümdü bu. İnatçılık bizim ailede var, biliyorsunuz."

Şimdi eğlenen ve annesinin çabalarının boşa gittiğini emin olmaya çalışan büyük oğluna karşı tuhaf bir şefkat hisseden Rebecca, "En azından pantolonunu değiştirmen gerekmedi," dedi.

Anında tekrar başını kaldırdı, gözlerini kızın gözlerine dikti, kendi gözleri aniden parladı. "Bunu neden düşünemedim ki? Beni baştan çıkarman için sana ilham verir miydi?"

Buna cevap vermeyecekti! Yine de adamın orada pantolonsuz oturduğu görüntüsü zihnine . Yüzü kızarmıştı.

Yine de ona acıdı ve aşırı şehvetli bakışlarını ondan çekerek şöyle dedi: "Bu konuda endişelenmene gerek yok - en azından bahara kadar. Kış aylarında kışımın donmasına bile tahammülüm yok."

Üşümüş olamazdı. Hava oldukça ama Aralık ayının bu kadar erken bir döneminde o kadar da aşırı değildi. Ayrıca, bir mangal kapalı alanı güzelce ısıtıyordu, bu yüzden arabadan partiye gidip için paltolara sarınmalarına gerek yoktu. Yine de onun düşüncesizce yaptığı espriden duyduğu rahatsızlığı yatıştırma çabasını takdir etti.

O kısa yolculuğun geri kalanında gözlerini ondan uzak tutmayı başardı. Ne giyerse giysin, adam onu istenmeyen şekillerde etkilemeyecek kadar yakışıklıydı. Hâlâ onu pantolonsuz düşünürken, varacakları yere ulaştıklarında kadar rahatsız edici derecede sıcaklamıştı ki, keşke yanımda bir vantilatör getirseydim diye düşündü. Kışın.

Ama önünde durdukları evi fark edince bütün heyecanı kaçtı. Lord Alberton'ın Wigmore Caddesi'ndeki evi.

Aman Tanrım, tuzağa düşürülmüştü, ilk düşüncesi buydu. Rupert Uzun zaman önce ona söylediklerine bir tür kapanış mı yapacaktı? O gece saraydaki odasına gelme bahanesinin yalan olduğunu mu *kanıtlamaya* çalışıyordu?

Bölüm Kırk Dokuz

Her geçen dakika daha da sinirlenen Rebecca, Rupert ona Flora'nın çaldığı kapıya kadar eşlik ederken hiçbir şey söylemedi.

Constance haftalar önce. Yaklaştıklarında kapı, orada görevli uşak tarafından açıldı ve eve mümkün olduğunca az soğuk girdiğinden emin olmak için onları hızla içeri aldı.

Konuşan ve gülen birçok insanın sesi onları salona çekti. Rebecca hafifçe rahatlamaya başladı. Bu gerçekten de bir partiydi ama Rupert'ın neden özellikle bu evde bir partiye gelmek istediğini hâlâ şüpheli buluyordu. En azından onu uyarabilirdi. Bunu yapmamış olması Rebecca'nın gardını tamamen indirmemesinin nedeniydi.

Kimse onları karşılamadan önce, "Neden buradayız?" diye sordu.

"Bu bir nişan partisi, reddedemezdim." "Tanıdığım biri mi?"

Ev sahipleri onları karşılamaya gelmeden önce tek söylediği "Evet" oldu.

Rebecca, Constance'a yardım ettiği o gün Lord Alberton'a iyice bakamamıştı. Denemek için yeterince ilgilenmemişti. Yine de oldukça yakışıklı bir adamdı, muhtemelen kırklı yaşlarının sonundaydı, simsiyah saçları, berrak yeşil gözleri, daha genç bir adamı gururlandıracak atletik bir fiziği vardı. Bununla birlikte, konuşmak için onlardan uzaklaştığında ifadesi değişene kadar tam olarak çıkaramadığı garip bir havası vardı
Başka biri.

"Damat o mu?" diye sordu. Rupert'in başını sallaması üzerine, "Pek mutlu görünmüyor," diye ekledi.

Hemen bu gözlemini kendine saklamış olmayı diledi. Bu, Rupert'ın sunağa nasıl geldiğini hatırlatıyordu, bir sunakları olduğunu değil. Sert bir rüzgâr, kasvetli bir gökyüzü, sallanan bir gemi, yaptıkları kısa tören hatırlanmaya değmezdi. Lord Alberton da Rupert gibi aynı ruh haline sahipti. Yine de Lord Alberton onları nezaketle karşılamıştı ama Rupert'ı ismi dışında tanımıyor gibiydi, aralarında muhtemelen yirmi yaş fark olduğu için bu pek de şaşırtıcı değildi.

Rupert onu odanın içinde daha önceden bir çiftin yanına götürdü. Kızın da kolayca katılabildiği birkaç dakikalık sohbetin ardından Rupert, belli ki onu emin ellere düşünerek, içecek bir şeyler getirmesi için onu orada bıraktı.

Çiftin yanında rahatlamış olmasına rağmen Rebecca yine de gözünü Rupert'tan ayırmadı ve onun yaşlı bir kadın tarafından alıkonulduğunu gördü. Kayda değer bir şey yoktu ama sonra tekrar alıkonuldu. Bunun tipik bir parti olduğunu . Kalabalığı hararetli tartışmanın içine tartışmalı bir konu ortaya çıkmadıkça, konuklar daha çok en son dedikoduları duymayı umarak dolaşırlardı.

Grubuna bir çift daha katıldı, bu da bir süre daha dikkatini dağıttı, sonra ilk çift yoluna devam etti. Ancak ikinci çift uzun süre kalmadı ve aniden orada tek başına duruyordu, Rupert'ın hala içeceklere ulaşmadığını görmek onu eğlendirdi. Ona katılmak için yürüdü ama fazla uzaklaşamadı.

"*Seni kim davet etti?*"

Bu sesi tanıyordu, bu yüzden arkasını döndüğünde ifadesi sakindi. "Merhaba Sarah. Seni burada görmek ne kadar da beklenmedik."

"Çok eğlenceli," dedi Sarah hoş olmayan bir ses tonuyla, garip bir şekilde sinirlenmiş görünmüyordu.

Rebecca, Sarah Wheeler'ı partide gördüğüne pek şaşırmamıştı. Mektuplaştıklarından beri Lord Alberton'ı tanıdığı belliydi. Ama yaşlı kadının görünüşü onu şaşırtmıştı.

Gül rengine güzel bir elbise giymişti ve bu elbisenin kıvrımları olduğunu gösteriyordu. Saçları da yumuşak, hoş bir şekilde düzenlenmişti ve da daha önce giydiği sert düzenlemeden oldukça farklıydı. Bu kombinasyon tam da Rebecca'nın tahmin ettiği gibiydi. Sarah sarayda olduğu kadar sade görünmüyordu. Asık suratlı, sabırsız ruh hali de değişmiş görünüyordu ama başka bir şey daha düzelmişti

görünüşü daha da dramatikleőti. Hâlâ güzel değildi ama bunu neredeyse fark etmiyordunuz. Bir neőe kıvılcımı mı? Bir heyecan parıltısı mı?

Sarah "Çöküőümden doğrudan sen sorumlusun" dediğinde Rebecca bu tahminleri boşa çıkardı.

"Ne düşüşü?"

"Düşes beni işinden kovdu."

"Orada bile değildim. Bunun için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Ama her şey kızlarıma bana karşı çıkma ve kendi başlarına düşünme cesareti vermenle başladı. Evelyn bile kendisine söyleneni yapmayı reddetti. düşesi de dahil et."

"gerekten de buydu," diye Rebecca. "O genç kadınları iğrenç entrikalarınıza bulaştırmaya asla hakkınız ."

Sarah bunu bir kenara bıraktı. "İntikam almalıyım. Yapabilirim, biliyorsun. Sence sarayda Aziz John'la oynadığını bilseler tonlar ne derdi?"

Rebecca neredeyse gülümsedi. "Sanırım onunla gizlice evlendiğim için görevimden daha erken ayrılmam gerektiği sonucuna varacaklar."

"Öyle miydin? Sanmıyorum," diye alay etti Sarah. "Ama seni bir skandala bulaştırmak gibi bir niyetim yok. İşten tamamen hoşnut olmadığım başka şeylere yol açtı. Aslında, o kadar uzun süre oyalandım ki, artık buna ihtiyacım olmadığını fark etme noktasını aştım. Tam bir zaman kaybı. Bu yüzden müdahaleniz için neredeyse minnettarım diyebilirim. Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydın, bunu söylerdim."

Rebecca, Sarah yine de söylediği için kahkahasını bastırdı. "Başka hangi şeylerden bahsediyorsun?"

"Cahilmiő gibi davranma. Bu partinin benim őerefime olduğunu çok iyi biliyorsun. Yakında yüzüm kızarmıő bir gelin olacağım."

Sarah sırtıtarak kaçtı ve Rebecca'yı şaşkın bir halde orada bıraktı. Sarah evleniyordu, hem de böyle yakışıklı bir adamla. Alberton? Zevkler ve renkler tartıőılmazdı, diye düşündü. Yoksa damat olayların bu şekilde gelişmesinden pek memnun değil miydi? Bir başka ton üyesi daha mihraba mı zorlanıyordu?

yukarı aynı şeyi Rupert'a da yapmıőken Lord Alberton için üzülmeleri ikiye bölünürdü. Aslında bir şey yapmamıştı. Onunla evlenmeyi reddetmiőti, ısrar eden oydu. O sadece bunu ailesine duyurmak için ısrar etmişti.

Rupert'a doğru yoluna devam edemedi yaşı bir kadın ona katıldı. Withers'ın balosunda tanışmışlardı ama Rebecca kadının adını hatırlayamıyordu. Ne yazık ki kadın bir dedikoducuydu. Kaba olmak istemeyen Rebecca, tanımadığı ve duyduklarına bakılırsa tanımak da istemediği insanlar hakkındaki son dedikoduları dinlemek zorunda kaldı. Ta ki kadın Amanda'nın adını söyleyene kadar. Görünüşe göre, Amanda'nın koca bulamadan üç mevsim geçirmesi şu anda ortalıkta dolaşan bir spekülasyon kaynağı haline gelmişti. Rebecca eski arkadaşının bundan haberdar olmadığını umuyordu. Amanda en aptalca şeylere bile üzülürdü ama bu hiç de aptalca değildi.

Rebecca kocasının onu kurtarmayacağını biliyordu, bu sefer değil. Yine de kendisini kurtarması gerekebilirdi, çünkü onu gözaltına alan son kişinin müstakbel gelin olduğunu gördü.

Bölüm Elli

Bu oldukça hoş bir sürpriz, tatlım," dedi Rupert Sarah'ya, onu rahatça odanın kenarına, kulak misafiri olabilecek kişilerden uzağa götürürken.

"Öyle, değil mi?" Sarah ona gülümsedi. "Alberton'a yıllar önce, genç bir delikanlıyken aşık olmuşum. O zamanlar evliliğe hazır değildi, Yine de."

Ve hâlâ da değildi, Rupert bundan emindi. Elli yaşına yaklaşmak ve hiç evlenmemiş olmak, bekârlığı onaylanmış biri için olabilecek en doğru tanımdı. Alberton'un evliliğe iyi bir yüz mü takınacağını yoksa Sarah'ya sadık mı kalacağını merak ediyordu.

Onu görmezden ve bu konuda söyleyecek çok az şeyi olacağı bir yerde. Alberton'la ilgili bildiklerini sızdırmak onu da aynı skandala bulaştıracığından, elindeki koz evlendikten sonra eskisi kadar işe yaramayacaktı. Bunun farkında mıydı?

Eğer eskiden onu sevdiği doğruysa, o da kendini biraz kalp acısına hazırlıyor olabilirdi. Ama Rupert, Sarah'nın Alberton'a olan aşkını dile getirmesinin, bu evlilikten neden bu kadar mutlu görüldüğünü açıklamak için bir bahane olduğunu düşünüyordu. Büyük olasılıkla tek istediği Alberton'ın unvan ve servete sahip olmak ve sonunda yaşlı kadınlar listesinden çıkmak.

Nigel, Rupert'in Sarah'nın entrikalarıyla işinin bitip bitmediğini anlamak için ona karşı acımasızca açık sözlü olmasını istiyordu ama her zamanki gibi kendi sorgulama yöntemleri.

Dedi ki, "Nigel Jennings geçenlerde bana ulaştı. Bir süredir oldukça samimi olduğumuzun farkındaydı ve benden tuhaf bir talepte bulundu. Kraliçenin gün ışığına çıkmasını istemeyeceği bilgilerin ticaretini yaptığınızı iddia ediyor."

Sarah savunmaya geçmedi; aslında güldü. "Nigel çok aptal bir adam. Düşesin odasında bir tür sahip olduğumu erkenden kafasına soktu, oysa durum hiç de öyle değildi."

Rupert kaşlarını kaldırdı. "Bu hemen herkesin yaptığı bir varsayım, Sarah."

"Evet, biliyorum." Sırıttı. "Ben de bunu teşvik ettim ve bundan . Ama gerçek şu ki, düşes istemeye istemeye hizmetçileri maiyetinin bir parçası olarak kabul etti çünkü törenden yeterince iyi anlıyor. Onları o istemedi. Onlarla konuşamadı bile! Bu yüzden onları görmezden geldi ve kendini kızı ve torunu olan kendi ilgi alanlarına adadı. Benden sadece hizmetçilerin kendisiyle birlikteyken herhangi bir yaramazlık sağlamamı istedi."

İnanamayan Rupert, "Bunu yaptıklarından emin olmaya mı çalışıyordun?" diye sordu. "Hiç de değil. Onları zararsız ayak işleri için kullandım, böylece meşgul oluyorlardı. yaramazlık yapmazdı."

"Nigel neyle biliyor. Görünüşe bakılırsa pek de zararsız sayılmaz."

Sarah umursamaz bir omuz silkmeye, "Hizmetçiler için yeterince zararsız," diye cevap verdi. "Ama sarayı rahatsız edecek bir şey değildi."

"Neydi o zaman?"

"Düşes bizi saraya taşıdığında yeniden ortaya çıkan, beslediğim eski bir kin. Londra'da onlara tekrar bu kadar yakın olacağımı hiç düşünmemiştim ama-"

"Kime yakın?"

"Gençken beni küçümseyen erkekler. İşe yaramaz bir şekilde ortaya çıktığımda hepsi benim kabul edilebilir koca listemdeydi," dedi Sarah biraz bir şekilde. "Her için kendimi öne sürdüm. Beni geçiştirme nezaketini bile göstermediler. Hatta biri bana güldü. Bu yüzden ben de bir İntikam arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama Londra'ya dönüp onları gözetleme ve herkesin bilmediği zarar verici bilgileri ortaya çıkarma imkânım olana kadar bunu elde etmenin bir yolu yoktu."

"Yani onları aşağı mı indirecektiniz?"

"Bu bir düşünceydi, güzel bir düşünce. Onları mahvedebileceğimi bilmek gerçekten çok hoşuma gitti. Bunun tadını çıkardım. Bu beni kesinlikle memnun etti. Ama sonra parlaklığını kaybetti. Bundan sıkıldım."

"mahvetmeyi gerçekten , değil mi?" diye tahmin etti.

"Tabii ki hayır. Yapabileceğimi bilmek, *onların* yapabileceğimi bilmesi, önemli olan tek şeydi. Ve sonra Nigel Jennings dikkatimi tamamen dağıttı. onun aptalca varsayımlarını ve ben de onun hatalı sonuçlarını teşvik etmeye başladım. Onunla kedi-fare oyunu oynamaktan oldukça keyif aldım. Oldukça eğlenceliydi. Sanırım o da eğlendi. Ama hepsi bu kadardı. Güzel bir dikkat dağıtma."

"Karımı onun odasına girmesi için göndermek de dahil mi? Sadece eğlencenin bir parçası mı?"

Bir kahkaha attı. "Yakalanmaması gerekiyordu! Bu ne kadar endişe vericiydi! Ama onu orada bulan her kimse, Nigel'a bundan bahsetmemiş olmalı. Belki başka bir hırsız? Ne kadar eğlenceli, iki Hırsızlar aynı anda aynı odada! Ama bunu size anlatmasına şaşırdım. Bu konuda oldukça sinirliydi ve benim için başka bir şey yapmayı kesinlikle reddetti, hatta beni tehdit etme cüretini bile gösterdi. Kibirli bir kız, ama eminim bunu artık biliyorsunuzdur."

Rupert içten içe inledi. Atın ağzından, olduğu gibi. Rebecca'nın ona söylediği her şey doğrudu. Onu vurmalydı. Onu affetmesinin hiçbir yolu yoktu. Kendini de vurabilirdi.

"Seni şaşırttım," dedi Sarah, onun düşüncelerini bölerek. "Bunu kabul edebilirsin."

Sarah'nın maskaralıkları yüzüne şaşkın bir ifade vermemişti ama masum hizmetçileri skandal tehlikesiyle karşı bırakmadığını düşünüyorsa kendini kandırıyordu. Bu riski almaktan hafifçe kurtulmuştu.

Düşes sadece onu .

"Sanırım beni gerçekten şaşırtan tek şey Alberton'u koca olarak kabul edilebilir bulmanız.

o yıllar önce. O her zaman bir . Hatta bazıları onun yozlaşmaya doğru ilerlediğini bile söyleyebilir."

Gözleri bu tahminden dolayı bariz bir gıdıklanmayla parlıyordu. Tanrım, öyle mi umuyordu?

Ama sonra gerçekten kıkırdadı. "Onu listeme almamıştım. Ne de olsa benden on yaş büyüktü ve ben reşit olmadan önce sefahatin dibine vurmuştu. Ama yine de her büyüleyiciydi, en azından ben öyle buldum. Aynı şekilde sen de evlenmeden önce öyleydin. Ne *zamandır* evlisiniz?"

Hemen gardını alan adam, "Karım sana ne dedi?" diye karşılık verdi.

Kadın kıkırdadı. "Touché. Beni bağışlayın ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur,

ve keyifli bir eğlenceydi. Sırları ortaya çıkarmak

Hazine ararken ne bulacağınızı asla bilemezsiniz."

"Eğer Lord Alberton ilk listenizde yer almıyorsa, nasıl oldu da şantaja başvurmadan böyle bir bekari ikna etmeyi başardınız?"

"Ne kadar çirkin bir kelime," dedi cık cıklayarak. "Ve aslında hiç yapmadığım bir şey. Ama bilmen gerekiyorsa, hizmetçileri kötüye kullanmam düşesin kulağına ve beni gönderdiğinde, onunla ilgili tesadüfen bulduğum küçük bir haber üzerine kafa yordum ve bunu sundum. Evlilik teklifini beklemiyordum. Ne beklediğimden emin değilim, belki de onunla seninle yaşadığım türden bir ilişkiden fazlasını beklemiyordum. Ben olsam onun gibi heyecan verici biriyle arkadaşlığa razı olabilirdi. Ama ona şantaj yaptığımı *düşünmüş* olabileceğini kabul ediyorum ve teklifinden onu bu *düşünce*den vazgeçiremeyecek kadar memnun oldum."

"Peki parlaklığı geçince ne olacak? Nigel ile oynadığınız kedi-fare oyunlarına geri dönmek istemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Yine mi Nigel? Hadi ama, Nigel artık eskidi. Onunla ve sır toplama işiyle isim bitti." Sonra müstakbel kocasına doğru başını salladı. "Ama şuraya bak. Ondan sıkılabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Hiç mi?"

Rupert damadın yerine yüzünü buruşturmak istedi. Onu bir erkek gibi değil, bir oyuncak gibi gösterdi. Ama onunla genelev tarzı seks yapma düşüncesi

Onu heyecanlandırırsa da, bunun bir parçası olduktan sonra böyle düşünmesi pek olası değildi. Ama belki de düşünürdü. Aslında birbirleri için ideal olabilirlerdi, deyim yerindeyse mutluluktan yapılmış bir eşleşme. Birdenbire keşke şöyle diyebilseydim dedi

Aynı şey kendi evliliği için de geçerli.

Karısına baktı - onu ne zaman kendi karısı olarak görmeye başlamıştı? Muhtemelen çok sıkılmış olan yaşlı bir kadına dikkatini veriyordu. O şekilde kibardı. Nazik, çekici, hoş bir espri anlayışı. Tanrım, o gerçekten de bir eşten *ve* çocuklarının annesinden isteyebileceği her şeydi. Sadece yapraklarını kopardığında dikenleri büyürdü.

Böyle bir mücadele vermek için neye direniyordu? Çeşitlilik kaybı mı? Tek bir kadın her ihtiyacını karşılayabiliyorken ve ruh hali konusunda daha önce hiç karşılaşmadığı kadar çeşitlilik kimin çeşitliliğe ihtiyacı vardı ki?

Partide kalmasına gerek yoktu. Nigel'in onu gönderdiği şeyi almıştı. Sarah'nın doğruyu söylediğinden emindi. Onu kandıran tek kadın Rebecca'ydı ve şimdi onun da kandırmadığını biliyordu.

onu kandırdı. Onun hareketlerini yanlış yorumladığı için aptallık etmişti. Ama birbirlerine hiç benzemeseler de Lord Alberton'a karşı bir sempati duyuyordu ve bu yüzden partiden ayrılmadan önce onunla konuşmak istemişti.

Rupert onu evliliğinde şantaj olmadığı konusunda uyaracağından emin değildi. Uyarması gerekirdi. Ama Sarah çok mutlu görünüyordu! Kadından hiç hoşlanmamış olsa bile, bunu onun için nasıl mahvedebilirdi?

Ama mesele onun için tek bir soruyla karara bağlanmıştı. "Kendi nişan partinizde biraz daha mutlu görünmeniz gerekmez mi?" Rupert, Lord Alberton'a sordu.

Adam güldü, ama gülüşte zerre kadar mizah yoktu. "Beni tanısaydın, ancak bu kadar mutlu olabileceğimi bilirdin. Sana bir tavsiye evlat. Asla fantezilerini yaşama. Onları burada tut" -Alberton kafasına vurdu- "her zaman ulaşamayacağın bir yerde. Ama bu maçı hoşnutsuz değilim, o kadar da değil. Sarah'nın beni *tanıdığını* ve hala benden hoşlandığını hissediyorum. Bunun ne kadar ferahlatıcı olacağını hayal bile edemezsiniz."

Rupert hayal edebiliyordu. Eğer ahlaksız lord, Sarah'nın bu gece kendisinden ve sıradışı eğilimlerinden bahsederken sergilediği heyecanın birazını bile hissetseydi, evet, Alberton ideal eşini bulduğunu düşünebilirdi.

Aynı şekilde Rupert da kendi ideal eşini bulduğunu . Sadece onu konuda nasıl ikna edeceğini düşünemiyordu.

Ama eve dönerken düşündüğü şey bu değildi. Gözlerini karısından alamayarak, "Seninle bir otobüse binmenin beni çıldırtan bir yanı var," dedi.

Rebecca'nın lacivert gözleri parladı ama adam koltuğuna geçip onu kollarının arasına aldığı anda itiraz etmedi. Karısını hazırlıksız yakalamanın avantajları vardı, ki bu büyük bir şanstı çünkü Rebecca gerçekten hiç çaba harcamadan onun tutkularını alevlendirmişti. Onun baş döndürücü tadına bir kez baktı ve kontrolünün çoğu gitti.

"Daha önce bu arabada neredeyse seviştikimiz için olabilir mi?" dedi dudaklarına karşı. "Ya da bu gece burada otururken beni pantolonumu çıkarmış halde düşündüğünden şüphelendiğim için olabilir mi?"

Rebecca soluk kaldı ama Rebecca artık bu alaycı sözleri için onu azarlamak istemiyor gibi görünene kadar dilini onun içine soktu. Onunla alay etmeye bayılırdı. Rebecca'nın nadiren buna uygun bir ruh halinde olması çok kötüydü.

Ne yazık ki, son sözünün cevapsız kalmasına izin vermedi, ancak nefes nefese "Öyle bir şey yapmıyordum" demek için kollarından ayrılmadan önce neredeyse eve dönmüşlerdi.

Yanakları kızarmıştı. Dudakları adamın öpücükleri yüzünden kabarmıştı. Kendini ona tekrar uzanmaktan alıkoymak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ama artık evlerindeydiler ve o yine öfkesine sığınmıştı.

Ellibirinci Bölüm

REBECCA, tam olarak kavrayamadığı tuhaf, incitici bir ruh hali içinde uyandı ve bu ruh hali bir türlü . Önceki akşam beklediğinden daha heyecanlı geçmişti. Parti değil, o oldukça sıkıcıydı, ama arabada...

Rupert'in müstehcen sözleri ve partiye giderken ona bakış, geldiğinde hâlâ yüzünü kızartıyordu. Ama Rupert'in sözü herhangi bir kadın arkadaşına da söyleyebileceğini hissetmişti, yani özellikle onun için söylememiştir. Eve dönerken bundan tekrar bahsetmiş olsa bile! Eve dönerken söylediği diğer sözler de bu hissi pekiştirdi. Kendisi gibi davranmış, hangi kadın yakındaysa onu baştan çıkarmaya çalışan çirkin bir çapkın olmuştu.

Yine de kendi duyguları bir haydut için sınırı aşmıştı. Sorun da buydu. arzuladığı ve onun da kendisini belli olan bir adama aşık olmuştu ama bu adam ona asla onu sevdiğini söyleyemeyecek ya da ona sadık kalamayacaktı. Onu üzen ve tehlikeli derecede duygusal yapan da buydu.

Bu yüzden neredeyse odasında kalıyordu. Ama sabah bulantıları geçer geçmez, her zamanki gibi açlıktan ölüyordu. Bu yüzden kahvaltı etmek için aşağıya indi ve herkesin yemeğini bitirmiş olmasını umdu.

Bugün mutlu bir gelinmiş gibi davranmak zorundaydı, oysa hiç de mutlu değildi.

azından saatin geç olması ona yemek için boş bir kahvaltı salonu sağlamıştı. Ve ruh halini daha da kötüleştirecek bir şey düşünmemeye çalışarak, yediklerine biraz daha dikkat etti ve kendini bir sosıs daha almaya çalışırken yakaladığında dehşetle baktı.

zaten oldukça doluydu! Yani düşüncesizce gerekenden fazlasını yemişti. En azından bu onu rahatlatmıştı. Hamileliği bu kadar erken ortaya çıktığı için anormal derecede büyük bir bebek doğuracağını düşünmeye başlamıştı.

Yine de bu onun ruh halini iyileştirmede. Şimdi de kendinden iğrendiğini hissediyordu. Bu yüzden Rupert'in onu kahvaltı salonundan çıkarken yakalayıp ellerini beline koyması için kesinlikle iyi bir zaman değildi. Aslında onun çevresini ölçtüğü belliydi ve bu da onu utandırdı.

"Kahretsin," dedi. "Sırf belirsizliği uzatmak için kendini tatlılarla mı tıka basa dolduruyorsun?"

Adamın ses tonundaki espriyi fark edemedi. Adamın sözlerinden anladığı tek şey, onun hâlâ hamile olduğuna inanmadığı oldu.

"Sonunda beni buldun," diye . "Ben sadece bir pasta doğuracağım."

"Bu hiç komik değil Becca."

"Senin saçma yorumun da öyle. Vücudumun şeklinin bozulmasından gerçekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Nefret ediyorum ama senden nefret ettiğim kadar değil!"

Merdivenleri koşarak çıkıp evden çıkmadan önce gözyaşlarına boğuldu. Çünkü vücudu hakkında söylediklerinde ciddi değildi. Bu, zaten tüm kalbiyle sevdiği bebeğe uyum sağlamak için kabul edilebilir bir değişiklikti. Onun hakkında da öyle demek istememişti. Ondandır hiç nefret etmemişti. Onu hayatında hiç olmadığı kadar sinirlendirmişti ama bu onu ondan nefret etme noktasına getirmemişti.

Onu üst kata kadar takip etti ve bir süre kapısını çaldı. Kadın cevap vermedi ve adam da kilitli olup olmadığını anlamak için kolu denemedi. Sonunda adam kız ağlayarak uyudu, ama kısa bir uykudan sonra öğlene doğru tekrar uyandı ve yine açlıktan ölüyordu! Tanrım, eğlenceli olmaya başlamıştı. En azından bu onun ruh halini biraz olsun hafifletmiş ve öğle yemeği için aileye katıldığında "mutlu" geri dönmesini sağlamıştı.

Rupert bu yemekte ona tek bir kelime bile söylemekten kaçındı. Daha önceki patlamasından sonra, onun suskunluğuna şaşırılmamıştı. Yine de gözleri sürekli ona dönüyordu ve bakışlarını mükemmel bir şekilde gizemli tutarken Annesine yem atmadığı sürece, onun endişesini hissetti mi? Hayır, muhtemelen sadece bir neden bu kadar sert tepki verdiğini merak ediyordu. Zevksiz bir şakaydı ama yine de adamın ciddi olduğunu düşünmüyordu.

Yemekten sonra ortadan kayboldu, böylece annesi ile birlikte salonda bir süre dinlenebildi. Julie'den hoşlanmıştı. Kadın ondan bu kadar memnunken hoşlanmamak zordu. Rebecca'nın da onun üzerinde iyi bir etkisi varmış gibi görünüyordu. Her geçen gün Julie'nin sesi biraz daha az hırçınlaşıyor, sanki kadın yavaş yavaş kozadan çıkıyormuş gibi oluyordu. En azından Rupert yeniden sataşmaya başlayana kadar öyle görünüyordu.

Rebecca'nın alışkanlığı olduğu üzere, akşam yemeği için üstünü değiştirmek üzere üst kata çıktı. Çoğu Soyluların ev halkı, günün son yemeğine, etkileyecek konukları olmasa bile, diğerlerinden daha resmi davranırdı. Rupert tam onun odasına girdiği sırada o da odasından çıktı. Rupert durdu. Kendi odasına geri dönmeyi düşündü.

"Bir dakika Becca," dedi ve sanki aklını okumuş gibi hızla ona doğru ilerledi. Hemen gardını aldı, savunması sıkıca yerine oturdu. O sabahki aptalca davranışıyla ilgili hiçbir soruya cevap vermek istemiyordu. onun tartışmak istediğini tahmin ettiği şeydi.

"Yarın günün büyük bir kısmında iş için dışarıda olacağım. Bundan çünkü sabah çok erken ayrılacağım, muhtemelen seni göremeyeceğim."

Duymayı beklediği şey bu değildi ama savunması bu kadar sıkı bir şekilde yerindeyken, "Ben sadece-" diye cevap verirken sesi kulaklarına bile biraz fazla sert geliyordu.

Sözünü bitiremedi. Adam aniden onu sessizlik içinde öpüyordu. *Karım* mı yoksa *misafirim* mi demesini engellediğini bilmiyordu. Ne söyleyeceğinden bile emin değildi. Bir an sonra kolları adamın boynuna dolandığında umurunda bile değildi.

Tanrım, bunu ona hâlâ nasıl yapabiliyor, onu anında nasıl kızdırabiliyordu? Yine açlık çekiyordu, bu sefer onun tadına bakmak için! Tüm şüpheler, kızgınlıklar, güvensizlikler ve garip ruh halleri, ağzının basit bir dokunuşuyla ve onu öpmek *istediğini* bilmesiyle yok oldu. İstiyordu! Elbette istemeseydi bunu yapmazdı! Yapar mıydı?

Ona daha sıkı sarıldı. Mutluluğa benzer bir şey yükselmeye başladı, öylesine güçlü özlemlerle karışmıştı ki, onun altında ezildi. Adamın iniltisini duydu. Adam onu aniden kendisinden uzaklaştırana kadar bunun tutkuyla bir ilgisi olmadığını tahmin edemedi.

"Bu kadar çekici görünmeyi bırak," dedi.

Onu devirmiş bile olabilirdi, o kadar şaşırmıştı. Görünüşü yüzünden onu öpmeye ikna olduğunu mu düşünüyordu?! Ne tür bir saçmalıklı bu?

İncinmiş ve böylesine hoş bir öpücüğün bu şekilde sonlanmasına biraz da sinirlenmiş bir halde, "İzninizle gidip yüzüme çamur süreceğim," diye karşılık verdi ve onu iterek koridorda ilerlemeye başladı.

"Arka bahçede biraz bulacaksın!" diye seslendi arkasından, şimdi kuşkulu *bir eğlenceye* benzeyen bir sesle.

"Teşekkür !" diye bağırdı, kendisi de hiç eğlenmemişti.

Şimdi istemese de aşağıya inmeye devam . Onu bu gece, önümüzdeki hafta, hatta sonsuza kadar bir daha görmek istemiyordu! Bu yüzden kayınvalidesine yemeğini odasında yiyeceğini ve erkenden dinleneceğini söylemeye niyetlendi, ama misafirin oturduğunu görmeyi beklemiyordu Julie'nin yanında,

kanepede. "Anne!"

Lilly ona gülümsedi ve hızlıca sarılmak için ayağa kalktı. "Gelmemek için geldiğince direndim." Kendi kendine güldü. "Bu iş kolaylaşıyor olmalı ama henüz değil. Ama birkaç günde bir seni kontrol eden işgüzar bir anne gibi görünmeyi reddediyorum."

"Saçmalama," diye cevap verdi Rebecca ve kanepede onlara katıldı. "Ona ne zaman isterse gelebileceğini söyle Julie."

"Çoktan yaptım, gel."

Rebecca'nın ruh hali annesinin ziyaretiyle tamamen değişti. Lilly rahatlığı, güvenliği, sevgiyi, Rebecca'nın en çok özlediği şeyleri temsil ediyordu. Artık annesinin her şeyi düzeltebileceğini düşünecek kadar genç değildi ama sadece varlığı bile yardımcı oluyordu.

Rupert onlara katılmadan önce özel olmasa da güzel bir buluşma yaşadılar. Tam olarak mahvetmemişti ama bu akşamki rollerini canlandırmakta ısrar ederse, annesi için bile olsa, kesinlikle . Ne yazık ki odaya, annesinin hemen kaşlarını çatmasına neden olan korkunç derecede parlak kireç yeşili bir yemek ceketi giyerek girdi. Yani üst kattaki öpücükten sonra bile, bu akşam yine annesini şakayla karışık kızdırmaya karar vermişti. Kendi annesinin de orada olması kötü bir zamanlamaydı, belki de değildi. En azından bunu neden yaptığını bildiği için Rebecca'nın ruh halini şimdilik hafifletmişti.

Julie de dilini tutamadı ve tiksintiyle, "Görüyorum ki zevklerin hâlâ gösterişli olmanın ötesinde. Tam bir tavus kuşusun, Rue."

"Tüylerimi güzelce sakladığımı sanıyordum" diye cevap verirken gerçekten de arkasına baktı.

Rebecca kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Julie ona sadece ters ters baktı. Lilly ne düşüneceğini bilmiyordu elbette. Ama onunla ilk kez resmi olarak tanışıyordu, daha iyi bir seçim yapamazdı. Annesini kıyafetleriyle kızdırmak için daha kötü bir zaman.

Ve bu canlandıracaktı! Rupert, Lilly'yi en nazik şekilde selamlamadan önce eğilerek Rebecca'nın yanağına olması gerekenden biraz daha uzun süren kocacan bir öpücük kondurdu. Sonra öpmek için Lilly'nin elinin üzerine eğildi.

"Böyle olağanüstü bir kız yetiştirdiğin için sana teşekkür etmeliyim, Lilly," dedi.

Rebecca, annesinin bu olaydan etkilendiğinden şüpheleniyordu. basit bir açıklama! Lilly gururla parlıyordu ve Rupert'a cevap vermeden önce Rebecca'ya sevgi dolu bir bakış attı, "Öyle, değil mi? Umarım kızıma iyi bakıyorsundur?"

"İstediğim kadar sık değil!"

Bu müstehcen cevap karşısında üç kadının da yüzü kızardı. Tam ona göre bir davranıştı! Ama Lilly'ye çapkınca göz kırpması onun sadece şaka yaptığını doğruluyordu ve Lilly de bunu anlayışla karşıladı.

Rebecca, annesiyle bu ilk buluşmalarında sadece çekici olmakla yetinmesini dileyebilirdi, ama birkaç dakika sonra Lilly yanına gelip fısıldadığında yine de sırtıtabildi, "İğrenç bir zevki var, değil mi? Çok üzgünüm canım. Bu senin için oldukça utanç verici olacak."

" bir şey olmayacak. Sadece annesinin öyle olduğunu düşünmesine izin vererek onu kızdırmayı seviyor."

Yemek salonuna giderken Lilly özel bir an bile bulup ona şöyle dedi: "Meraktan ölüyordum. Bunun benim önerim olduğunu biliyorum ama bu kadar iyi sonuçlanacağını beklemiyordum."

Rebecca içten içe inledi. Annesi o anda gitmiş olsaydı, bunu bilmek zorunda kalmayacaktı. Ama Lilly . Yemeğe kaldı ve ne yazık ki Rupert annesinden önce Rebecca'nın yanındaki koltuğa oturdu. Gardını tekrar aldı, hem de çok erken değil.

Adam ona o öpücüğü hatırlattığında daha yeni oturmuştu: "Hiç çamur bulamadın mı?" Bunu o kadar rahat söylemişti ki, alay edip etmediğini anlayamadı.

"Terbiyeli ol," diye tısladı ona.

"Asla." Ona sırtıttı.

Bu hafif bir kızarmaya neden oldu ve bu da daha önceki hayal kırıklığını geri getirdi. "Eğer seni istememi sağlayarak beni cezalandırmaya çalışıyorsan, buna bir daha kanmayacağım," diye onu uyardı.

"Beni istiyor musun?"

Ne saçma bir soru. Onu nasıl istemez? Ama bunu ona söylemiyordu. Bunu sorması bile niyetinin bir şekilde kötü olduğunu kanıtlıyordu.

"Rahat ol, Becca." Sonra da "İtiraf ki, muhtemelen başka bir şey düşünmüyor ama burada, masada senin ırzına geçmeyeceğim" diye ekleyerek bunu tamamen mahvetti.

Sandalyeden eriyip yere düşebilirdi, üstelik sadece yanaklarından süzülen kızarıklık yüzünden değil. Onu zihninde görüyordu. onunla masanın üzerinde sevişiyordu! Artık onu görmeden masaya bakamazdı! Oh, Tanrım...

O yemeği nasıl atlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu. tek bir kelimeyi bile zar zor duyuyordu. Bunu ona neden yapıyordu? Kaba ve önemsizdi. Acaba Ona zincir vurmanın intikamını mı alacaksın?

Tabii ki onu başka bir kargaşaya sokmamış gibi devam etti, yemek sohbetini , hatta annesini güldürdü oldukça sık. Ve annesi yemekten sonra gitmedi. Özel bir buluşma istiyordu ve Rebecca'ya bunun için bir yere gidip gidemeyeceklerini sordu. Bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Rebecca onu üst kattaki odasına, kocasıyla paylaşmadığı götürdü.

Bölüm Elli İki

REBECCA penceresinden, önündeki caddede ilerleyen bir at arabasına baktı. Erken yağan karın birkaç tanesi çift ışıklı lambalarının etrafında titreşiyordu. Hava henüz karın yere düşer düşmez erimesi dışında bir şey yapacak kadar soğuk değildi ama belli ki hava kışa dönmeye başlamıştı. Tıpkı son birkaç gündür düşündükleri gibi.

"Neredeyse iyi olduğunu düşünenecektim," diyordu Lilly yerde volta atarken arkasından. "İlk başta kesinlikle iyi bir gösteri sergiliyordun. Ama seni uzun süre kandırılmayacak kadar iyi tanıyorum. Peki aşağıda yaptığın o numara neydi? İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Ne zaman gitmedik ki?" Rebecca arkasını dönerken iç geçirdi.

"Anlamıyorum. Dedikodulara göre evliliğinizi bir kaç hafta önce bir kaç top. Genelde bir adam bunu yapıyorsa, şeyler yapmaya niyetlidir. Yani dedikodular doğru değil mi?"

"Öyle, ama o gece verdiği aptalca bir tepkiydi çünkü oraya gittiğimde bunu duyurmamıştım. Görünüşte ateşkes ilan ettik, hatta ailesi bile. Bu onun fikriydi. Ama iki hafta boyunca bu kadar iyi davranması onu sevdiğimi fark etmemi sağladı!"

Rebecca hemen gözyaşlarına boğuldu. Lilly dehşete düşerek onu kollarına almak için koştu.

"Bunun neresi mutlu bir ifade *değildi*?" Lilly hıçkırıklarının en kötüsü dindikten sonra dikkatle sordu.

Rebecca geri çekilip koluyla gözlerini sildi. " yapmanın nesi mutlu eder ki? Ve artık o kadar da iyi davranmıyor. Onun çapkın

eğilimleri tekrar ortaya çıkıyor. Bunları bu kadar uzun süre gizli tutmasına şaşırdım."

Lilly onun adına hemen alınganlık göstererek, "Şimdiden sadakatsizlik mi ediyor?" diye sordu.

"Sen de mi bekliyordun?"

"Pek eş aradığı söylenemezdi, bu yüzden şöhretini göz önünde bulundurursak bu büyük bir olasılıktı." Lilly iç çekti.

"Biliyorum, beni erkeklerin zaaflarına karşı yeterince iyi hazırladın-"

"Sadece deliler gibi aşık değillerse!" Lilly onu düzeltti.

"Ki değil. Ama benim bu değildi. Kendimi kastetmiştim."

"Sadakatsiz miydin?" Lilly dehşete düşmüştü.

Rebecca gözlerini kırptırdı, sonra hafifçe kıkırdamasına engel olamadı. "Hayır, tabii ki hayır. Hamileliğimin kanıtını görmeden önce bana dokunmayacağına yemin ettiğinde Rue'nun bana karşı çapkınca davranmasından bahsediyordum."

Lilly'nin yüzü bile kızarmadı ve kesin bir ifadeyle, "Aynı evde yaşıyorsunuz. Sen onun karısısın. Onunla aynı odayı paylaşmıyor olsanız bile bu şekilde davranmasını beklemeliydiniz."

Rebecca kızardı. "Ben de öyle demek istemedim. Sadece yine çok açık saçık konuşuyor ve istemediği halde beni öpüyor!"

"Şey, istiyor olmalı-"

"Gerçekten de istemiyor. Hatta böyle bir şey olduğunda sanki kendine engel olamıyormuş gibi sinirleniyor. Dediğim gibi, her eteğin peşinden koşmaya olan doğal eğilimine geri dönüyor, karısınınki de dahil."

"Anlıyorum. Ve bu seni daha da mutsuz mu ediyor?" Lilly tahmin etti.

"Benden hoşlanmıyor bile anne!"

Lilly, Rebecca'nın ses tonundan uzak tutamadığı acı karşısında yüzünü buruşturdu. Bir kolunu Rebecca'ya doladı ve onu oturdukları yatağın kenarına götürdü.

Daha önceki hıçkırıkların ardından birkaç kez nefes aldıktan sonra Rebecca ekledi: "Benim duygularım kontrolden çıktı. Ruh halimde öyle çılgınca oldu ki, bazılarının onunla bir ilgisi olduğundan bile emin değilim."

"Bebek yüzünden. Sana hamileyken daha mutlu olamazdım ama yine de arada sırada sebepsiz yere babana kızıyordum. Ama bu diğeriyle birleşince-" Lilly iç çekmek için durakladı. "Bu senin için sakın ve mutlu bir zaman olmalı - en azından makul bir şekilde

Barışçıl. Öyle olmaması kabul edilemez. Aşık olmanın kötü bir şey olduğunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Buraya gelmeni önerdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum. Gitmek ister misin? Mesafe bu üzücü duruma daha net bakmanıza yardımcı olabilir."

"Ama bebek?"

"Evliliğinizin kamuoyuna duyurulmasıyla zaten koruma altına alındı. Buraya ne için geldiyseniz onu başardınız - tabii bundan daha fazlası için gelmediyseniz?"

"Hayır! Bu, onu gerçekleri kabul etmeye zorlamak için öfke duvarını aşmaktı. O öfke hala orada. Eminim öyledir. Böyle bir öfke öylece yok olamaz. Ve onu bu evliliğe benim tuzak kurmadığıma asla inanmayacak. Buraya bebeğin iyiliği için geldim, başka bir şey için değil."

"O zaman sen de aynı nedenle mi kalacaksın?"

"O zamanlar onu sevmiyordum." Rebecca gözyaşlarına karşı savaşıyor yere baktı. "Şimdi sevdiğim için daha zor."

Lilly kaşlarını çattı. "Bunun için çok ağladın mı?" "Çok fazla değil."

"Becky," dedi annesi uyarıcı bir ses tonuyla.

"Sadece ona karşı hissettiklerimi inkâr etmeyi bıraktığımdan beri." "Ona söylemeyi düşündün mü?"

Rebecca dehşete düşmüştü. "Bunu yapamam! Sadece görünüş için iyi bir yüz takınıyor. İlk birkaç gün çok kötü kavga ediyorduk ve bunu gizli tutmakta zorlanıyorduk. O da bu geçici izi önerdi. Sanırım ona karşı öfkeli olmak daha kolaydı. Gerçekten öyleydi."

Lilly en kararlı tonlarından biriyle, "Bu her şeyi çözer," dedi. "Seni buradan götürüyorum. Bu tür duygusal çalkantılar bebek için iyi olamaz. O yüzden bu gece bavullarını topla. Sabah seni almaya geleceğim. Ve eğer bizi durdurmaya çalışırsa kocanla ben ilgilenirim."

"Bizi durdurmak mı? Muhtemelen kapıyı açık tutacaktır."

Rebecca bu acı notayı yakaladı. Lilly de öyle, kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sevgisi karşılıksız olduğu için nefrete mi dönüşecekti? Umut edebilirdi...

Rebecca, "Nasıl olduysa, sabah evde olmayacak," diye belirtti. "Bugün erken saatlerde bundan bahsetti. Kader, sence de öyle değil mi?"

"Belki de."

Elli Üçüncü Bölüm

RUPERT iş seyahatinden eve iki gün geç döndü. Hem annesine hem de Rebecca'ya beklenmedik gecikmeyi bildiren notlar göndermişti. Karısı kendi notunu almak için orada değildi. Ona da bir not bırakmamıştı. Ama annesi bırakmıştı ve kesin bir dille kızını rahat bırakması konusunda onu uyarmıştı.

Rebecca'nın annesiyle birlikte Norford'a döndüğünü, hem de sadece ziyaret için değil, temelli olarak döndüğünü öğrenmek onu bir duygu denizinde bocalatmıştı. Kızgındı, şok olmuştu ve biraz da incinmişti. Dışarı çıkıp tilkileşmek için oldukça iyi nedenler, ki o da tam olarak bunu yaptı. Ama önce kadının hâlâ Norford'da olduğundan emin olmak ve ne yapacağına karar verene kadar orada kalmasını sağlamak için bir adam gönderdi.

Dün gece hiçbir karar alınmamıştı, bazı kararlar alınmıştı ama sarhoşken bu kararlara göre hareket etmeyecek kadar akıllıydı. Sabah olduğunda. Aslında yataktan sürünerek çıktığında öğleden sonraydı. Hâlâ ne yapacağına karar verecek ya da annesiyle yüzleşecek kadar akli başında değildi.

Ama Julie onu bekliyordu ve görünüşe bakılırsa oldukça kızgındı. Adam aşağıya iner inmez onu salona itti ve orada dikilerek iri yarı, kıllı vücuduyla çıkışı engelledi.

"Dün gece ortadan kaybolduğunda aklının başına geldiğini sanmıştım," dedi öfkeyle. "Ama casuslarım bana Norford'a karınızı eve getirmek için gitmediğinizi söyledi."

"Beni takip mi ettiriyorsun?"

"Hayır, Rebecca'yı izletiyorum. O benim torunumun bakıcısı. Olağandışı bir şey olursa bunu en son öğrenecek kişi ben olmayacağım."

sıradan bir şey olmalı."

Acaba casusu dün gecesine mi denk gelmişti diye merak etti. Ne zaman annesi gibi düşünmeye başlamıştı?

Öğleden sonra çayının servis edildiği kanepeye oturdu. Kadın geldi ve ikisine de birer fincan doldurdu. İkisi de içmedi.

"Gerçek olmaybir toruna asla gönül bağlamamalıydın," dedi. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu tür tuzaklar ortak."

Bunu ne kadar söylerse söylesin, ne kadar düşünürse düşünsün, ona bile hala klişe geliyordu, ama Julie yüksek sesle homurdanarak alay etti, "Saçmalık. Bebeğin gerçek olduğuna en az benim kadar inandığını çok iyi biliyorum, bu yüzden bana bu saçmalıkları anlatma.

Neyi ? Dün Rebecca'nın gittiğini öğrenir öğrenmez peşinden gitmeliydin."

"Annesinden, hamileliğinin bu ilk aylarında Becca'ya biraz huzur vermezsem beni iğdiş edeceğine dair sert bir not aldım."

"Ona burada biraz huzur sağlayabilirdiniz. Bunun için taşraya gitmesine gerek yoktu. Peki onu geri getirmek yerine seni içmeye iten *neydi*? Sakın bana annesinden korktuğunu söylemeye kalkma."

İç çekti. "Tabii ki hayır. Ama tüm olurken Rebecca'nın duygularını da göz önünde bulundurmalıyım. Belli ki burada mutlu değildi."

"Ve bu yüzden mutlu değil ?" Julie tahmin etti. "Rue, sana ne böyle? Daha önce hiç bu kadar kararsız olmamıştın."

"Daha önce hiç aşık olmamıştım. Öfkeyle, muhtemelen asla affedilmeyecek bu kadar aptalca şeyler de söylememiştim. Kendimi bir çukurun içine attım ve oradan çıkmak için bir merdivenim bile yok."

Aslında ona gülümsedi. Elbette, annesine bu tür kel itiraflarda alışkanlığı yoktu, bu yüzden şimdilik bunu yaptığı için ondan oldukça memnun oldu ve tavsiyesini sundu.

"Gerçeğin nesi yanlış? Üzerine inşa edilecek harika bir temel olma eğilimindedir."

Bu sözler öyle keskin bir notaya çarptı ki, aniden ayağa kalktı. Yine de kapıya tam olarak ulaşamadı. Kapı aniden amcası tarafından kapatıldı. uşak az önce içeri girmişti. Norford Dükü orada durmuş, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Demek buradasınız?" Preston Locke dedi ki. "O zaman sen bu mahalledeyken karının benim mahalleimde ne işi var?"

"Seni görmek güzel amca. Londra'ya pek sık gelmiyorsun. Umarım bu sefer gelme sebebin bu değildir."

"Aslında, kız kardeşim ve oğlu bu evlilik hakkında beni şahsen bilgilendirmeyi uygun görmedikleri için ve zaten bir karmaşa içinde görüldüğü için, evet, sanırım tam da bu yüzden geldim."

Rupert suçluluk duygusuyla kızardı. Rebecca'yı ilk kez almaya gittiğinde onunla birlikte amcasını ziyaret etmeye niyetlenmişti. Ama onu Norford'da bulamayınca, amcasını bir kez daha düşünmeden Londra'ya geri dönmüştü.

"Bu uzun bir hikaye," diye başladı Rupert, "ve ben sadece-"

Preston, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla, "," dedi.

Rupert'ın amcası büyük bir adamdı. Raphael de ona çekmişti. Her iki adam da aynı boyda ve aynı renkteydi. Preston'ın sarı saçlarının şakaklarına biraz ak düşmüş olabilirdi ama hâlâ güçlü kuvvetli bir adamdı ve otoriter bir ses tonuyla konuştuğunda ailede kimse itaatsizlik etmeye cesaret edemezdi. Rupert da bir istisna değildi. .

Julie, "Çay için tam zamanında geldin Preston," diyerek ani gerginliği azaltmaya çalıştı. Sanırım açıklayabilirim-"

"Rue'dan duymayı tercih ederim. Buraya geldiğim Lilly Marshall neden bu sabah sabah gezintisi sırasında beni evliliğinizdeki sorunların boşanmaya yol açabileceği konusunda uyardı mı?"

Rupert kesin bir ifadeyle, "Cehenneme kadar yolları var," dedi.

"Tam olarak Lilly'ye söylemek istediğim şeydi ama gerçekler olmayınca dilim tutuldu. Dilimin bağlanması *hoşuma*, Rue. Ailemdeki evlilikleri ikinci elden duymaktan *hoşlanmıyorum*. Ve kesinlikle ailemde bir skandalın eli kulağında olduğunu duymaktan hoşlanmam. Madem kızla evlendiniz, neden anne ve kız boşanmaktan başka çare olmadığını düşünüyorlar?"

"Bazı aptalca şeyler yaptım ve söyledim," diye itiraf etti Rupert.

"Aman Tanrım, sakın bana çoktan sadakatsizlik ettiğini ve onun bunu öğrendiğini söyleme?"

Rupert gerçekten de sırtıttı. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü evlilik çapkınlıklarınızı bir kenara bırakıp sorumlu davranma zamanıdır. Niyetiniz bu mu?"

"Elbette."

"O zaman sorun nedir?"

Rupert iç çekti. "Bacaklarıma pranga vurulmasına hazır değildim. Sadece kapana kısılmış gibi hissetmiyordum, kapana kısıldığımdan emindim."

"Hamile olduğunu mu iddia etti?" Rupert'ın başını sallaması üzerine Preston ekledi, "Lilly bundan bahsetmeyi . Bu noktada bir önemi yok. Önemli olan onunla evlenmiş olman. Marshall'ları tanıyorum. Rebecca çok hoş bir kız. Neden onu karın olarak istemeyesin ki?"

". Ama ondan şüphe ettiğim için beni affedeceğinden pek emin değilim."

"Sen burada kıcının otururken seni affetmeyeceği kesin, değil mi?"

Rupert kıkırdadı ve gitmek için ayağa kalktı.

Julie, "Amcan sana gitmeni söylüyor ve sen de musun? Ben-"

"Bana işaret ettiğin şey yüzünden zaten gidiyordum, bu gerçek üzerine inşa etmek için harika bir temel. olsun, anne! Sen aklımı başıma getirmeseydin ben ne yapardım?"

Bölüm Elli Dört

Seninle birlikte arabada olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Nerede o? Ne zaman geliyor?!"

Yüzüne birkaç santim mesafede duran tabancanın namlusuna bakan Rebecca tek bir kelime bile edemeyeceğini düşünüyordu, bundan emindi. Nefes almayı bile bırakmıştı. Kadın öfkeliydi. Yüzündeki çarpık ifadeden ve gözlerinden okunuyordu. Bu öfke yakın bir ölümün habercisiydi.

Rebecca, ayaklarının dibinde yere yığılmış olan annesinin iyi olup olmadığını görmek için yere bakmaya bile korkuyordu. Lilly kadına odaya eşlik etmişti. Kadının Rebecca'nın arkadaşı olduğunu söylemesi üzerine Lilly muhtemelen bu ziyaretin Rebecca'yı neşelendirebileceğini düşünmüştü. Lilly'nin bunun yerine eve bir engereğin girmesine izin verdiğini bilmesine imkân yoktu.

Ama hamileliğinin sonuna yaklaşan Mary Pearson bir kuzu kadar masum görünüyordu - ta ki yüzü nefretle çarpılana kadar.

Mary tabancasıyla annesinin kafasına vurduğunda Rebecca öne doğru sıçramış, ancak Mary tabancayı yüzüne doğru itince durmuştu. Şimdi Lilly ne ayağa kalkıyor ne de ses çıkarıyordu.

Rebecca'nın Mary'nin Rupert'ı kastettiğinden hiç şüphesi yoktu ama bunu henüz düşünemiyordu ve sonunda şöyle diyebildi: "Lütfen, bırakın onunla ben ilgileneyim. O benim annem. Yaralandığınızda kendi çocuklarınızdan birinin iyi olduğunuzdan emin olmasını istersiniz, değil mi?"

Mary hemen başıyla onayladı. Rebecca o anda Mary ile başa çıkmanın anahtarını bulmuş olabileceğini fark etti: kadının doğal annelik içgüdüleri. Rebecca Lilly'nin yanında diz çöktü ve başını dikkatle inceledi. Hiç kan yoktu. Ve annesi

nefes alıyordu, aslında oldukça huzurlu görünüyordu. En azından Rebecca'nın korkusu biraz olsun azalmıştı.

"Bir yastık. Lütfen," diye sordu başını kaldırmadan.

Mary aslında kanepeden ince bir minder almak için onun yanından ayrıldı ve

geri geldi ve ona uzattı. Rebecca bunu annesinin başının altına yerleştirdi, sonra da şansını zorlayarak ekledi: "Doktoru-"

"Hayır," diye araya girdi Mary. "O iyi olacak, sen . Şimdi bana cevap ver. Kocan nerede?"

Rebecca ayağa kalktı. Tabanca önceki konumuna geri döndü, başka bir şey düşünemeyeceği kadar ona yakındı. Tabancayı kenara itmeye çalışsa anında ateş alıp almayacağını merak etti.

Denemek için cesaretini topluyordu ki Mary devam etti: "Bunu bitirmek istiyorum ki evime, çocuklarıma gidebileyim!"

"Neyi bitirmek?"

"Kocanı öldürmek."

Rebecca nefesini içine çekti. "Hayır!"

" zorundayım. Samuel söyledi. Arabanızın üzerindeki armayı Londra'daki gençlik günlerinden hatırladı ve-"

"İmkansız!"

"Söyledi," diye ısrar etti Mary. "Bana Londra'da Aziz John'u bulmamı ve ölümünün intikamını almak için onu öldürmemi, çocuklarımızın sevgili babalarını kaybetmelerinin intikamını almamı söyledi! Samuel'imın huzur içinde yatmasının tek yolu bu!"

İnanamayan Rebecca, "Kocanız öldü mü?" diye sordu.

Mary çığlık atarken tabancanın soğuk metali yanağına saplandı, "Cahil numarası yapma! Olay olduğunda sen de oradaydın! Ateş etmiş bile olabilirsin!"

Fransa'daki o korkunç öğleden sonrayı ve uçuşan kurşunlardan kaçış yarışını hatırlayan Rebecca, "Otobüsün zeminine yayılmıştım, üzerimize açılan ateşten saklanıyordum. Kimsenin vurulduğunu bilmiyordum. Bebeğimi vurulmaktan koruyordum!"

Mary'nin yüzü kızardı ama sonra Rebecca'nın beline bakıp kaşlarını çatı. "Azıcık bile olsa görünmüyorsun. Hamile olduğuna inanmıyorum."

Rebecca neredeyse histerik bir şekilde gülecekti. Kalınlaşmış belinden daha *yeni* kurtulmuştu. Şişkinliğin geçmesi birkaç gün sürmüştü ama Rupert artık yanında olmadığı ve dikkatini o kadar çok dağıttığı için ne yaptığının farkına bile varmıyordu, kendini yemekle tıka basa doldurmayı bırakmıştı.

Bu kanıt olmadan, "Kocam da bilmiyor. Bu yüzden aramız açık. Onu bu evliliğe tuzağa düşürdüğümü düşünüyor ve bunu yapmadığıma dair kanıtların ortaya çıkması çok uzun sürüyor! Ve ne kadar uzun sürerse, benden şüphe ettiği için ondan o kadar nefret ediyorum." Bu doğru değildi, Ama Mary artık duramayacak kadar ilgili görünüyordu. "Onun hayatına bir patlamayla girdim ama bir fısıltıyla çıktım. Beni durdurmaya bile çalışmadı. Ama Londra'da olduğunu sanıyordum. Eğer orada değilse, nerede bilmiyorum. Ve umurumda da değil."

Rebecca son kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldı. Neredeyse gözleri yaşaracaktı ama şimdi duygusallaşmanın sırası değildi!

"O zaman belki de onu ikimiz için öldürürüm," diye açıkladı Mary.

Rebecca Mary'nin sempatisini değil, mantıklı düşünmesini istiyordu! "O bir haydut," dedi Rebecca, "ama bunun için ölmeyi hak etmiyor. I Kocanız nasıl intikam almak istediğinizi anlamıyorum. Hindistan'da kendi adamlarımızı öldüren silahları o tedarik ediyordu. Vatana ihanetten asılacaktı, Mary."

"Hayır! O bir savaştı. Savaşta her zaman kayıplar olur. Samuel yanlış bir şey yapmadı ama o aptallar yalan söyleyip onu ordudan attırdılar. Bizi mahvettiler!"

Rebecca, Mary'nin kocasının yaptıklarından habersiz olmadığını dilini tuttu. Bu da ona Mary'yi ikna etmek için tek bir yol bırakıyordu: Kadına çocuklarının çokluğunu hatırlatmak.

"Kaybın için üzgünüm, Mary. Çocukların için daha da üzgünüm. Samuel'in suçları ne olursa olsun, harika bir babaydı, değil mi?"

"Daha iyi bir baba ," diye onayladı Mary gözleri dolarken.

"Bu çok açıktı. Bir ebeveyni kaybetmek korkunç bir şey, ama çocuklarınız için her ikisini de kaybetmenin ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum. ebeveynler. Onları kim büyütecek ve sizin olamayacağınız sevgiyi onlara kim verecek?"

"Kesin şunu! Beni kaybetmeyecekler!"

"Bu yolda ilerlemeye devam edersen öğrenecekler. Çok fazla insan bilecek. Hepimizi öldürecek misin?"

"Eğer mecbur kalırsam!" Mary hırladı.

Lilly, Mary'nin bacaklarını tekmeleyerek altından çekerken, "Keşke bunu söylemeseydi," diye yakındı.

Mary düşerken tabanca ateş aldı ama neyse ki top sadece duvara saplandı. Tabanca muhtemelen tek atışlık olmasına rağmen, Lilly yine de tabancayı elinden almak için kadınla boğuştu. Ama Rebecca annesinin inanılmaz cesaret gösterisini izlemiyordu. Gözlerini kapı aralığında beliren ve odanın içinde boğuşan kadınlara doğru koşan Rupert'a dikmişti.

Gelmişti! Rebecca gelmeyeceğinden çok emindi ama gelmişti ve... ya bir dakika daha erken gelseydi? Mary hâlâ elinde tabancayla orada dururken odaya girmiş olsaydı, şimdi ölmüş olabileceği düşüncesiyle irkildi.

Ama saniyeler içinde silahı güvenli bir şekilde Mary'nin elinden almış ve iki kadının da ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Mary histerik bir şekilde ağlıyordu. Tabancanın sesi üzerine bazı hizmetkârlar gelmişti ve Rupert bir uşağa Mary'yi başka bir odaya götürmesini ve yargıç gelene kadar onu orada korumasını söyledi.

Lilly eteklerinin tozunu alırken, "Biraz geciktiniz, değil mi Aziz John?" dedi.

Rupert ona sıırttı. "Görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsın. Çok etkileyici, Lilly. Bana bıraktığın o notun blöf olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim!"

Lilly onun alaycı tonuna rağmen kızardı. Rebecca annesine kaşlarını kaldırarak baktı. "Ne notu?"

"Ben sadece biraz huzurlu olmanıza izin verilmezse bazı tatsız sonuçların ortaya çıkabileceği konusunda onu uyardım."

Rebecca da annesinin ne kadar açık sözlü bildiği için kızardı. Muhtemelen oldukça tehditkârdı. "Ama yine de geldin?" "Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün?"

Tam olarak böyle düşündüğü için ağzını kapattı. Rupert, "Bu benim hatamdı. Artık bir aile babası olduğumu düşünüyorum, Ortak arkadaşımıza yardım etmekten artık emekli olmak zorundayım. Bu tür tepkilere artık tahammül edilemez. Evi gözetleyen bir adamımın olması bile yardımcı olmadı. Sanırım Mary Pearson'ın bir tehdit olabileceğini düşünmediği için affedilebilir."

"Ondan haberim vardı," diye Rebecca. "Bu sabah onu bahçede saklanırken buldum. Ona biraz kurabiye götürdüm."

Rupert güldü. "Sen mi yaptın? Onun için ne kadar utanç verici ama o muhtemelen annemin casusuydu. Benimki daha iyi saklanırdı!"

Bölüm Elli Beş

Yargıcın tüm sorularına cevap verdiklerinde akşam olmuştu.

sorular sordu ve Mary Pearson . Lilly o ana kadar dilini tutmuştu ama sonunda Rupert'a "Burada ne yaptığınızı tartışmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Elbette, kızınızla birlikte." Birden Rebecca'yı kollarına aldı ve odadan dışarı çıkardı.

"Şimdi bir dakika!" Lilly itiraz etti.

Rupert durmadı, hatta neredeyse ikinci kata çıkan merdivenleri koşarak . İnanamayan Rebecca, "Bizi takip edebilir," diye işaret etti. Tipik bir erkek özgüveniyle, "Yapmayacak," diye cevap verdi. "Sanırım ben Hangisinin size ait olduğunu bulmak için bu kapıların her birini denemelisiniz, tıpkı benim evimde yaptığınız gibi."

Tam da bunu yapıyordu ki, "Ya da sorabilirsin" dedi. Adam ona baktı. "Ve sen bana söyler misin?"

"Neden bunu denemiyorsun?" Adamın açmak üzere olduğu kapıya doğru başıyla işaret etti.

Onun yatak odasına girdi. Flora yatağın altını kısmak ve lambayı kısık bir şekilde yanık bırakmak için içeri girmişti. Yatağa şöyle bir baktı, bir duvarı ortaladı, onu yere bıraktı ve köşeye itmek için yürüdü. Rebecca gülmeye başladı. Bu onu neden şaşırtmamıştı ki?

Ama sonra geri döndü ve onu tekrar kucağına aldı ve aslında hafifçe yatağa fırlattı, ardından yatağa yatırdı ve ateşli bir öpücükle nefesini çaldı. Kız kollarını adamın boynuna doladı. Ayak parmakları kıvrıldı. Eğer gerçekten bir şeyleri varsa bile, o umurunda değildi.

Ama onunla her zaman böyle olmuştu. Öfkeli olabilirdi ve ağzını onunkine dayadığında öfkesi anında yok olurdu.

Onu biraz daha öptü, derinden, sevgiyle, sonra arkasına "Lütfen beni affeder misin?" dedi.

"Ne için?"

"Böyle bir pislik olduğum için. Senden şüphe ettiğim için. İçin-"

"Bekle." Dirseğine yaslandı. "Şu anda hamile olduğuma inandığını mı söylüyorsun? Buna cevap vermeden önce bana bakın, çünkü bunu destekleyecek en ufak bir kanıt bile yok." Bir elini düz karnının üzerinde gezdirerek

Gözlerini oraya çek.

"Sözüne inanmak mı? Kesinlikle." "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

Nefesini içine çekti. Onun soluk mavi gözlerini aradı. Onun yüzündeki şefkatli ifadeyi gördü ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

", değil mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Buna direndim, biliyorsun. Seni sevmek benim için yepyeni bir yaşam tarzı olacak. Böylesine köklü bir değişime hazır olduğumu düşünmüyordum. İşte benim sorunum da buydu. Çok fazla düşünüyor, bahaneler üretiyor ve artık çok geç olduğu gerçeğini görmezden geliyordum. Sen çoktan kalbimin derinliklerine inmiştin."

"Yani beni uzaklaştırmamanı bunu düzelterceğini mi düşündün?"

"Seni uzaklaştırmaya çalışmıyordum Becca. Neden gittiğinden bile emin değilim."

"Yine haydut rolü oynuyordun, hiç niyetin yokken beni baştan çıkarıyordun... ah, anlıyorum." Öfkeyle kızardı. "Ciddiydin!"

Kıkırdadı ve ona sıkıca sarıldı. "Tanıdığım en keyifli ve sinir bozucu kadınsın, ama seni bunun için de seviyorum. Evet, seni seviyorum. Beni korkutan kelimeleri söylemeden seni ne kadar çok istediğimi tipik çapkınlıkla göstermeye çalışıyordum. Ama şu anda korktuğum tek şey seni kaybetmek. Bu yüzden seni ne kadar çok istediğimi hemen şimdi göstereceğim."

Onu tekrar öpmeye başlarken çekine şefkatle dokundu. Bu öpücük sadece arzuyla dolu değildi, çok daha fazlasıyla doluydu. Sonra onun karnını öptü. Başını nazikçe koydu. Kadının gözlerinden şefkat gözyaşları aktı. Onu çok seviyordu.

Duygularının derinliğini, onu soyarken gösterdiği özeni, sürekli dönen bakışlarını, duysal olarak sıcak ama bir o kadar da duygu yüklü bakışlarını ona pek çok şekilde gösteriyordu. Durumu nedeniyle ona karşı dikkatli davranıyordu. Ona bunun henüz gerekli olmadığını söyleyebilirdi, ama onun sevişme temposunun tadını çıkarıyordu ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Adamın yüz ifadesinde çok fazla arzu vardı. Kendini tutması onu hayrete düşürmüştü! Bunun sadece onun iyiliği için olduğunu biliyordu çünkü onun kıyafetlerini yavaşça çıkarırken, neredeyse kendi kıyafetlerini de yırtıyordu.

Üzerindeki son giysiyi de yere attıktan sonra, baştan ayağa okşayan adamın elleri altında şehvetli bir mutluluk içinde . Ellerini genişçe açmış, o uzun vücudunun her yerine ulaşıyordu. Hatta başparmaklarını kısa bir an için bacaklarının arasına ve ardından göğüslerini arasına aldı. Onun üzerine eğiliyor ve yol boyunca öpücükler konduruyordu. İpeksi saçları, zaten hassaslaşmış olan teninde son derece erotik bir şekilde dolaşıyordu.

"Yani seni baştan *mı çıkarıyordum*?" dedi ağız bir göğsünün üzerine kapanmadan önce ve bir iniltiyle kendi isteğiyle ona doğru yükseldi.

Öyleydi. Hâlâ öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı! Ama gözlerini açmayı başardığında, göğsünü emerken bile onun gözlerini kendi gözlerinde bulduğunda, adamın ciddi olduğunu fark etti. Emin değildi.

"Ne kadar çok olduğunu hayal bile ed," diye mırıldandı.

"O zaman çok fazla irade gücün var, aşkım. Gerçekten yeteneğimi kaybettiğimi düşünmüştüm."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," diye soludu ve adamın saçlarını ağızını kendi ağızına doğru çekti.

Ardından gelen öpücük aşırı derecede tutkuluydu ve iyi karşılandı. Rebecca'nın yavaşlıkla işi bitmişti. Onu şimdi istiyordu! Ama onun hislerini alevlendirmeyi bitirmemişti. Uzun parmaklarından birini içine kaydırdı.

Çekirdeğinde hemen zevk dalgaları oluşmaya başladı ve buna izin verseydi onu uçurumun kenarına getirebilirdi.

Ama az önce bahsettiği irade gücünün bir kısmını uyguladı ve onun dudaklarına karşı "Hayır" diye fısıldadı.

"Evet."

"Hayır, *seni* içimde istiyorum."

Adam inledi ve ona uyum sağlamak için o kadar hızlı davrandı ki, adam yumuşak bir şekilde içine kaymadan önce kollarını ona sıkıca sarmak için zar zor zamanı oldu. Oh,

Tanrım, onun sıcaklığı, dolgunluğu, çok derine inen inanılmaz uzunluğu. Bu sefer onu durdurmak mümkün değildi, sürekli devam eden ve kendi orgazmına ulaştığında hala onun etrafında zonklayan o inanılmaz tatlı zevk tarafından tamamen tüketildi.

Ona, haydutuna, kocasına, aşkına sımsıkı sarılmıştı. "Her zaman, yerde, iste ve ben seninim," dediğini duyduğunu sandı ve hülyalı bir şekilde gülümsedi, ama hala mutlulukla onların sonrasının tadını çıkarıyordu. Bundan daha fazla karşılık veremeyecek kadar zevk almıştı. Ağırlığının büyük kısmını ondan almak için yarısını onun yanına kaydırды, diğer yarısını onun üzerine bıraktı, bir bacağı kalçalarının üzerindeydi, kolu göğsünde sıkıca duruyordu, dudakları boynundaydı, tüy gibi yumuşak öpücüklerle tenini okşuyordu.

"Yani bu benim hayal gücüm değil mi? Sen de beni seviyor musun?" diye sordu.

Rebecca'nın bu soru için kafasını bulutların arasından çıkarması gerekiyordu. Adamın yüzünü görebilmek için başını geriye attı. Bunu sormak için ölüyor muydu? Çok olumlu görüldüğü için sert bir bakış taklidi yaptı. "Gerçekten, bunu duymayı hak etmiyorsun."

"Haklısın," diye onayladı, ama aslında hiç de , fazlasıyla kendine güveniyordu.

Sonra ekledi, "Aşık olduğum şeyin sadece senin güzel yüzün olduğuna seni ikna etmeye çalışmalı mıyım? Evet, sanırım yapmalıyım."

"Aman Tanrım, yapma bunu!" diye haykırdı, sonra içini çekti. ", *bunu* hak ettim. Ve bunu söyleyerek paçayı kurtarabilecek tek kadın sensin, biliyorsun, ama lütfen, bu son olsun. Ben güzel *değilim* Becca. Sadece kadınlar öyle."

"Tam tersine." Ona çok şefkatli bir bakış attı. "Melekler de öyledir."

Adam inledi ve onu tekrar altına aldı. "Ben de melek değilim. Meleklerin cinsel düşünceleri olmaz." Onu derinden öptü.

Kesinlikle başka bir şey düşünmedi. Bunun yerine, aralarında tartışma olmadan, duygular yıpranmamışken, aşk ellerine, düşüncelerine, kalplerine rehberlik ederken ve onları en derin mutlulukla doldururken bu adamla sevişmenin nasıl bir şey öğrendi.

Bir süre sonra nefes almak için kendine geldiğinde, "Aman Tanrım. Bir melek yerine bir haydut olduğun için çok memnun olduğumu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama sanırım *benim haydutum* olduğun sürece sorun yok."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

